

N H I Ê U T Á C G I Á

Những thiên thần trên cánh chồi

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

TRUYỀN NGÂN
Reach your heart

MỤC LỤC

[À, hẳn là anh cũng rất yêu em](#)

[Bắt đầu... kết thúc một tình yêu](#)

[Chiếc bình của vua Solomon](#)

[Em gái tôi là... một con mèo](#)

[Hai sắc hoa tigon](#)

[Heo con](#)

[Hóa ra từ bỏ anh không quá khó](#)

["Ngoài kia chẳng còn sói đâu"](#)

[Những ngày không có mặt trời](#)

[Nói yêu em đi, đồ hèn!](#)

[Vá lại trái tim](#)

[Yêu cậu là lựa chọn của tớ](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

À, hẳn là anh cũng rất yêu em

- Nhung Nhái -

Cô bé ấy là một cô bé thật cuốn hút, thật dễ thương. Cô bé ấy có nụ cười như mùa thu tỏa nắng với chiếc răng khểnh thật có duyên. Cô bé thích cười và có đôi mắt luôn long lanh nước trong veo tựa mặt hồ mùa thu vậy... Có một cô bé như thế, ở cạnh chúng tôi...

Cô bé ấy chuyển tới dãy trọ của tôi trước Tết, và là sự tò mò cho tất cả anh em phòng tôi cũng như anh em phòng cạnh bên. Một dãy trọ toàn nam, có thể gọi là như thế. Bởi dù dãy trọ có nữ nhưng cũng rất ít, một là đã đi làm, lấy chồng, hai là ít tuổi hơn nhưng đã có người yêu. Anh em chúng tôi thống nhất không gọi những đứa đã có người yêu là “con gái”, bởi cái từ trang nghiêm đó chỉ để dành gọi những nàng còn có thể là đối tượng giải thoát kiếp FA cho anh em tôi, chính là những cô vẫn chưa có file đính kèm nào, bởi chúng tôi cũng chẳng hứng thú gì chuyện đập chậu cướp hoa cho rách việc.

Thế nên, sự xuất hiện của cô bé ấy trong dãy trọ như một luồng gió mới làm bừng tỉnh bao tâm hồn, những trái tim suốt ngày chỉ biết quay cuồng trong game và những bữa nhậu đều đặn cho quên đi cảnh cô đơn suốt mấy chục năm trời. Ngày đầu tiên nàng ló đầu vào phòng tôi, bốn cái đầu tổ quạ - là chúng tôi - đang điên cuồng điều quân khiển tướng cùng những “mỹ từ” văng như tên lửa ra khỏi miệng, bỗng đột nhiên dừng lại, chuyển sang trạng thái đông cứng tập thể, và tất cả tập trung... chỉ để nhìn em...

- Mấy anh cho em hỏi, có phải dãy trọ này đang có phòng trống không ạ?

- Đúng rồi em! - Cả bốn chúng tôi đồng thanh, nói xong cũng ngạc nhiên với chính mình.

Hẳn là có phòng trống rồi. Vào lúc bốn trái tim đã bị cô bé làm cho tê cứng đồng loạt đó, thì tất nhiên những lời của bé đều luôn đúng, bằng cách này hay cách khác, dãy trọ ấy sẽ phải có phòng trống cho nàng. Tất nhiên là như thế. Thật may anh em tôi không phải trở thành mấy kẻ phét lác, dãy trọ có vài phòng trống thật.

- Thế mấy anh cho em hỏi, bà chủ dãy trọ ở đâu ạ.

Giống như một nút công tắc vừa được bật cho cái máy lâu ngày không hoạt động, chỉ trong nháy mắt, bốn tên vẫn ăn mặc xơ xác như con nhái, vừa nghe xong đã lao ngay ra khỏi giường, bỏ đi tìm bà chủ cho nàng. Thật hiếm khi tinh thần đoàn kết của phòng tôi lại dâng lên cực độ như thế, âu cũng chỉ vì một chữ mỹ nhân. Phải nhanh chứ, không em đi sang dãy khác thì cơ hội của chúng tôi coi như chấm hết. Sự nhiệt tình thái quá của chúng tôi làm em phì cười, chúng tôi nhìn lại cũng tự nhắc nhở cười mình, và thế là chúng tôi chẳng cần lời chào hỏi làm quen giới thiệu, chỉ vì nụ cười ấy - mặc nhiên quen nhau.

Em ở ngay phòng trọ bên cạnh tôi, và ở một mình. Cũng chẳng buồn nhớ tên em là gì, cả phòng tôi đều gọi em là “bé”, là “em”. Chỉ cần nói tới “em”, tới “bé” thì chỉ có thể nói về em hàng xóm, tuyệt nhiên không có thêm một người nào khác có thể chen vào. Ngày đầu mới

gặp em dịu dàng hiền thực, nói chuyện mới đầu thấy cũng có duyên, tự nhiên cuộc đời của bốn anh em chúng tôi vui tươi lên hẳn.

Không ai bảo ai, căn phòng gọn gàng hẳn, anh em chỉ chửi nhau sa sả trên face nhưng nói chuyện trong phòng vẫn ngọt ngào, hạn chế hết mấy cái mỹ từ @#%^&%^&* như cơm bữa vẫn dùng ngày trước. Ngày tắm một lần, đầu gội thơm phức, mấy đôi tất góc giường, mấy chiếc giày kín bụi bao lâu được lôi ra giặt giũ lau chùi sáng bóng, trưng ngay gần cửa, mục đích cũng chỉ là gây ấn tượng cùng em. Em như một thiên thần, đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời chúng tôi, làm những ngày về nhà đáng sống hơn hẳn. Nói có vẻ cũng hơi quá, nhưng được cố gắng thể hiện vì ai đó cũng làm lòng chúng tôi thấy vui và háo hức, còn hơn như trước đây còn chẳng buồn thể hiện, và cũng chẳng có ai mà thể hiện. Ôi, nghĩ lại mà thấy thấm thương vô cùng.

Nhưng niềm vui phần khởi của chúng tôi cũng chỉ kéo dài hai tuần. Khi vào một buổi chiều, anh em chúng tôi đã tắm rửa sạch sẽ thơm tho, đứng hóng trước cửa chờ bắt chuyện với em như mọi lần thì em đi từ đâu dẫn theo một tên bánh bao nào đó về phòng, anh em ngọt xớt và cười tít mắt chào bốn đứa tôi. Như có một tảng đá rơi xuống căn phòng của chúng tôi chiều tối hôm đó, chẳng ai nói với ai một lời nào, im lặng ngồi máy tính, im lặng ăn cơm, nhường phần hoạt động của miệng cho đôi tai, để nghe ngóng xem em và tên đáng ghét đó nói chuyện gì. Cách một bức tường nghe chẳng rõ, nên cứ chữ được chữ mất, chúng tôi cứ tự đoán theo ý của riêng mình mà chẳng ai hỏi ai, chỉ có tiếng cười của em nhiều lúc vang lên lạnh lạnh lại làm chúng tôi thêm phần bất an và lo lắng. Trước giờ mặc định rằng em chưa có người yêu, đứa nào cũng háo hức ra mặt. Xong một đêm, bao nhiêu ảo mộng vỡ nát và tan biến hẳn. Chẳng đứa nào muốn nói thêm gì, mười giờ tối đã theo nhau lên giường đi ngủ, mặt như mất sổ gạo.

Vài ngày sau đó, chẳng muốn thể hiện cùng em mà rèn giũa mình thêm nữa, cái nhà của tôi lại quay về tình trạng cũ. Bọn chuột mấy ngày nay dị ứng mùi nước hoa xịt phòng, nay lại được quay về chốn chân giường chôn nhau cắt rốn ngày nào, chắc bọn chúng mừng dữ lắm. Chỉ riêng anh em tôi là buồn nẫu, gặp em cũng chẳng còn xoắn xít như trước nữa, cũng không ai dám hỏi người con trai hôm trước là ai. Thiên thần của chúng tôi, chỉ trong phút chốc đã gây cánh rơi bộp xuống đất, và trở thành một cô bé bình thường.

Hai ngày sau, phòng trống đối diện phòng tôi lại có người tới ở, và hoảng hơn đó lại là tên con trai hôm trước. Anh em tôi nhìn nhau ngao ngán, thôi được tí hy vọng mong manh cũng tan theo mây khói mất rồi. Bữa cơm trưa đó bỗng nhiên thịnh soạn, bốn thằng nhìn nhau rồi cười sằng sặc, coi như bữa cơm chia tay mấy ngày hy vọng để “trở lại là mình” (như thằng Dở nói).

Thề lên thề xuống đủ thứ cùng nhau sẽ không thềm để ý em nữa, rồi thì “Chỉ đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau”... thì gã đó cầm túi hoa quả sang nhà tôi “ra mắt” hàng xóm, rồi sau một hồi hăm hè hỏi chuyện, bọn tôi mới vỡ lẽ, hẳn là anh trai của em. Vâng, anh trai. Anh trai thật. Haizz...

- Là anh trai, nghĩa là anh trai ruột đó hả. Cùng một bố mẹ và sống với nhau từ nhỏ đó hả?
- Thằng Lép tò mò, câu hỏi xác nhận cho tất cả chúng tôi, mắt đứa nào cũng hau háu chờ đợi, nhưng sao khi nghe nó phát ra khỏi miệng nghe cứ ngớ ngẩn và vô duyên đến lạ lùng.

- À ừ. Chẳng nhẽ còn kiểu anh trai nào khác nữa hả? Anh ruột thì tất nhiên một bố mẹ sinh ra, ở một nhà rồi. Các chú nghĩ sao thế? - Anh tròn mắt nhìn bốn chúng tôi như sinh vật lạ, mắt ngạc nhiên còn miệng tủm tỉm cười.

- À, thế sao hai anh em lại không ở một phòng, còn chia hai phòng làm gì tốn kém. - Thăng Dór chống chế, đánh trống lảng sang câu khác cho lấp đi cái câu hỏi ngớ ngẩn vừa xong của thằng bạn môn văn không nổi trung bình của mình.

- Ở với nó á? Anh nhất quyết không ở cùng con phù thủy đó! - Anh nhìn em, mặt tỉnh bơ.

Em đang ngồi gọt xoài bên cạnh, nghe thấy cũng nhìn anh mặt hầm hừ, cầm con dao đang gọt lên khua khoắng:

- Có cho em cũng chẳng thêm ở cùng anh. Làm như bấu lắm.

Anh Còi (em gọi anh như thế nên chúng tôi cũng gọi theo) chẳng thêm để ý em, quay sang bảo chúng tôi:

- Tội nghiệp mấy chú mới ở gần nó nên chưa biết, rồi ít ngày nữa quen nhà quen cửa, hết thấy nó dè dặt, xem còn chú nào dám tán tỉnh nói chuyện không. Anh cũng cùng bất đắc dĩ, bố mẹ anh bắt ở gần mà quản nó, không thì tránh xa nó lâu rồi.

- Vâng, anh quản em đấy. Có mà em quản anh, ở một mình lại suốt ngày ngủ lang, nhậu nhết. Có em gái ở gần được sai vặt sướng chả gần chết! - Em cao giọng.

- Mai bạn tôi nó tới ở cùng, cô không phải lo. Tôi chỉ hy vọng cô không sai vặt tôi là may lắm rồi. Còn cô thì cứ ở một mình, làm gì có đứa nào chịu ở cùng với cái đứa nói lảm ham cần nhần, ăn nhiều thế chứ. Bao nhiêu cơm gạo ăn cả ngày cũng chỉ phục vụ cho cái miệng cô đã hết, nên người vẫn như que tăm đấy thôi.

- Nói chung cũng chẳng có gì tự dưng nó thế, toàn gene trên truyền lại cả. - Em cũng chẳng thua kém, vẫn cãi cho bằng được.

Anh quay sang chúng tôi tìm đồng minh:

- Đấy các chú xem, anh nói xong câu nào là cãi lại nhoen nhoét câu ấy, ngày xưa mẹ không nên đặt tên cô là Thủy, mà nên đặt là Phù Thủy thì hợp hơn.

Bốn anh em chúng tôi chỉ biết ngồi nhìn nhau cười ngoang ngoác:

- Ồ, thế anh không biết rồi, chúng em mấy hôm giờ gọi em là bé thiên thần đấy ạ. Haha. Mấy hôm trước giờ hiền dữ lắm, không như này đâu.

Em quay mặt sang chúng tôi nguýt phát rồi hớn hờ:

- Thế á. Tên FB của em cũng là Thủy Thiên Thần, haha, đấy anh thấy chưa, đâu phải ai cũng mất có vấn đề như anh. - Mặt em vênh hẳn lên nhìn anh Còi, tay vẫn gọt xoài nhanh như xẹt điện.

Anh Còi lắc đầu:

- Vâng, cô hẳn là thiên thần, cơ mà ngày nào cũng bay bằng chổi chứ không bay bằng cánh.

...

Đêm nào cũng thế, trước hoặc sau giờ ăn tối, dãy trọ luôn ầm ĩ bởi mấy cuộc đấu khẩu của hai anh em, còn có thêm sự góp miệng bơm thổi, kích động của bốn đứa chúng tôi, ngày nào cũng ồn ào và sôi nổi đến vui. Anh Còi có kiểu nói chuyện lúc nào cũng “Hẳn là...” làm chúng tôi đâm quen rồi lâu dần cũng nói theo lúc nào chẳng biết.

Một lần em kêu nấu ăn một mình buồn tẻ, thế là gợi ý nấu chung mấy phòng ăn luôn cho vui. Em đi học sáng, phòng tôi lại ba đứa đi học chiều. Tất nhiên là mấy thằng con trai suốt ngày mì tôm, cơm quán chúng tôi đánh nhau chủ yếu vì lười nấu cơm rửa bát, nay lại có người bảo nấu cơm chung thì như bắt được vàng. Chỉ thấy anh Còi không nói gì, tôi tò mò thò đầu sang hỏi em, nhưng mắt nhìn sang anh Còi đang đứng ở cửa phòng bên cạnh:

- Em nấu ăn chắc là ngon đúng không?

Em nhìn tôi, mắt đang bối rối, nhưng miệng vẫn tự tin:

- Ngon, em nấu ngon.

Tiếng anh Còi từ nhà bên đã vọng qua sang sang:

- Ồ, ngon. Hẳn là nó nấu ăn ngon. - Cùng cái nháy mắt mang cho anh em chúng tôi một bầu trời dự cảm chẳng lành...

Và dù cái dự cảm có lành hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi, khi ngày đầu tiên ăn mấy món của em, cả phòng tôi đã thấy rưng rưng nước mắt yêu thêm bà bán cơm trước ngõ. Tuy nhiên dù nói sao thì nói, ăn cơm nhà vẫn an toàn hơn cơm quán, có người ăn cùng là gái cũng thấy vui, còn hơn bốn thằng ngồi pha mì tôm cả ngày ở nhà, thì ăn cơm em nấu vẫn còn hạnh phúc chán. Mỗi lần sắp bước vào bữa cơm ngồi ăn, thấy vài miếng thịt đen sì, cá cháy... anh em chúng tôi lại nhìn nhau cười: “Ồ, hẳn là ngon” rồi cả mâm cười sảng sặc. Em ngày đầu còn ngại, mấy ngày sau cũng cười theo xuề xòa.

Từ ngày chuyển sang góp gạo thổi cơm chung cùng em, phòng tôi đã quyết định trích quỹ phòng lâu lâu lại mua tặng em quyển “Bí quyết nấu ăn”, rồi thì “Bốn mươi món ngon dễ làm”... Vân vân và vân vân. Và rồi trời không phụ người hiền!

Những sự đầu tư đúng đắn luôn mang lại những kết quả không tồi tí nào. Chẳng uống hy vọng của mấy anh em tôi cùng sự hướng dẫn chi tiết của mấy quyển sách hướng dẫn, qua ít tháng gian nan, cuối cùng em cũng nấu ăn ngon lên hẳn. Những ngày đen tối cứ qua dần, bữa cơm vừa ngon vừa đông, lại toàn tiếng cười. Từ ngày có em, khu trọ vui và rục rờ lên hẳn.

Chẳng biết tự bao giờ, bốn anh em chúng tôi cũng bỏ luôn ý định tán em, mà chuyển sang coi em như em gái. Em xinh, em lúc nào cũng cười suốt cả ngày, em cũng có món giặt tóc và đầm bốc chẳng ai bằng nữa. Em nhanh giận, cũng nhanh quên. Hai mươi tuổi, em vẫn là một đứa trẻ con thực sự, mà bỗng chốc bất kì chúng tôi ai cũng có tư tưởng mình sẽ là anh trai của em để chăm sóc và che chở.

Mọi chuyện vẫn vui như thế, cho đến ngày “con bộ ngựa” đó đến đây. Một ngày Chủ nhật chẳng đẹp trời, một thằng ăn mặc là lượt theo em về xóm trọ. Tóc vuốt keo dựng ngược, áo bó sát người, mặt búng ra sữa, em trầm trồ khen đẹp trai.

Ồ, hần là đẹp trai, nghe bảo lại còn tốt tính. Chúng tôi cũng vì phép lịch sự chào hỏi nhiệt tình, hần ta chỉ âm ờ đáp lại. Làm ra vẻ thư sinh công tử ít nói điềm tĩnh, chẳng có lấy một chút hòa đồng hoặc nhiệt tình nào! Khi nghe em giới thiệu là người yêu em đó, cả bốn anh em chúng tôi cùng với anh Còi cũng tròn mắt giật mình. Nhưng đã là người yêu của em, dù kẻ đó có đáng ghét đến mấy, anh em chúng tôi cũng sẽ tiếp đón nhiệt tình, kèm theo những màn mời rượu cho bằng chết.

Thế mà khi anh em nâng ly mời rượu, hần chỉ âm ờ đáp mà không uống, cứ để mấy đũa tự biên tự diễn, rồi lôi cái smartphone của nó ra quẹt quẹt trượt trượt đến là ngứa mắt. Làm như cả thế giới mỗi máy nhà nó có mấy cái trò chém hoa quả duy nhất trên đời, anh em chúng tôi cũng chơi mấy tính suốt chứ bộ. Chỉ có điều mấy cái “stupid phone” của chúng tôi chẳng tải nổi mấy trò đó về, trò hiện đại nhất trong mấy cũng chỉ là rần rần mồi. Anh em long sòng sọc mắt, nhưng đành nuốt rượu cho xong rồi ai về phòng nấy. Chỉ đợi thằng cha đó bước ra khỏi cửa, năm cái miệng chúng tôi bu lại, hết phân tích giảng giải rồi đánh giá cho em hiểu, mục đích cũng chỉ để em bỏ ngay cái thằng nửa người nửa ngợm ấy đi. Anh em chấm điểm cho nó cũng toàn là âm điểm, chỉ mỗi tôi thương tình cho một con 0. Hết nước hết cái, thế mà em bỏ ngoài tai.

- Em đã quyết là không đổi. Các anh còn nói nữa mai ăn mì tôm. - Em tuyên bố lạnh lùng.

Cái chợ vỡ bỗng nhiên im lặng, một làn gió lạnh tràn qua sống lưng. Năm chúng tôi như những con cún ngoan ngoãn, im lặng trở về phòng. Gì cũng được, nhưng ăn mì tôm mấy ngày thì không thể. Dù lo cho em, anh em chúng tôi cũng đành tự tha thứ cho mình về việc hèn nhát sợ cắt cơm mà để em sa vào con đường sai lầm, nuôi niềm tin le lói rằng rồi thằng kia cũng phát hiện ra mụ phù thủy đội lốt thiên thần trong em mà bỏ đi mất dép. Nhiều lúc nghĩ lại, thấy năm người anh là chúng tôi thật khốn nạn biết bao, nhưng quay về giờ phút ấy thêm lần nữa, hần quyết định đó vẫn không đổi.

Chẳng biết vì sao anh Còi gọi thằng ấy là “con bộ ngựa”, và rồi vì hần ta, tôi cũng ghét con bộ ngựa từ ngày ấy...

Em cứ yêu “con bộ ngựa” ấy, cũng được một thời gian, chắc tầm hai tháng. Cho đến một chiều mưa, em quay về nhà với thân hình ướt sũng và đôi mắt đỏ hoe. Cả năm người anh hốt hoảng, từ ngày quen em tới giờ chưa bao giờ thấy em - cô bé nụ cười của xóm trọ - rơi nước mắt. Em im lặng, dù chúng tôi có gắng hỏi điều gì, em cũng im lặng không nói một lời, lặng lẽ vào thay đồ rồi lên giường nằm quay mặt vào tường, vai run run. Em không khóc thành tiếng, nhưng càng giấu nên tiếng nấc lại càng sâu, em cứ thổn thức bao nhiêu, trái tim chúng tôi tan nát bấy nhiêu.

Có nhiều khi chẳng cần là tình yêu, chúng ta vẫn dành những vị trí thật đặc biệt của tim mình cho ai đó. Chúng ta vẫn để những nụ cười của người đó lây lan lên đôi môi, để những giọt nước mắt của người đó rơi mặn xót trái tim mình. Đó không là yêu, mà là thương. Vì thương, nên khi người đó đau đớn hay buồn bã, trái tim ta chẳng còn đập cho chính mình,

mà còn dành một nửa để đập cùng những nhịp u sầu của họ. Tôi vẫn thắc mắc trên đời vì sao vẫn có những tình cảm như thế, dù không là yêu.

Năm chúng tôi, đưa đi chợ, đưa nhặt rau, đưa quét sân, đưa kho thịt, đưa rán cá... Chẳng ai bảo ai, mỗi đứa một việc trong lặng im. Cứ để em khóc, rồi em ngủ. Thiên thần của chúng tôi dường như đã bị ai đó bẻ luôn đôi cánh, chẳng còn ồn ào và vui tươi như bao ngày nữa. Chắc hẳn là tên bánh chọe đó, không thể nhằm vào đâu được. Dù không nói ra, nhưng mắt đứa nào cũng long sòng sọc, muốn gọi em dậy hỏi cho ra nhẽ rồi đi xử thằng kia một trận. Hẳn là cái gì cơ chứ, mà có quyền làm cho thiên thần của chúng tôi rơi nước mắt, mà có quyền làm cho năm thằng đàn ông con trai vô tư lự như chúng tôi lộn hết ruột gan lên như thế này.

Gọi mãi, em cũng dậy ăn cơm. Nồi cơm như nồi cháo của thằng Lép nấu đúng là không thể nào nuốt nổi. Năm đứa cứ ngồi pha trò, cũng chỉ là muốn cho em cười, có bao nhiêu chuyện buồn cười từ đời nào đều lôi ra hết, thế mà em vẫn lặng im.

Tới khi em dừng lại, cả năm chúng tôi đều dừng đùa. Và em òa khóc, khóc như mưa, nước nở như chưa bao giờ được nức nở, vỡ òa như chưa bao giờ được vỡ òa. Em cứ như một đứa trẻ, khóc thật to, thật nhiều, tới nỗi chúng tôi cũng chẳng biết làm gì ngoài lặng im nghe. Chắc đó cũng là ba mươi phút dài nhất của đời tôi, khi ngồi nghe người em gái tôi yêu thương đau khổ ở đó mà chẳng làm được gì, cảm giác vô dụng, bất lực và bức bối cứ dần xâm chiếm. Tới khi cạn nước mắt, rồi dừng nức nở, em cúi đầu ngồi im...

Mâm cơm đã nguội từ lúc nào, chẳng ai còn buồn đụng đùa. Em ra nhà tắm, rửa mặt và quay vào bằng một nụ cười gượng gạo, dù mắt vẫn long lanh:

- Em này giờ khóc nốt cho hết đấy, từ giờ không khóc nữa đâu. Các anh hỏi gì hỏi đi, mặt các anh cũng muốn hỏi lắm rồi còn gì.

Mấy đứa nhìn nhau chưa biết mở lời thế nào, thằng Luất đánh bạo hỏi:

- Hỏi gì nữa được chứ, làm sao cô khóc thì nói cho các anh.

- Em sắp bỏ người yêu rồi. - Em nói, mắt không nhìn chúng tôi, giọng vỡ òa.

- Sắp là sao? - Cả năm chúng tôi đồng thanh.

- Hôm nay em cầm điện thoại hẳn, vào đọc tin nhắn mới phát hiện ra hẳn còn yêu thêm một người khác ngoài em nữa. Hẳn nhắn tin với đứa kia cũng ngọt ngào, cũng như những lời hẳn nói với em. Em phải đọc đi đọc lại mãi mới tin vào mắt mình...

- Con bộ ngựa khốn nạn. Thế em làm gì rồi? Đã xử lý nó chưa? Thằng mất nết, em không vật trụi tóc nó đi cho anh? Đã chia tay chưa? Chia tay rồi chứ, thế là phải chia tay luôn!

Mấy đứa tôi như sôi sục máu, nhao nhao lên hỏi, lòng như lửa đốt.

- Chưa, em đợi mai mới chia tay. Hôm nay em vẫn cười nói với nó bình thường, chờ mãi về nhà mới được khóc cho thỏa.

Năm anh em chúng tôi tròn mắt nhìn em mình, lòng không tin nổi cái đứa tính nóng như lửa mà có thể kiềm chế để về nhà mới òa ra khóc như thế này. Vừa bức lại vừa thương, định

trách nó ít câu, mấy anh đã nói trước rồi mà không nghe, nhưng rồi lại thôi. Việc muốn làm duy nhất là nghĩ cách gặp được thằng đó mà cho nó một trận nên thân.

Mắt thiên thần nhà tôi đã ráo, mặt bắt đầu đăm chiêu. Em lôi điện thoại ra rồi gọi cho đứa con gái kia. Khác với dự đoán của chúng tôi, rằng đó là một đứa điều ngoa đánh đá nào đấy, sẽ chửi sa sả vào mặt em chẳng hạn... thế nhưng không, cô bé kia cũng chỉ nghe và khóc. Hóa ra con cáo già ấy chỉ thích tán tỉnh những em có vẻ ngây thơ trong sáng, chắc vậy mới dễ lừa, lừa cô bé kia và lừa cả em tôi. Không hiểu vì sao mù phũ thủy này cũng bị mắc mưu hấn. Người ta nói đúng, một cô gái có tâm hồn sắt đá đến bao nhiêu thì cũng bị mềm lòng bởi những lời có cánh. Con gái dù mạnh mẽ đi nữa, thì sâu thẳm vẫn là những kẻ yếu đuối và cá tin, luôn muốn được nghe những lời ngọt ngào...

Cả năm chúng tôi ngồi im nghe em nói chuyện, lâu lâu lại thấy em đưa tay lau nước mắt. Hai cô bé ngây thơ bị một kẻ quá sành sỏi cho vào bẫy tình, giờ có chuyện gì để nói đây. Cô bé kia còn thâm hại hơn em, đã bị hấn lấy mất trinh trắng của đời con gái. Dù là con trai, nhưng tôi cũng phải công nhận lũ con trai có những thằng thật khốn nạn vô cùng. May mà thiên thần của chúng tôi chưa bị hấn lừa. Cũng may cho hấn là chưa, không thì với năm ông anh trai này chắc hấn chẳng còn một mảnh thân nào nguyên vẹn.

Em cúp máy, bấm số và gọi điện cho hấn, giọng ngọt ngào làm cả mấy đứa chúng tôi cùng phát hoảng. Thật không thể tin trước đó có một tiếng thôi, em đã khóc lóc sống chết vì hấn, và vừa cách đây có ít phút thôi, hấn vẫn còn là nhân vật chính trong những lời chửi rủa của em với cô bé tội nghiệp kia. Thế mà em vẫn ngọt ngào anh yêu với nó được, và vẫn kịp hén vào ngày mai đi chơi cùng rồi cúp máy. Mấy anh em tôi ngồi nhìn nhau, lắc đầu:

- Con gái thật nguy hiểm.

Em cười:

- Ờ. Hấn là nguy hiểm.

Em đã cười. Dù có chuyện gì, chỉ cần em cười trở lại thì chúng tôi cũng nhẹ lòng đi bao nhiêu

Quán cà phê Thu Cạn, bốn giờ chiều. Cơn gió thoang thoảng, một bàn khuất phía sau có năm tên con trai ngồi nhấp nhồm không yên, cứ lâu lâu lại ngó về chiếc bàn bên kia. Hai cô bé bỗng nhiên lại giống nhau ghê. Đầu xinh đẹp, đều trong sáng, đều ngây thơ và cũng đều dứt khoát. Chúng tôi chỉ lo cái sự cứng rắn bên ngoài ấy tới khi gặp lại tên đầu giả đó lại không còn mà chỉ còn những giọt nước mắt yếu đuối, ngốc nghếch mà thôi. Tôi chẳng dám chắc điều gì, nhưng chắc chắn một điều rằng nếu hấn làm thiên thần của chúng tôi khóc thêm lần nữa, hấn sẽ không thể nguyên vẹn mà ngồi đó.

Chúng tôi đến sớm, khi thấy bóng hấn thấp thoáng ngoài cửa, cô bé kia giả vờ đi vào nhà vệ sinh. Hấn vẫn chưa biết chuyện gì, vẫn vẻ mặt đầu giả ấy đi vào gần bên em, ngồi xuống cười nha nhả. Em cũng cười, cầm cốc nước uống tiếp, tôi nhận ra trong mắt em đầy khinh bỉ. Hấn lại bắt đầu những lời nịnh hót, lại bắt đầu những lời như rót mật vào tai. Cảm giác khi biết ai đó nói dối nhưng vẫn phải ngồi nghe thật nực cười và ghê tởm. Trên bàn có ba cốc nước, sau một mạch dài bô bô nói chuyện hấn mới bắt đầu để ý. Hấn tròn mắt hỏi em:

- Hai chúng mình, sao có ba cốc hả em?

- À, có bạn của em tới nữa. - Em vẫn uống nước, mặt tỉnh bơ.

- Đâu, bạn em đâu? - Hấn nhìn em, mặt tò mò khó hiểu.

- Sau lưng anh đấy. - Em nói, sắc mặt không hề đổi, chỉ có đôi mắt đột nhiên sáng lên...

Cô bé kia đứng sau lưng hấn từ lúc nào, ngồi vào bàn và thản nhiên nhìn hấn. Hấn ta mặt đỏ bừng lên rồi tái mét. Hai chiếc váy trắng, màu váy hấn thích vẫn ngồi trước mắt hấn. Hai cô bé chẳng như tôi lo lắng, không rơi một giọt nước mắt nào, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tên sở khanh, còn đôi môi đều nhếch lên cười.

Em hỏi hấn, giọng mỉa mai:

- Tôi và người này, ai là người yêu của anh vậy. Tôi à?

- Hay là tôi? - Cô bé kia lại hỏi, giọng cũng mỉa mai không kém.

Hấn đỏ mặt tía tai ngồi im trân trân, em nhìn hấn mỉm cười:

- Anh muốn nói chia tay trước không, có phải vội về với cô khác nữa không thế? Lúc đầu biết anh yêu người khác nữa, tôi tưởng mình sẽ đau khổ mà chết đấy. Không hiểu sao nhìn cái bộ dạng bây giờ của anh tôi lại thấy hạnh phúc vì mình đã kịp phát hiện ra sớm. Phải cảm ơn anh mất.

Tôi chỉ ước là mình có chiếc máy ảnh tầm xa mà thu lại khuôn mặt của tên bọ ngựa lúc đó, nhìn mà anh em chúng tôi thật hả hê. Cô bé ngồi bên cạnh cũng cười:

- Tôi cũng hạnh phúc không kém phần, khi ngày hôm nay được ngồi đây đây. Tôi chỉ đến để nói cho anh biết thế thôi.

- Anh, anh... không phải thế... - Hấn ấp úng, như muốn vót vát lại chút sỹ diện cuối cùng, nhưng rồi chợt nhận ra mọi chuyện đã quá rõ ràng, lại thôi.

Em và cô bé kia đứng dậy, và một cốc nước cam được hất ngay vào mặt hấn không thương tiếc. Nói thật, chưa bao giờ tôi thấy thiên thần của chúng tôi lại oách như thế, đứng ở bàn bên kia mà chỉ muốn bỏ đến vỗ tay cổ vũ tinh thần em phát và hét lên cho sung sướng. Cả quán quay lại nhìn hấn, về mặt tò mò.

Hấn tròn mắt nhìn em:

- Này, em làm gì thế?!

Câu nói chưa kết thúc, lại có thêm cốc nước cam nữa vào mặt, là của cô bé kia. Cả quán ồ lên, còn anh em chúng tôi không giấu nổi sung sướng vỗ vai nhau hả hê.

- Trả cho anh cả, thế này có nhẹ nhàng cho anh quá không thế?

Hấn ta cuộn tay thành nắm đấm xuống mặt bàn:

- Này...

Hắn nói chưa ngắt lời, bỗng thấy năm anh em chúng tôi bước lại, đành cup mắt ngồi xuống ghế, mặt tím tái vì giận, áo nhòe nhoẹt những tép cam nát bét. Em và cô bé kia khoác tay cười:

- Mấy anh, đi liên hoan thôi. Hắn hôm nay là một ngày may mắn.

Chúng tôi bước đi, quăng lại những cái nhìn thương hại cho hắn ta, đang ngồi với chiếc áo ướt sũng và khuôn mặt như muốn chảy dài ra, tím ngoét. Chắc hắn trong sâu thẳm hai cô bé ấy vẫn còn buồn, và những điều hai cô bé làm, chỉ là để cho hắn một bài học nhớ đời, dứt khoát hắn mỗi tình sai lầm vốn chẳng nên bắt đầu. Thật ra thì với chúng tôi, hắn có nhớ đời hay không cũng không quan trọng lắm, quan trọng là em của tôi đã mạnh mẽ hơn so với cô bé yếu đuối cần chở che mà chúng tôi từng nghĩ.

Phù thủy à, hay thiên thần nhỉ. Thôi thì gọi là thiên thần đi, bởi khi em có thể cười như thế này, trong mắt tôi em chính là thiên thần rồi. Trời nắng đẹp, gió lùa vào tóc thật nhẹ nhàng. Hai thiên thần bước đi, tiếng cười còn vọng lại. Mấy anh em tôi, còn nhìn hai cô bé cười lắc đầu. Hai thiên thần. Hắn là thiên thần. Họ vừa cười chỗi ra khỏi quán!

Đi một đoạn, em quay lại nhìn chúng tôi, mắt long lanh cười:

- Em yêu các anh nhất trên đời.

Nắng lên thật đẹp. Chúng tôi nhìn nhau, cũng cười đồng thanh:

- À, tất nhiên rồi. Hắn là các anh cũng rất yêu em.

Bắt đầu... kết thúc một tình yêu

- Thu Nguyệt -

Mọi cô gái trong tình yêu đều dịu dàng và dễ khóc. Nhưng nếu họ cho quá nhiều mà không được nhận lại, họ sẽ vùng vằng quay lưng và trở nên ích kỉ.

Một cô gái ích kỉ trong tình yêu - cũng chỉ vì họ đã quá đam mê và cuồng nhiệt cho tình yêu của họ. Sau một chuyện tình, họ sẽ trở nên sắt đá và dễ dàng làm người khác tổn thương.

Câu chuyện này của tôi, nó không hẳn là kể về một cô gái dịu dàng, cũng không hẳn là kể về một cô gái ích kỉ. Nó xoay quanh một trò chơi mang tên tình yêu, một trò chơi không có kẻ thắng người thua, một trò chơi vốn đã quy ước với vòng tròn luẩn quẩn những khúc mắc. Ở đó, người buông tay đầu tiên sẽ là người hạnh phúc nhất.

Phong - Tình yêu là một trò chơi

Tháng Mười man mát lạnh, gió lùa vào từng kẽ tóc, mơn man làn da khiến người ta bắt giác co người lại. Tôi ngồi trong chiếc Cadillac màu đen, thở dài rồi chạy một mạch đến khách sạn.

Tôi và Oanh đã chia tay. Lúc quay lưng, tôi thấy bóng cô ấy đổ gục xuống sàn nhà, nước nở khóc. Cô ấy đã níu lấy cánh tay tôi, chớp đôi mắt trẻ con rồi vùi đầu vào đó thút thít, tôi đứng lặng người, nhìn bản thân mình trong cửa kính rồi bất giác gạt tay, bước thật nhanh về phía trước.

Đừng trách tôi nhẫn tâm, chỉ là vào một buổi sáng đẹp trời nào đó, tôi cự mình thức dậy và thấy Oanh ở bên, mọi thứ vẫn vậy, chỉ khác rằng tình yêu của tôi với Oanh không còn đầy như trước. Tôi không thấy đủ đam mê và cuồng nhiệt, tôi không thấy hình bóng Oanh khi nhìn vào mắt mình trong gương... Tôi thở dài, mỗi tình này có lẽ tôi nên chấm dứt.

Tôi vuốt nhẹ theo gò má trắng mịn của Oanh, thì thầm vào tai cô ấy:

- Xuân à! Dậy đi, trời sáng rồi!

Oanh giật mình, mở to đôi mắt nâu tròn nhìn tôi. Tay cô ấy run run nắm lấy tay tôi, môi dưới mím chặt. Tôi đã nghĩ lúc đó cô ấy sẽ đập phá, sẽ la hét và khóc lóc ỉ ê. Nhưng không, Oanh mỉm cười thật tươi, bước xuống giường rồi đi vào phòng tắm. Tôi chợt cảm thấy khó chịu.

Những ngày sau đó, tôi liên tục về nhà với tình trạng say xỉn và sức mùi nước hoa. Tôi thường ôm Oanh vào lòng, gọi ra một cái tên thật lạ rồi tổn thương cô ấy. Vậy mà Oanh vẫn cam chịu, vẫn mỉm cười thật tươi đón lấy cái ôm của tôi, vùi đầu vào ngực tôi mà kể chuyện.

Tôi đẩy Oanh ra, dùng sức nắm lấy tóc cô rồi tát một cái thật mạnh, tôi mắng cô, tôi chà đạp cô... Thế mà, vẫn không thể đổi lại từ cô một giọt nước mắt.

Tôi biết Oanh yêu tôi, tôi chán ghét điều đó. Tôi chán ghét cái cách cô ấy ép cho mình khỏi khóc, tôi ghét cái cách cô ấy vùi đầu vào ngực tôi kể chuyện, tôi ghét cái cách cô ấy nhìn tôi, âu yếm như thể nhìn cả thế giới của mình trong đó. Tôi đã từng ghét mọi thứ về cô ấy đến thế, và rồi lựa chọn buông tay để mọi dấu vết thương yêu chìm vào quên lãng.

Rồi một ngày trời lẩm gió, cô ấy hỏi tôi:

- Tại sao?

Tôi hôn nhẹ lên tai Oanh, nói thật nhỏ:

- Em không biết à? Trò chơi đã kết thúc rồi!

Tôi nhìn cô ấy đổ gục xuống sàn, quay lưng và lạnh lùng bước.

Sài Gòn sắp mưa. Tôi ghé vào một khách sạn sang trọng, vốn là tổng giám đốc công ty nội thất, tôi chẳng mấy ngạc nhiên với cách bày biện lộng lẫy trong này. Ngồi xuống bàn ăn, tôi nhắm nháp ly rượu vang màu đỏ sậm:

- Anh thấy món ăn này của nhà hàng thế nào ạ?

Nàng chớp đôi mắt nâu to nhìn tôi, dáng người mảnh mai, mùi nước hoa trên người nàng bắt giác khiến tôi say đắm. Tôi luồn tay vào tóc nàng, đặt lên mũi rồi nói:

- Rất thơm!

Nàng vụng về vén lại mái tóc rồi trừng mắt nhìn, tôi bật cười. Nàng nhanh chóng bước đi, bóng nàng dong dỏng cao, mái tóc buông thông trên vai vô tình cuốn hút ánh nhìn của người khác. Tự nhiên thấy thú vị, tôi nhanh chóng bước theo nàng.

- Tên! Cho anh biết tên?

- Ừm... Em sẽ được gì? - Nàng lấy ngón trỏ cuốn vào lọn tóc, vẻ mặt như mong chờ.

- Em sẽ có số điện thoại của anh.

Nàng bật cười, dí vào má tôi một cái rồi bước vào taxi.

- Em là Vi.

Oanh - “Đau”

Sài Gòn những ngày cuối năm, trời se sắt lạnh.

Em kì cọ bản thân cho thật sạch, em ngắm mình trong gương, mân mê những vết bầm tím mà anh để lại. Anh đã đi hai ngày, em vẫn đợi. Anh đã đi hai ngày, em vẫn ủ ê trong vết thương sưng mủ. Anh đã đi hai ngày, và ngày đầu tiên đó, em bắt gặp bàn tay anh siết lấy ai đó thật chặt, em bắt gặp ánh mắt anh đắm mê nhìn cô ấy. Em đã chạy thật nhanh về nhà, dùng phấn may viết thật to lên tường: “Đau”.

Ừ thì em đau, nhưng nỗi đau không giống phần may, cứ viết ra là xóa được. Ừ thì em nhớ, mà nỗi nhớ nó giống phần may đó anh à, xóa đi rồi, nó lan ra, từng vết nhòe nhòe trên tường trắng.

Em đứng chờ anh trước cây bằng lăng mà chúng mình gặp nhau đó, em đổ gục xuống sàn, ngồi bó gối rồi khóc nức nở, em mơ màng thấy anh, thấy cái bóng lạnh lẽo cô tịch của anh trùm lấy thân thể em, vỗ lưng em thật nhẹ. Em mở mắt ra, mọi thứ dường như mơ hồ sau màn nước, nhưng em biết chắc một điều, anh đã không đến. Em ỉ ê tiếc cho mình, tiếc cho mối tình vốn đã kết thúc khi anh hết hứng thú. Em ngã sóng soài giữa dòng người, tách ra khỏi mớ hỗn độn của kí ức, tách ra khỏi mái nhà của chúng ta, ra khỏi chiếc bàn may và cây bằng lăng cũ... Em đau một nỗi đau không tên gọi.

Cơ mà Phong à, người ta nói, nỗi đau không tên chính là nỗi đau in sâu và giày vò ta mãi.

Vi - Tôi đã gặp Oanh như vậy

Sài Gòn một ngày đông ít gió...

Mưa lất phất rơi, tôi trở về nhà sau khi dùng bữa với Phong tại một nhà hàng kiểu Pháp. Tôi đắm mình trong bản nhạc Je T'aime du dương, ngắm nhìn khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sâu cùng chiếc mũi cao của Phong. Anh ấy khá lạnh lùng, đôi lúc còn khiến người ta cảm thấy ghệt thờ và khó nắm bắt. Tôi thấy Phong khá thú vị, và tôi tin chắc rằng anh ấy cũng nghĩ vậy về mình. Chia tay Phong, tôi vội vàng đến Cupchino - tiệm bánh ngọt tôi mới mua từ một người bạn, nó nằm trong góc Sài Gòn, đủ thanh lịch cho một buổi tiệc, đủ nhộn nhịp để các bạn trẻ vui chơi. Tôi thích Cupchino, đơn giản vì cây bằng lăng tím đặt trước cửa tiệm. Đông về, những tán cây chỉ còn xơ xác mấy chiếc lá vàng hoe, nhưng cũng đủ để mọi người thấy ấm áp mà ghé lại.

Tôi thấy em khi mưa bắt đầu nặng hạt, em đứng đó, nước đã thấm vào làm ướt sũng bờ vai. Em mím chặt môi, hai tay ôm lấy vai run rẩy, mái tóc em xõa dài, bay phất phơ dù không có gió. Tôi thấy thương, bước đến định mời em vào quán cho đỡ lạnh, rồi khi tôi đã định đưa bàn tay ra đỡ lấy vai em... Em ngã xuống.

Tôi đưa em vào quán, pha một cốc trà hoa cúc rồi đặt trước mặt em. Em nhìn tôi thật lâu, dòng lệ đã sớm tuôn ra từ khóe mắt.

- Em tên gì?

- Oanh ạ!

Tôi mỉm cười.

- Uống đi, trời lạnh thế này sao lại ra đó đứng?

Em lặng người nhìn ra cây bằng lăng tím, khóe mắt em đỏ hoe. Em run run nắm chặt lấy cốc trà rồi nức nở khóc.

- Chị... chị nghĩ anh ấy có đến không?

Tôi cũng hiểu ra phần nào câu chuyện, vỗ nhẹ vào vai em, tôi dịu dàng nói:

- Sofa đằng kia, em tới đó nghỉ chút nhé!

Em gật đầu, lảo đảo bước đến chiếc sofa rồi nằm dài ở đó. Chiếc váy mỏng màu xanh của em vô tình để lộ xương quai xanh, tôi có thể thấy rõ vài vết bầm tím. Khẽ thở dài, tôi vặn nhỏ bản nhạc Secret Garden rồi bước ra ngoài, mưa đã tạnh hẳn.

Oanh - Em đã ghen

Em đã nghĩ mình sẽ không nhớ anh nhiều đến thế. Hôm nay, em mặc chiếc váy màu xanh nhạt, em cố tình để lộ xương quai xanh đã phai vết bầm tím. Em tình cờ quen Vi, chị ấy thật tốt, chị ấy thường ngồi nói chuyện với em ở Cupchino, quán cà phê mà chúng ta hay đến đó. Chị ấy cũng khá xinh, đáng người dong dong cao cùng mái tóc đen dài khiến người khác ghen tỵ. Ghen tỵ làm gì anh nhỉ, anh đã nói đó là một thói quen xấu cơ mà.

Thế nhưng em lại ghen tỵ đấy, khi vô tình thấy chị ấy ôm cả thế giới của em vào lòng, em đã run rẩy trong mớ cảm xúc không tên, ghen tỵ có, thất vọng có, đau đớn và tức giận cũng có. Em hận anh, hận ngôi nhà mà anh để lại, hận chiếc bàn may anh tặng em dịp sinh nhật... Và... em hận cả anh trong những câu chuyện kể, em hận cả anh trong ánh mắt chị ấy mỗi khi vui, em đã ích kỷ như thế, khi Sài Gòn vẫn nhộn nhịp và hăm hập thương yêu. Bất chợt, em thấy hận bản thân mình.

Em đã nghĩ, mình nên buông tay anh...

Phong - Buổi hẹn cuối cùng

Ngày thứ Bảy ít nắng, gió lao xao.

Tôi chọn cho mình bộ cánh lịch lãm, dùng hương nước hoa mà Vi thích - hương bạc hà. Tôi đã quen với cuộc sống có Vi, quen với khuôn mặt đáng yêu và mái tóc thơm mùi hoa oải hương của nàng. Tôi thích ngắm nàng làm việc, ngắm những ngón tay nàng thoăn thoắt nhào bột, đánh trứng... Tôi cảm thấy thật hạnh phúc.

Tôi đã chẳng quan tâm gì đến Oanh, chỉ là hôm nay cô ấy gọi điện đến nói muốn gặp tôi. Tôi vốn sẽ không đi, nhưng khi nghe giọng nói bình thản và cương quyết của Oanh, tôi chỉ còn cách chuẩn bị và đến điểm hẹn.

Gió lướt nhẹ trên từng phím đàn cuộc sống, khẽ làm rung động màu sắc của tiết trời xám xịt. Nắng chợt len, cái nắng nhợt nhạt đến rợn người. Tôi lái xe băng qua con đường quen thuộc, Sài Gòn ngấm mình trong gió, heo hắt vài dòng người bước vội qua đường. Tôi rẽ vào một góc nhỏ, tiệm bánh Cupchino.

Oanh - Kết thúc một tình yêu

Em đến tiệm bánh gặp chị ấy... và cả anh. Em ngồi bó gối trên sofa, nhâm nhi tách capuchino ấm rồi cười nhạt:

- Chị Vi, em có chuyện muốn hỏi chị.

- Em cứ nói!

Chị nhìn em cười thật tươi, ánh mắt chị tò mò xen lẫn vẻ thích thú.

- Nếu như... nếu như anh ấy quay lại, chị nghĩ em phải làm sao?

Chị ấy chợt im lặng, ánh mắt đã trầm xuống vẻ suy tư.

- Em có ổn không?

- Rất ổn! Hiện là chủ một tiệm may, tiền tài có, danh tiếng có...

- Không! Chị nói trong lòng em cơ mà!

Em chợt dừng lại, mắt đã long lanh, làm ướt nhòe khuôn mặt đã được trang điểm kĩ.

- Anh ấy nói... anh ấy còn yêu em.

- Thế thì hãy thứ tha. Chỉ cần em thấy đúng với lòng mình là được.

Em cười thật tươi, nắng đã lên cao, nắng hắt lên khuôn mặt em một màu vàng giả dối, nắng xanh xao ôm lấy thân thể em, trùm lên đôi mắt em gam màu lừa lọc. Thế rồi anh bước vào, thân ảnh cao gầy của anh lấp ló ở cửa, anh nhìn em, nở nụ cười hời hợt như chưa từng quen biết.

- Chị à! Anh ấy đấy, anh ấy đến rồi!

Nói xong, em nhanh nhẹn chạy đến ôm chầm lấy anh. Cảm thấy anh bất động và khó chịu một chút, em nhẹ nhàng hôn lên môi anh, khiêu khích ánh nhìn của anh về phía mình.

- Em nhớ anh!

Em nói thật to, cười thật tươi. Em quay qua nhìn chị, khẽ bàng hoàng khi thấy chị đứng lặng người, chị ôm lấy hai vai mình mà nước mắt khóc. Em rời khỏi người anh, bước về phía chị rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Chị Vi à, anh ấy là Phong. Chị quen anh ấy à?

Rồi em bỗng nghe tiếng “bộp”, chị ấy tát anh, em vừa đau vừa hả hê nhìn hai người. Nở ra một nụ cười gượng gạo, em một lần nữa ôm lấy thân thể anh đang run rẩy, hôn lên tai anh rồi nói nhỏ:

- Anh không biết à? Trò chơi bây giờ mới kết thúc!

Em bước ra khỏi Cupchino, mắt đã nhòe đi. Em quay lại nhìn hai cái bóng xiêu vẹo.

Trên sàn nhà, run run cầm lấy điện thoại, mơ hồ nhấn một dòng chữ rồi gửi đến số máy quen thuộc:

“Chị Vi à! Là em cố tình đấy, là cố tình!”

Sài Gòn bước qua tháng Mười, nắng đã ấm dần lên. Lúc này, em biết mình đã không còn muốn yêu anh nữa. Trò chơi kết thúc, em là người thắng cuộc?

Em mím chặt môi bước tiếp, bước về hướng không anh, nhưng em biết cả thế giới đang đợi mình phía trước.

Chiếc bình của vua Solomon

- Lê Hằng -

Vũ khí mạnh nhất của phụ nữ khiến bất kể người đàn ông nào cũng phải đầu hàng, không phải là những lời trách móc, cũng không phải là những giọt nước mắt. Mà đó chính là sự im lặng!

Im lặng để chấm dứt mọi chuyện.

Im lặng để coi nhau như người dưng.

Tôi gặp lại Miên trong một bữa tiệc buffet chiều đãi khách hàng của công ty, em mặc bộ đầm đỏ mận, để lộ tấm lưng trần trắng nõn, mềm mại. Khuôn mặt thanh tú được trang điểm rất cẩn thận, cơ hồ cả người em toát lên sự đầm thắm của người đàn bà từng trải, khác hẳn với nét ngây ngô của cô sinh viên ngày nào. Nhìn thấy tôi, Miên thoáng chút ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn trở lại, em mỉm cười xã giao với đám đàn ông bu như ruồi nhặng xung quanh, rồi chủ động bước về phía tôi.

“Lâu quá rồi không gặp.”

Miên giơ ly Hennessy chủ động chạm nhẹ vào ly rượu trên tay tôi, mỉm cười đầy mê hoặc: “Vì lần gặp lại này, chúng ta cùng ly chứ?”

Đáp lại sự nhiệt tình của em, tôi cũng lịch thiệp nhấp một ngụm, thứ chất lỏng sậm màu này không phải là lần đầu tiên tôi uống, nhưng sao hôm nay lại cảm thấy đắng chát lạ thường, dòng dịch đắng ngắt ấy tắc nghẹn lại nơi yết hầu, hơi men chệnh choáng vấn vít tận trong tim.

“Không ngờ tửu lượng em lại khá đến thế.” Nếu tôi nhớ không nhầm, Miên là một cô gái vô cùng thuần khiết, trước kia em chẳng bao giờ động tới một giọt nước ngọt có gas, huống hồ là mấy thứ bia rượu này.

“Thế sự luân hồi, dòng đời lưu chuyển, bảy năm rồi, đâu thể như xưa.”

Tôi cảm thấy lồng ngực hơi ngột ngạt, ngón tay bất giác co lại. Phải. Đã bảy năm rồi. Bảy năm trời không gặp, cả một cuộc điện thoại trong khoảng thời gian ấy cũng không. Có những con người, một thời từng gắn bó với ta như máu thịt, vậy mà cũng có lúc ta phải cập nhật thông tin về người ấy qua cái gọi là “người ta nói”...

Người ta nói rằng, em đã bỏ xứ ra nước ngoài.

Người ta nói rằng, em giờ đây đã trở thành giám đốc chi nhánh của một công ty đa quốc gia.

Người ta nói rằng, em đã trở về, từ nơi em rũ bỏ tất cả cất bước ra đi.

Tôi vẫn chưa từng nghĩ rằng em sẽ lại xuất hiện trong cuộc sống của mình. Những tháng ngày quá khứ như những hàng chữ viết bằng sương mù lên ô cửa kính. Mờ dần, mờ dần. Và, cuối cùng không còn lại một chút dấu vết.

“Anh Tú, anh đi tới đâu rồi?” Giọng em dịu dàng trong điện thoại, nhưng không đủ sức kéo tôi ra khỏi trò game online.

Tôi giật mình thắng thốt, hôm qua tôi đã hứa rằng hôm nay sẽ đưa em đi chơi, nhưng rồi lại quên bémot, và kết quả là giờ này đang ngồi cày game cùng đám đồng đẳng cốt cán.

Do nói chuyện với em nên thao tác của tôi có chậm lại, nhân vật trong game bị một đòn chí mạng của đối thủ, ngã lả ra trên màn hình. Tôi chủ thề vài câu rồi rút ngay điện thoại xuống, cắm đầu cắm cổ vào phục thù.

Tôi không hề nhớ rằng mình đang nói chuyện với em, càng không hề biết bao lâu sau em mới tắt máy.

Một lúc sau, điện thoại lại réo ầm ỹ, vẫn là em gọi!

“Anh đang chơi game, em gọi gì mà lảm thế, hôm nay anh bận rồi, không đi chơi được. Em rủ bạn đi đi.”

Tôi gắt gỏng trong điện thoại, chưa để cho em nói lời nào đã vội vàng tắt máy.

Hôm đó, đội của tôi thắng giòn giã, săn Boss thu được một đồng đồ có giá trị, lúc quyết đấu level cũng tăng lên mấy bậc.

Bước ra khỏi quán game, trời đã mưa từ lúc nào. Những giọt mưa lí tí phủ đầy trên nền đất. Mưa bụi lạng lẽ dày đặc thấm đẫm hàng cây ven đường.

Suốt buổi tối hôm ấy tôi không hề động đũa, và cả em cũng vậy. Chúng tôi tới góc ban công, chọn cho mình một bàn nhỏ có tầm nhìn rộng, gọi phục vụ hai ly cà phê.

Trong sảnh, tiệc buffet vẫn đang náo nhiệt, đối lập với không gian yên tĩnh nơi này.

Đôi mắt Miên vẫn dõi theo không khí náo nhiệt trong sảnh, chốc chốc lại nhoẻn miệng cười. Nhìn em có vẻ rất thoải mái, trái lại, tôi lại có phần mất tự nhiên.

Phục vụ mang hai ly cà phê đặt xuống bàn, tôi đón lấy đũa về phía Miên, em mỉm cười cảm ơn một tiếng đơn điệu.

Mùi cà phê thơm ngào ngạt, trên vách ngăn bằng kính rộng lớn, khung cảnh phía dưới hiện ra rõ ràng. Đây là khu vực sang trọng nhất, những ánh đèn sáng hội tụ lại thành dòng sông di chuyển êm ả trong đêm khuya.

Tôi thấy tay em ôm chặt chiếc cốc sứ, ngắm nhìn thứ chất lỏng màu nâu ấy. Từ lúc gặp lại em tới giờ, tôi vẫn chưa chủ động nói câu nào, tính tôi không phải trầm lặng, kiệm lời như thế này, nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao, khi đối diện với em, tôi lại trở nên nhút nhát tới vậy.

Miên ngẩng đầu, ánh đèn không phải quá u ám, mà là người đàn ông ngồi đối diện khiến cô cảm thấy hơi xa lạ. Cuối cùng vẫn là cô mở lời trước.

“Mấy năm nay anh sống thế nào?”

Khúc dạo đầu khuôn sáo, đơn điệu và nhàm chán. Tôi đánh giá trong lòng, không khỏi cười thầm. Chẳng lẽ câu đầu tiên con người ta gặp lại sau quãng thời gian dài đều là câu nói này hay sao?

“Rất tốt,” tôi cũng có qua có lại, “Còn em?”

“Nhìn anh thế này em cũng biết anh sống rất tốt, anh vẫn đẹp trai và phong độ như xưa.”

“Em quá lời rồi, thời kỳ phong độ đã qua từ lâu, anh thấy mình bây giờ già đi nhiều.” Tôi nhấp một ngụm cà phê, nói tiếp, “Thực ra anh thấy em thay đổi rất nhiều.”

“Theo chiều hướng tốt hay xấu?”

“Tốt. Em bây giờ xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn, và quyền lực hơn nữa. Hội tụ đầy đủ yếu tố của người phụ nữ thành đạt.”

Em bật cười sảng khoái, “Nghe anh nói em cũng giật mình, thật sự là vậy sao?”

Không khí ngưng ngập khi trước vì nụ cười của em mà dịu đi mấy phần, tôi cũng cười, gạt đầu phụ họa.

Ngồi nói chuyện cùng em một lúc, đa phần thời gian đó chúng tôi nói về công việc hiện tại của nhau, thì một tiếng nói vọng tới.

“Hóa ra hai người trốn ở đây, mọi người định đi tặng hai, hai người đi chung cho vui nhé.”

Trong khi đám chiến hữu đội mưa về nhà thì tôi lại quyết định đứng chờ mưa tạnh. Những hạt mưa li ti vấn vít trên mái hiên, bay bay theo chiều gió làm ướt khuôn mặt tôi.

Tôi đưa tay ra vuốt mặt, nhắm mắt mở mắt vài cái, chợt thấy bóng dáng quen thuộc đang tiến về phía mình. Em lặng lẽ đưa ô về phía tôi, mỉm cười.

“Mưa mau quá. Mình về thôi anh.”

Tôi như người chết đuối vớ được cọc, vội vã chạy lại phía em, giành phần cầm ô, tay còn lại vòng qua vai em, áp sát em vào người mình.

Miên của tôi là vậy đấy, em đơn giản và thuần khiết. Mọi ước muốn của em đều vô cùng nhỏ nhoi và dễ thỏa mãn. Những lúc tôi cáu gắt quát mắng vô cớ, em đều bậm môi không nói một lời nào. Những lúc tôi vô tình ham vui quên đi sự hiện diện của em, em đều nhẫn nại, chờ tôi quay trở về. Đã có những lúc tôi hỏi em sao lại ngốc như vậy, em chỉ cười, hôn nhẹ lên má tôi, “Em có thể chờ được. Chỉ cần anh quay đầu lại, nhất định sẽ thấy em ở phía sau.”

Nhưng, thật khó để con người ta biết trân trọng những thứ trong tiềm thức luôn mặc định rằng nó sẽ là của mình, mãi mãi là của mình.

Có những điều quen thuộc như hơi thở, tới khi mất đi rồi mới thấy quý giá biết bao.

Tặng hai chúng tôi tham dự là một trận hát hò tại quán Karaoke.

Quả nhiên có chút hơi men, mọi người bốc đồng hơn hẳn. Nhiều người còn nhân cơ hội này mời em lên song ca một bài hát tình ái nào đó.

Trong lòng tôi nhen lên một chút khó chịu, không biết bởi thái độ phản cảm của mấy gã trai kia hay là vì điều gì khác. Nhưng, tôi che giấu rất giỏi, làm ra vẻ không có chuyện gì, hóp một ngụm bia trên bàn.

Ánh mắt em bình tĩnh nhìn tôi, cơ hồ là thật lòng muốn hỏi ý kiến nhưng tôi đột ngột cảm thấy không thích, nếu muốn thì cứ lên đi, việc gì phải đánh mắt sang tôi làm gì.

Tôi vờ như không biết, cũng không nói gì, gương mặt chẳng thay đổi gì nhiều, đôi mắt dán lên màn hình tivi.

Trên màn hình bắt đầu hiện lên lời hát.

“Em luôn rất cẩn thận, sợ rằng sẽ đánh thức tình yêu.

Vì thế nên em dần dần từ bỏ bản thân chỉ để xuôi theo anh.

Anh nên lựa chọn thế nào đây? Giấc mơ hay là hiện thực?

Yêu nhau luôn dễ dàng. Nắm giữ tình yêu đó lại cần một dũng khí lớn hơn.

Nhưng, em phải làm thế nào để cắt đứt nỗi nhớ nhung trong lòng?

Hãy tha thứ cho anh. Đã từ bỏ tất cả chỉ vì một ngày mai mà anh luôn theo đuổi.

Hát một bài hát. Kỷ niệm thời thanh xuân rồi cũng sẽ mất đi của em.

Yêu một người. Cứ ngây ngô ngỡ rằng sẽ là một đời.

Hát một bài hát. Tưởng nhớ về mối tình rồi sẽ mất đi của anh.

Rồi sẽ có một người, luôn luôn đi cạnh em, mãi mãi không xa rời.”

Tiếng nhạc duy mỹ, thê lương bao trùm căn phòng, giọng nữ hát một câu, giọng nam hát một câu. Dường như hòa quyện nhau, cùng tạo nên sắc thái của bản nhạc. Hát đến đây, giọng em như nghẹn lại, âm sắc nhỏ dần, nhỏ dần. Cuối cùng chỉ còn tiếng nhạc vang lên, em đứng quay lưng về phía sau, bất động.

Mảnh ký ức vụn vỡ như những đoạn dây nối chằng chịt lại với nhau, thắt chặt trái tim khiến tôi ngộp thở. Tôi loạng choạng đứng dậy, lảng lảng bỏ ra ngoài.

Năm học thứ ba, chúng tôi quyết định dọn về sống cùng nhau.

Ngày ngày ngoài giờ lên lớp chúng tôi lại tút tít cùng nhau trong tổ ấm nhỏ. Em đi chợ nấu cơm, giặt giũ quần áo, đảm đang như một người vợ hiền. Còn tôi thì như một ông hoàng, được chăm lo từ chân tơ kẽ tóc. Dần dà, tôi coi như việc bản thân được chăm sóc đặc biệt là đặc quyền, còn việc em tất bật với cuộc sống mưu sinh là điều hiển nhiên.

Mọi chi tiêu đều một mình em vun vén, mỗi khi thiếu tiền sinh hoạt, em lại chạy đông chạy tây vay mượn mà tôi không hề hay biết.

Em vất vả vì tôi như thế, còn tôi? Tôi đã làm được cho em điều gì nhỉ?

Những lúc em nấu cơm, tôi chỉ biết ôm em từ phía sau, thơm chụt vào má em một cái rồi chạy biến, vùi đầu vào các thú vui của bản thân mà không hề động chân động tay giúp em nhặt rau hay rửa bát.

Tôi đã hủy hoại thiên chức thiêng liêng của em khi bắt em phá thai vô số lần, chỉ vì những phút ham muốn tầm thường của bản thân, và sự đốn hèn, ô hợp.

Nhớ lần đầu cùng em, em đã khóc lóc van xin tôi, mồ hôi rịn ướt đầm tóc mai, còn tôi thì chẳng nghĩ được gì, để mặc cho cái phần thú trong con người trỗi dậy. Xong việc rồi, tôi chỉ hôn nhẹ lên môi em, ôm em vào lòng mình mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Tôi vô tâm vô tính, không hề biết rằng những điều ấy đã làm tổn thương tới tâm hồn mong manh của em tới nhường nào.

Tôi đã giày xéo trái tim em, cắt lên đó vô vàn vết thương, sâu hoắm, có lẽ rằng, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Ra ngoài hành lang, tôi châm một điếu thuốc, rít một hơi thật dài.

Khói thuốc mờ ảo trôi qua cuống họng, xộc thẳng vào khoang phổi gây nên cảm giác mê mê.

Tôi từ từ nhả làn khói mờ mịt, khẽ bật cười khi nghĩ rằng mình là một con rỗng biết phun lửa. Đưa tay chụp lấy làn khói thuốc, đọng lại trong tay tôi chỉ là bầu không khí rỗng không.

Trên đời này, có những thứ cũng mơ hồ như làn khói. Ta chỉ có thể đưa mắt ngắm nhìn nó hình thành, rồi nhìn nó tan biến mà không thể đưa tay ra với lấy. Càng không thể nắm giữ.

Eo tôi bị một lực siết chặt, hai bàn tay trắng ngần, thon dài đan xen trước bụng. Tôi giật mình quay người lại, vô cùng hốt hoảng khi thấy gương mặt em giàn giụa nước mắt. Em nói, em nhớ tôi!

Nỗi nhớ đè nén bảy năm trời bùng nổ. Tôi và em quấn lấy nhau trong khách sạn. Cơ thể nõn nà của em quần quai dưới bàn tay tôi. Khoảnh khắc đi vào cơ thể em, tôi thấy em quặn thắt người, hốt hoảng.

“Anh làm em đau à?”

Em lắc đầu. Tôi biết rằng em nói dối. Nhưng tận sâu trong đáy mắt em là một nỗi niềm khó tả, hạnh phúc có, đau đớn có. Đó chính là lần đầu tiên tôi để tâm tới cảm xúc của em.

Sáng sớm hôm sau, tôi mắt nhắm mắt mở, đưa tay ra ôm người bên cạnh. Nhưng bàn tay tôi lại đập mạnh xuống ga giường. Tôi bừng tỉnh, nhìn khắp căn phòng chẳng thấy bóng dáng em đâu.

Tôi hốt hoảng gọi điện thoại cho em, đáp lại chỉ là những tiếng thuê bao từ tổng đài. Tôi mặc quần áo, chạy xuống quầy lễ tân hỏi, nhưng họ chỉ lắc đầu.

Thất vọng. Chán nản. Có những thứ ngỡ rằng đã nắm bắt được, hóa ra cũng tựa như làn khói.

Tôi trở về phòng, điên cuồng hất tung đồng chăn đệm, gọi hỏi tung tích của em từ những người bạn. Nhưng tất cả đều cùng một câu trả lời.

Ngồi thụp xuống sàn, ôm đầu. Khoảnh khắc ấy, tôi nhìn thấy một cuốn truyện được đặt ngay ngắn trên bàn.

Cuốn sách có tên: Nghìn lẻ một đêm.

Trang đầu cuốn sách là hàng chữ nắn nót, “Tình yêu của em cũng giống như cảnh sắc anh từng bước qua. Nhưng, những bước chân của anh chưa bao giờ vì em mà dừng lại.”

Tôi lật giở tới trang sách được gấp lại, có phần nhàu nhĩ, cho thấy nó đã được lật mở nhiều lần.

Câu chuyện nói về hung thần bị giam giữ trong chiếc bình của vua Solomon.

Chuyện kể rằng có một ông lão làm nghề chài lưới, trong một ngày ông chỉ thả lưới đúng bốn lần, không hơn không kém.

Hôm đó, sau ba lần thả lưới, ông chỉ kéo lên được toàn bùn đất và sỏi đá. Lần thứ tư quăng lưới, thứ ông kéo lên là một chiếc bình rất nặng được niêm phong bằng dấu ấn. Ông vô cùng vui sướng, cứ ngỡ rằng chiếc bình nặng như vậy bên trong sẽ chứa rất nhiều thứ quý báu nên mở ra.

Điều ông không ngờ được rằng, mình vừa giải thoát cho một hung thần.

Ngay sau khi được giải thoát, hung thần đã đòi giết ông, hắn nói:

“Suốt trong thế kỷ đầu trong chiếc bình tù ngục, ta đã nguyện nếu có ai đó giải thoát được ta, ta sẽ làm cho kẻ đó giàu có suốt đời, giàu có cả đến sau khi chết. Nhưng thế kỷ đầu trôi qua, chẳng có ai giúp ta cả. Sang thế kỷ thứ hai, ta thề là sẽ mở tất cả các kho của cải trên trái đất tặng cho người nào đem tự do đến cho ta, nhưng chẳng có may mắn gì hơn thế kỷ trước. Sang đến thế kỷ thứ ba, ta hứa là sẽ làm cho người nào giải thoát ta trở thành một đế vương hùng mạnh và luôn luôn ở bên cạnh, ta ban cho người đó mỗi ngày ba điều ước để có bất cứ cái gì. Nhưng thế kỷ này lại trôi qua như hai thế kỷ trước và ta thì vẫn cứ nguyên như thế. Cuối cùng ta hết sức hoang mang thất vọng hay đúng ra là phát điên lên vì bị tù hãm quá lâu, ta thề là sau này có kẻ nào giải thoát ta thì ta sẽ giết hắn không thương tiếc và chẳng ban cho một ân huệ nào.”

Người con gái, cũng giống như một chiếc bình pha lê đẹp đẽ, nếu ta biết trân trọng và giữ gìn, nó sẽ mãi mãi là một chiếc bình lung linh. Nhưng khi ta bất cẩn đánh vỡ nó. Nó sẽ làm ta bị tổn thương - bằng chính những mảnh vỡ mà ta đã gây ra.

Vũ khí mạnh nhất của phụ nữ khiến bất kể người đàn ông nào cũng phải đầu hàng, không phải là những lời trách móc, cũng không phải là những giọt nước mắt. Mà đó chính là sự im lặng!

Im lặng để chấm dứt mọi chuyện.

Im lặng để coi nhau như người dưng.

Cuối cùng tôi đã hiểu, mọi hy vọng của em đã tiêu tan trong sự mong chờ.

Trước khi gấp cuốn sách lại, tôi có đọc được dòng chữ nhỏ được ghi bên góc trang giấy.

“Anh Tú, chúng ta đánh cược đi, em cược rằng, anh không được hạnh phúc!”

Gấp cuốn sách lại, một giọt nước mắt hối tiếc bất giác rơi xuống mu bàn tay.

Em gái tôi là... một con mèo

- Tram Nguyen -

*N*ói một cách thật lòng thì tôi không an tâm giao con Mèo cho bất kì ai, không phải tôi không tin tưởng họ, càng không phải không tin tưởng khả năng của em tôi; mà bởi vì trong lòng tôi con Mèo là một thiên thần, thiên thần thì không thể để cho bất kì bàn tay trần tục nào chạm vào.

“Mượn truyện nữa hả? Một tuần bài tập toán nhá?” Giọng điệu đắc ý của nó cộng thêm cái mặt “thịt nhừ” đúng chất Tùng Tư Heo lần nào cũng làm máu tôi sôi lên sùng sục.

“Mày muốn chết hả? Mới hôm trước ba ngày giờ lại lên một tuần. Vừa phải thôi nghen!”. “Cái thằng tiểu-nhân-cơ-hội!”, tôi chửi thầm trong bụng.

“Không chịu à? Không chịu thì thôi!”. Ai chớ thằng Tùng nói thôi là nó thôi thiệt, tôi biết tính thằng đó, nó không phải loại hay kèo nài làm giá.

“Một tuần thì một tuần, nhưng cấm có tăng giá nữa nghen, mày mà tăng nữa là tao đẹp luôn ừ mượn.” Nghe xong nó nhe răng cười khoái chí bỏ đi.

Thằng Tùng là con ông Tư, nhà nó mổ heo nên biệt danh của nó là Tùng Tư Heo. Nhiều lúc tôi nghĩ, nếu nhà nó không mổ heo thì chắc tụi tôi vẫn gọi nó là Tùng Tư Heo thôi, tại nó mập y chang con heo. Nhà ông Tư Heo giàu nhất xóm tôi, còn thằng Tùng học ngu nhất lớp.

Thằng Tùng là đứa vừa học ngu vừa làm biếng, nói như lời của tụi con gái thì nó thuộc dạng ngu lâu dốt bền khó đào tạo. Mỗi lần cho tôi mượn sách nó đều bắt tôi đưa vở bài tập toán về nhà cho nó chép. Lúc đầu nó chỉ đòi mượn chép một bữa rồi thôi, sau đó nó tăng giá lên hai ngày, rồi ba ngày, xong giờ nó hét giá một tuần. Mà tôi đâu có mượn sách gì của nó, tôi mượn sách của chị nó kia. Chị hai nó có cả một kho báu sách truyện đủ các thể loại mà con nít chúng tôi thời đó ai cũng phải ao ước (tất nhiên ngoại trừ thằng Tùng Heo). Thật lòng tôi không phải là đứa chăm ngoan yêu sách quý chữ, tôi cũng cóc cần đọc sách làm gì cho mệt, tôi mượn là để mang về cho con Mèo.

Sở dĩ tôi nói tôi chả cần đọc sách là vì tôi thông minh sẵn, không cần học bài tôi đây vẫn học giỏi nhất lớp. Đó là lời nhận xét tràn đầy nể phục của con Mèo dành cho tôi. Chưa hết, nó còn tặng kèm thêm một câu khiến tôi sững sờ: “Anh hai thông minh, học giỏi vậy chắc chắn sau này làm gì cũng sẽ thành công” khi tôi kể với nó về ước mơ trở thành nhà khoa học “cao quý” của mình. Tôi không chắc mình có giỏi như lời con Mèo nói, nhưng nghe những lời của nó xong tôi như lơ lửng trên chín tầng mây chứ không phải đang ngồi dưới nền nhà bần thốn chung với nó. Con nhỏ này, thiệt biết cách dùng lời lẽ để mơn trớn tâm hồn người ta.

Hạnh phúc đã đến với tôi từ những điều giản đơn như thế, là khi biết luôn có người bên cạnh ủng hộ tôi bằng cả tấm lòng, hạnh phúc là khi tâm hồn tôi được dạo chơi trên không trung rồi bay vút vào vũ trụ trên con tàu được ghép bằng những lời lẽ ngây thơ tràn đầy tình thương mến của đứa em gái bé nhỏ. Đây chính là lý do mặc dù rất không thích nhưng tôi luôn phải hạ tay xuống, nén cục tức, phải mua nước mía uống để hạ nhiệt máu đang sôi trong người lúc tìm thằng Tùng Heo mượn sách. Và đó cũng giống như một dấu hiệu dự báo cho cái tương lai khốn khổ vì gái của tôi sau này. Nói chính xác hơn là khốn khổ vì những lời đường mật của gái.

Con Mèo nhỏ hơn tôi hai tuổi, nó đang học lớp năm. Mặc dù rất siêng năng và ham đọc sách nhưng so với thằng anh “thiên tài” như tôi nó vẫn là đứa học dốt. Khi cô giáo hỏi cả lớp về ước mơ tương lai của tụi nhỏ trong giờ học đạo đức, đến lượt nó thì nó lúng túng không biết trả lời thế nào. Mặt nó buồn buồn lúc kể cho tôi nghe chuyện đó. Cũng không phải là con Mèo không có ước mơ, mà hễ mỗi lần nó đọc truyện xong mắt mơ màng nói, em thích sau này lớn lên làm cái này, cái kia giống mấy nhân vật trong truyện là tôi lại đá bay ước mơ của nó liền. “Học ngu như mày mà đòi làm cô giáo”, hay đại loại như “Mày nhát gan lắm không làm được cái đó đâu”. Nhìn nó buồn tôi thấy thương thương, làm tôi thấy hối hận quá đỗi, hối hận sao lúc đó lại vui dập ước mơ chớm nở của nó phũ phàng đến vậy.

Một hôm sau khi xem tivi xong nó không lên giường đi ngủ mà chạy qua giường tôi hơn hờ:

“Em biết sau này lớn lên em nên làm gì rồi. Em sẽ làm hoa hậu!”

Tôi phá lên cười châm chọc:

“Có hoa hậu nào mà chân toàn ghề như mày hông?”

“Chân em đâu có ghề, chỉ có vài cái mụn [a](#) do bị muỗi cắn thôi à.” Con Mèo chống chế yếu ớt.

Định bụng cười cho đã xong tôi sẽ tặng thêm cho nó câu nữa “Có hoa hậu nào mà tóc vàng hoe khét nắng như mày hông?” Nhưng tôi chưa kịp nói thì nó đã biết thân biết phận lùi thủi bỏ về chỗ của nó. Chợt nhớ tới chuyện hôm trước, tôi đâm ra áy náy với nó, bèn ráng với theo một câu: “Tao chọc mày cho vui thôi, mấy cái mụn đó bé tí mai mốt lớn nó mờ dần không ai thấy đâu.” Tôi nghe thấy tiếng “dạ” lí nhí của nó, như đã an tâm được phần nào nên nó im lặng ngoan ngoãn leo lên giường đánh một giấc tới sáng.

Không phải tự nhiên con Mèo muốn làm hoa hậu, mà do tối hôm đó nó xem chương trình chung kết cuộc thi Hoa hậu Việt Nam 1992 trên tivi, giải thưởng dành cho hoa hậu năm đó lên tới mấy chục triệu đồng, người đoạt vương miện hoa hậu là Hà Kiều Anh. Khoản tiền mấy chục triệu thời đó vô cùng lớn, đặc biệt là trong mắt những đứa con nít ở quê như chúng tôi. Còn nữa, người lớn trong xóm tôi ai ai cũng bảo em tôi đẹp, cô Tú cạnh nhà hay xoa đầu con Mèo tấm tắc: “Con bé này có nét ghê, lớn lên chắc chắn sẽ đẹp gái như hoa hậu cho mà xem.” Bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến nó nuôi dưỡng ước mơ trở thành hoa hậu Việt Nam sau này.

Con Mèo nói nếu trở thành hoa hậu nó sẽ chỉ giữ lại chiếc vương miện cho nó, tiền thưởng nó sẽ đem giúp bà Tám già ở đầu xóm dựng lại mái nhà tranh đã cũ nát từ lâu. Bà

Tám sống một mình, nghe nói chồng và đứa con trai duy nhất của bà đều đi lính và chết trong chiến tranh, quán của bà bán vài thứ linh tinh xếp trên cái kệ gỗ xù xì chỗ cửa sổ cạnh chiếc giường tre cũ kỹ bà vẫn hay nằm. Nó còn nói sẽ mua tặng cho con bé Tún con cô Tú cạnh nhà một chiếc xe đạp, tiền còn lại sẽ dùng để sửa cái mái hiên trước nhà sắp đổ sập vì gỗ mục. Dù không nói ra nhưng tôi thực sự nể phục tấm lòng lương thiện của nó. Và ngay từ giây phút đó, con Mèo đã là hoa hậu đẹp nhất trong lòng tôi rồi.

Giấc mơ hoa hậu rực rỡ cùng viễn cảnh tương lai rất đổi huy hoàng của con Mèo vừa mới nhen nhóm chưa được bao lâu thì tai họa đã ập xuống.

Hôm đó trước khi đi làm mẹ dặn hai anh em tôi ở nhà trông chừng con gà trống mẹ mới mượn của chú Năm về đập mái, mẹ nhốt nó trong cái giỏ tre sau vườn. Lúc tôi loay hoay bỏ bình nước vào cho nó uống tự nhiên mắt nó tròng lên nhìn tôi như muốn nhào vô đá ngay mặt thẳng oắt con này một phát, tôi hết hồn buông tay làm ngã cái giỏ tre, thế là nó xổng ra ngoài.

Tôi cuống quýt gọi con Mèo, hai đứa hì hục đuổi bắt. Con gà trống chết tiệt, rượt một hồi nó nhảy phốc lên cái chảo gang cũ to dùng để gần chỗ sân giếng. Tôi không biết cái chảo đó ở đâu ra và để làm gì, chắc là từ thời chiến tranh hay xưa lơ xưa lắt gì đó, tôi đã thấy nó từ lúc còn nhỏ xíu. Vào mùa mưa mẹ dùng nó để hứng nước mưa uống, còn mùa nắng nó là hồ bơi của hai anh em tôi. Tôi nháy mắt với con mèo: “Tao đếm đến ba hai đứa mình cùng nhào vô ghen.”

Con Mèo gật gật nhưng nhìn mặt nó tôi biết là nó cũng đang sợ, nghĩ tới ánh mắt lúc nãy của con gà tôi còn sợ hơn nó, tôi nghe toàn thân thoáng run lên một nhịp. Tôi đếm đến ba, con Mèo nhắm mắt nhắm mũi nhảy tới, đầu gối nó đập vô cạnh chảo kêu cái boong, nó té cắm đầu, con gà chạy mất, còn tôi đứng trơ mắt nhìn.

Tôi luống cuống chạy lại đỡ nó, đầu gối nó tét một đường rõ dài, máu chảy nhiều lắm. Tôi lay lay cánh tay nó một lúc nó mới nhúc nhích, bấy giờ nó mới khóc, nước mắt nó chảy thành dòng nấc lên không thành tiếng. Tay tôi run run bó đầu gối cho nó bằng cái khăn rút vôi trên dây treo đồ, mặt nó càng lúc càng tái đi, tôi đỡ nó dậy cống nó chạy ra trạm y tế xã. Tôi chạy một mạch như điên, vừa chạy vừa khóc. Tôi khóc còn to hơn cả con Mèo làm lúc vừa đến nơi cô Dung y tá tưởng chân con Mèo bị thương còn tôi thì sắp chết đến nơi.

Kết quả đầu gối con Mèo bị may sáu mũi. Tội nghiệp nó, chắc là đau lắm, chắc nó còn đau lòng hơn vì cái sẹo dài sẽ để lại trên chân. Không biết mai một lớn cái sẹo có mờ đi không nữa, tôi buồn hùi hùi nghĩ ngợi. Con nhỏ cứ khóc mãi, tôi đỡ thế nào cũng không nín, tôi mua kẹo dừa là món nó thích nhưng nó cũng không thèm ăn. Làm anh thật khó, đúng là khó thiệt!

Chiều hôm đó tôi bị ăn đòn, vì hai tội. Tội thứ nhất là làm mất con gà của chú Năm. Mà con gà đó cũng ác thiệt, xổng ra là chạy mất tiêu, hành động của nó hôm nay cứ y như nó đã có thù với tôi từ tám kiếp trước. Tội thứ hai là làm em tôi té bị thương. Tội này tôi thấy mình bị oan, tại tôi đâu muốn nó té.

Mẹ không đánh tôi, cũng không trách mắng tôi mà chỉ ôm con Mèo cuống cuống lên, rồi thở dài thườn thượt, hình như mắt mẹ ươn ướt. Thì ra mắt mẹ tôi màu nâu, vậy mà lâu nay

tôi không hề biết, đôi mắt sâu cùng hàng mi rậm khiến cho ánh mắt của mẹ lúc nào cũng trông buồn xa xăm. Điểm này con Mèo giống mẹ nhất, nó khôn ghê, toàn lựa những cái đẹp nhất để giống.

Ba tôi quan sát mẹ một hồi rồi tự nhiên dùng dùng nổi giận lấy roi đánh tôi. Thế là hôm đó cả ba mẹ con cùng khóc. Con Mèo khóc vì đau chân và đau lòng, mẹ tôi khóc vì thương em tôi, tôi thì khóc vì bị ăn đòn “oan”.

Không khí gia đình tôi bỗng chốc trở nên ngột ngạt. Mẹ bỏ cơm tối, ba ăn qua loa một chén cơm rồi ra hiên ngồi hút thuốc. May mà vừa ăn cơm xong thằng Tèo con ông Ba Tránh trước nhà qua rủ tôi đi coi bê dê hát ở trên xóm chợ, hôm nay trên đó có đoàn lô tô mới về. Tôi nháy mắt với con Mèo rồi canh lúc ba tôi không để ý lên ra ngõ chạy mất, quên luôn cả trận đòn ban nãy.

Tôi biết con Mèo cũng muốn đi lắm, nhưng với cái chân què của nó thì cho dù ba tôi có cho phép nó cũng không lếch nổi lên tới chợ. Thấy cũng thương nhưng thương rồi thì làm được gì, tôi tặc lưỡi phóng theo thằng Tèo hướng về phía chợ.

Con Mèo đã bỏ lỡ rất nhiều trò vui ở đoàn lô tô tối hôm ấy, còn tôi bỏ lỡ cả một câu chuyện dài về gia đình mình, bỏ lỡ cả cơ hội được mẹ ôm lần cuối. Cuộc đời là chuỗi những lần lầm lỡ rồi lại bỏ lỡ.

Tôi trở về nhà lúc mẹ tôi đã bỏ đi, ba tôi đã say mèm còn em tôi đang thấp thỏm đợi tôi. Tôi và con Mèo không phải anh em ruột, hóa ra chúng tôi là anh em cùng mẹ khác cha. Đó là lỗi lầm của mẹ tôi nhiều năm về trước, khi bố tôi làm ăn xa nhà bỏ lại hai mẹ con tôi cô đơn với nỗi thiếu thốn vật chất lẫn tình cảm.

“Mẹ đã nói với em là mẹ chỉ đi một lát thôi rồi mẹ sẽ về.” Con Mèo nắc lên từng tiếng khi hai anh em tôi ngồi thu lu trên giường đợi mẹ, nó nói rất khẽ vì sợ bố nghe thấy, môi nó run lên và tay nó lạnh ngắt kể cho tôi nghe toàn bộ sự thật đau đớn ấy. Toàn thân tôi cũng bắt đầu lạnh tái đi như thể hơi ấm đã truyền từ tôi qua con Mèo, hăm ăm đôi tay bé nhỏ của nó, nhưng xót xa thay bởi chính tôi cũng đang run lên sợ hãi.

Những đứa trẻ quê mùa lớn lên trong sự yêu thương của cha mẹ, sự quan tâm của làng xóm như chúng tôi, ở độ tuổi bắt đầu lớn như anh em tôi, để đối mặt với những “lỗi lầm” của người lớn, “sự thật” của cuộc đời quả là một bài học vô cùng khó. Mẹ tôi đã không quay về, tối hôm đó, hôm sau và cả nhiều những hôm sau nữa, mẹ đã không giữ lời hứa với em tôi.

Người trong làng xầm xì, thêu dệt nhiều chuyện về gia đình tôi, rằng mẹ tôi đã bỏ lại hai anh em tôi để đi theo “ba ruột” con Mèo, rồi thì là tối đó có người đã nhìn thấy mẹ tôi nhảy xuống sông tự vẫn...

Trong những năm tháng dài chờ đợi ấy, tôi đã luôn cầu nguyện và tin rằng mẹ tôi vẫn còn sống ở một nơi nào đó, mẹ luôn nhớ về chúng tôi và rồi sẽ quay về nhà với chúng tôi; tôi cũng đã nhiều lần tự hỏi chính mình rằng, mẹ bỏ lại anh em tôi, ra đi là vì giận bố đã đánh mẹ, là vì thấy có lỗi với bố hay mẹ xấu hổ với tôi và con Mèo?

“Mẹ ơi, mẹ về nhà với chúng con đi. Con và con Mèo không giận mẹ đâu. Chúng con cần có mẹ, mẹ về với chúng con đi mẹ!” Giấc mơ được gặp lại mẹ đã ám ảnh tôi trong nhiều năm liền, nó lặp đi lặp lại nhiều đến mức tôi có thể hình dung ra cảnh tượng đó bất kì lúc nào, tôi có thể cảm nhận được vị mặn của nước mắt thấm vào da, vị đắng ngắt ở cổ họng mỗi lần nhớ lại.

Cuộc sống không có mẹ khó khăn hơn rất nhiều. Tôi và con Mèo phải chia nhau lo việc nhà. Con Mèo ít nói hơn hẳn, hiếm khi thấy được nụ cười ngây ngô của nó, thay vào đó là ánh mắt dè dặt mỗi lần nó liếc nhìn ba tôi. Có những buổi chiều lang thang dọc bờ sông bắt gặp con Mèo cũng thơ thẩn ở đó, không hẹn nhưng cả hai đứa đều hướng về phía hạ nguồn nơi giao nhau giữa sông và biển, nước mặn và ngọt, chờ đợi và gặp lại.

Lang thang qua những mùa mưa nắng, tháng năm; chúng tôi giờ đã khôn lớn. Anh em tôi đã lớn lên như thế, trong sự chờ đợi và hy vọng, thiếu vắng bàn tay chăm sóc yêu thương của mẹ. Đôi khi tưởng chừng như kiệt sức, nhưng chính hy vọng và sự mong chờ đó lại tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi; chờ đợi rèn luyện con người ta tính kiên nhẫn, hy vọng giúp ta tin vào sự kỳ diệu, hướng ta về phía chân trời ánh sáng.

Tôi còn nhớ một buổi sáng mùa hè nào đó, em tôi thức dậy với khuôn mặt tái đi vì sợ hãi, nó vào nhà vệ sinh rất lâu và trở ra với sắc mặt nhợt nhạt. Tôi hỏi nó đau ở đâu nhưng nó chỉ lắc đầu, mắt đỏ hoe. Lúc đó tôi đã rất sợ, sợ nó mắc bệnh nan y, sợ nó chết, sợ lại bị bỏ rơi thêm một lần nữa. Tôi chắc là nó cũng đã nghĩ giống tôi như vậy. Đó là khi lần đầu tiên em tôi có kinh, một dấu hiệu rất bình thường của con gái đến tuổi dậy thì. Tôi nghiệp con Mèo, nó đã lớn lên như thế theo tháng năm, lớn lên cùng một thằng anh đồng trang lứa vô tâm và một người ba cọc cằn không cùng dòng máu, nhưng nó vẫn xinh đẹp và tỏa sáng theo cách tự nhiên nhất.

Thì ra tôi không phải thiên tài, cũng không giỏi như con Mèo đã nói, tôi chỉ là một kỹ sư bình thường như bao nhiêu thằng kỹ sư xuất thân từ đại học Bách Khoa khác; con Mèo cũng không ngu như tôi như tôi nghĩ, nó tốt nghiệp khoa Báo chí truyền thông đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn, là phóng viên của một trang báo mạng uy tín, tác giả của một vài quyển sách, nó đã thật sự tỏa sáng theo cách của riêng nó. Tất nhiên việc nó không trở thành hoa hậu Việt Nam không phải tại cái sẹo năm đó, mà là do nó thấp quá không đủ chiều cao để thi hoa hậu.

Hôm Tết về thăm nhà gặp lại tụi thằng Tèo, thằng Tùng Tư Heo với mấy thằng đực rựa xóm tôi, chúng nó cứ trầm trồ mãi về con Mèo.

“Em gái mày xinh quá!” Thằng Đức Cống lên tiếng khơi mào.

“Con Mèo vừa xinh, vừa hiền, lại vừa giỏi, tao phải tận dụng cái vụ mượn sách ngày xưa để tiến lên mới được. Haha...” Thằng Tùng Heo vẫn giữ nguyên cái thói tiểu-nhân-cơ-hội.

“Tao chơi thân với mày nhất, gả nó cho tao là hợp lý nhất!” Thằng Tèo bữa nay đã biết nói mấy câu nịnh đầm, nói chung là có tiến bộ.

“Haha... tao mà làm vậy khác gì giao trứng cho ác, hoa nhài cắm bãi cứt trâu, còn lâu!” Tôi nửa đùa nửa thật trêu chúng nó. Nói một cách thật lòng thì tôi không an tâm giao con Mèo cho bất kì ai, không phải tôi không tin tưởng họ, càng không phải không tin tưởng khả năng

của em tôi; mà bởi vì trong lòng tôi con Mèo là một thiên thần, thiên thần thì không thể để cho bất kì bàn tay trần tục nào chạm vào.

“Em gái tao là... “

“Là gì?”

Con Mèo đột nhiên xuất hiện giả vờ ra vẻ nghiêm mặt cao giọng hỏi. Cả bọn chúng tôi đều cười sảng khoái, tôi nháy mắt cười ranh mãnh:

“Em gái tao là... một con Mèo!”

Sài Gòn, 26/5/2014

Hai sắc hoa tigon

- Tiêu Dao -

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi

Thở dài trong lúc thấy tôi vui

Rồi bảo: "Hoa dáng như tim vỡ

Anh sợ tình ta cũng vỡ thôi..."

1. Giàn tigon trước ngôi nhà gỗ

Nguyên đẩy cửa, bước vào nhà. Tiếng chuông cửa kêu leng keng cũng không đánh thức được ai đó đang ngủ gục bên giá vẽ. Bước đến thu dọn những cây bút lông vương vãi trên mặt bàn, Nguyên dừng lại vài giây ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn nghiêng nghiêng gục trên cánh tay vẫn còn nắm chặt cây bút, những lọn tóc ngắn ngắn xòa tung, che lấp gần hết gò má xanh xao. Nín thở, anh khẽ khàng đưa tay vén những sợi tóc vương trên mặt cô gọn lại. Chợt Vy khẽ cựa mình. Nguyên hốt hoảng rút tay lại trước khi đôi mắt nâu sẫm bật mở.

- Nguyên về rồi hả? Tớ nấu cơm rồi, chờ cậu về ăn thôi. À, vụ order lần này sao rồi?

- Không tệ, khoảng bốn trăm chiếc cốc gốm theo mẫu cậu vẽ, để làm quà kỷ niệm thành lập cho nhân viên công ty, tớ đã liên hệ bên xưởng rồi...

Vừa nói Nguyên vừa đẩy cửa sổ. Theo cơn gió, những cánh tigon hồng tươi lá tả bay vào phòng. Bàn tay đang dọn cơm của Vy chợt dừng lại. Có gì đó theo gió từng đợt nhói lên trong tim. Đau đống.

Nguyên giờ tay hứng những cánh hoa vỡ vụn, nhếch môi cười lặng lẽ. Vy vẫn chưa quên, chưa từng quên, cả sắc hoa tigon này và cả người con trai ấy...

2. Cô dâu không cười trong ngày cưới

Vy, như thường lệ, mở cửa quán từ khi còn rất sớm. Dem giá vẽ ra dưới giàn tigon, cô lặng lẽ hít căng lồng ngực làn không khí trong lành của buổi sớm mai. Trên ghế salon, Nguyên đang chìm trong giấc ngủ, đôi tay còn dính vệt đất sét đã khô lại, bên cạnh, trên chiếc bàn xoay, chiếc cốc đang thành hình dở dang. Đã ba năm nay, Vy cùng Nguyên mở xưởng đồ thủ công này, hai đứa sống cùng một mái nhà, mọi người đều mặc định chẳng chóng thì chầy cả hai cũng sẽ phát thiệp hồng cho bạn bè. Nhưng Vy biết, cái ngày ấy, có lẽ sẽ chẳng bao giờ đến. Cũng bởi Vy quá ngốc nghếch, Vy quá tàn nhẫn với Nguyên...

- Này em, em có bán hoa tigon?

Tiếng nói trong veo của một người con gái cất lên trong gió sớm. Vy ngẩng đầu khỏi giá vẽ, trên bức tranh đang dở, những mảnh trái tim hồng tươi đã bay ngập cả trang A4.

- Em bán tất cả những thứ mang đến cho em tiền.

Vy mỉm cười với người con gái có đôi má xanh xao và đôi mắt đen láy trước mặt. Người con gái ấy có đôi mắt như sâu tím cả màn đêm.

- Vậy sáng mai phiền em mang đến địa chỉ này cho chị một giỏ lớn hoa. Nhận hoa xong chị sẽ thanh toán tiền, được chứ?

Vy đón mảnh giấy nhẵn màu xanh. Địa chỉ là khu “phố biệt thự”. Cô mỉm cười:

- Tầm mấy giờ chị muốn nhận hàng?

- Tầm lúc này có sớm quá không em?

Vy lắc đầu. Bóng người con gái khuất xa vào những hàng cây xào xạc gió. Những cánh hoa rơi lả tả quanh chân. Vy thấy mắt mình ươn ướt.

Sáng hôm sau, khi Vy mang giỏ hoa tigon đến tòa biệt thự xây theo phong cách gothic màu trắng ẩn dưới những tua muồng biển tím tím, cô mới nhận ra nơi đây đang tất bật chuẩn bị cho một hôn lễ. Vy được một bé gái có đôi mắt bồ câu đen láy dẫn thẳng vào phòng trang điểm của cô dâu. Người con gái hôm trước ngồi im lặng trong phòng. Váy cô dâu trắng muốt, mái tóc đen buông lơi, đôi mắt vẫn sâu thăm thẳm. Chị đón giỏ hoa từ tay Vy, những ngón tay thon dài mảnh dẻ run lên nhẹ nhàng.

- Chúc mừng em. Hôm nay em đẹp lắm!

Một người con trai xuất hiện bên khung cửa. Bộ vest tuxedo đen tôn lên dáng người dong dỏng cao và đôi mắt biết cười. Vy thoáng thấy bàn tay xanh xao của cô gái nắm chặt quai giỏ hoa. Rồi cô mỉm cười. Nụ cười yêu kiều và ngọt ngào nhất mà một cô gái có thể ban tặng cho người đối diện:

- Phù rể đáng lẽ giờ này phải ở bên nhà trai chứ?

Chàng trai không trả lời mà tựa vào cánh cửa. Chợt anh liếc thấy giỏ hoa cô gái đang ôm trong lòng.

- Em vẫn còn thích hoa tigon à? Vậy món quà cưới này của anh chắc sẽ hợp ý em.

Đặt chiếc hộp màu xanh xuống bàn, chàng trai bước nhanh đi như người chạy trốn. Cô gái mở hộp. Sợi dây chuyền có mặt là một nhánh tigon bằng bạch kim lấp lánh trên lớp vải nhung xanh mềm mại.

- Em biết không, chị thích anh ấy từ năm mười lăm tuổi, mới đó mà đã mười bốn năm rồi... Lần đầu tiên anh ấy tặng hoa cho chị là những bông tigon hái từ giàn hoa trước cổng nhà anh ấy. Chị đã yêu tigon từ ngày ấy, cho đến tận bây giờ...

Bàn tay cô gái nắm chặt sợi dây chuyền đến ửng đỏ, rồi đột ngột, cô quăng nó ra xa. Sợi dây vướng vào bức tường rồi rơi xuống nền nhà. Những cánh hoa bạch kim bắt nắng sáng lên lấp lánh...

- Chị đang làm gì cơ chứ? Chị đợi người ấy yêu mình những mười bốn năm, rồi cuối cùng nhận lời lấy bạn thân nhất của người ấy làm gì? Người ta đã không yêu chị thì cũng sẽ chẳng vì chị mà đau khổ hay bận tâm đâu... Chị đúng là con ngốc!

Vy đứng lặng nhìn những giọt nước mắt trong veo rơi như mưa xuống những cánh hoa hồng tươi... Những cánh hoa như những mảnh tim vỡ ướt đẫm. Giống như máu và nước mắt...

Vy quay người chạy như bay xuống khỏi cầu thang, giải thoát mình khỏi những tiếng nấc nghẹn ngào của một người con gái xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng đẹp để đất tiền, khỏi những cánh hoa hồng tươi như nhuốm máu, khỏi những giọt nước mắt thánh thót tuôn rơi...

Vy đạp xe như bay trên con đường tím ngắt bằng lăng, kể cả khi những giọt mưa tới tấp đáp xuống cơ thể... Nước mưa chảy dài trên mặt. Nước mưa đắng nghét và mặn chát...

Mười tuổi, cô bé Mai Vy theo mẹ sang Ý, mang theo một vết thương rớm máu về một gia đình không trọn vẹn. Mẹ lấy dương - một người Ý, và định cư bên ấy. Từ đó Mai Vy đã không còn là Mai Vy mà trở thành Juliana - một cô nàng lập dị với tóc dày thắt bím lệch bên, thời trang theo phong cách bohemian, học chuyên ngành thiết kế, suốt ngày lang thang trên những đại lộ thành Rome cổ kính với giá vẽ, máy ảnh và bộ bài tarot. Vy tự dựng lên quanh mình một bức tường vô hình. Phải. Nếu không ai lại gần được trái tim cô, thì cũng sẽ chẳng ai làm tổn thương được nó - trái tim đã sớm lên sẹo bởi những vết rạn nứt trong cuộc hôn nhân của cha mẹ năm nào.

Nhưng rồi Phong bước ngang qua cuộc đời Vy vào một ngày mùa đông nắng đẹp, và rồi, ngay từ giây thứ năm mươi ba sau khi Vy bất ngờ nhìn sâu vào đáy đôi mắt nâu đến nao lòng như màu của một ly cappucino đặc biệt, Vy đã yêu anh!

Chắc là tình yêu sét đánh! Chắc là Phong chính là định mệnh đời Vy. Vy đã tin như thế.

Phong gắn với tất cả những thứ mang tên “đầu tiên” của Vy. Lần đầu tiên yêu, lần đầu tiên nắm tay, nụ hôn đầu tiên, lần cãi nhau đầu tiên, lần đầu tiên khóc vì một người con trai không phải là ruột rà máu mủ, lần đầu tiên trốn nhà đi chơi... Vy đã yêu anh bằng tất cả trái tim đã phong kín yêu thương suốt hai mươi hai năm trời! Vậy mà...

Anh về Việt Nam, Vy nghỉ việc thiết kế ở công ty dương về Việt Nam. Anh chia tay Vy, Vy im lặng chờ ngày anh quay lại, chờ đến tận khi anh kết hôn cùng một người con gái khác - một cô gái xinh đẹp, dịu dàng...

Vy đạp xe như bay trong cơn mưa rào, khóc cùng cơn mưa mùa hạ... Nỗi đau ngày nhìn anh cùng người con gái đó trao nhẫn cưới vẫn y nguyên...

3. Những cánh hoa đáng như tim vỡ

Nguyên cầm cốc sữa đã làm ấm đến bên sofa. Vy đang lột thỏm giữa một đồng gối, mắt nhắm nghiền, làn da vốn đã xanh xao giờ càng tái mét. Ba năm nay, cô gái này cùng anh sống dưới cùng một mái nhà, hít thở cùng một bầu không khí, vậy mà, tại sao cô vẫn xa vời với anh như thế, vẫn khép mình lại giữa nỗi đau như thế?

Ấn tượng đầu tiên của Nguyên về Vy là một cô nàng lạ lùng. Rõ ràng là người Việt Nam chính cống, vậy mà đường nét chẳng khác gì con lai: mắt to, da trắng sứ, sống mũi cao, chưa kể phong cách ăn mặc của cô lại đậm chất bohemian với áo lệch vai, tóc dày tết bím lệch bên. Rõ ràng cô gái ấy toát lên một chất gì đó khiến người ta liên tưởng tới thành Rome cổ kính và tráng lệ... Và cái cô nàng đặc biệt ấy suốt ngày lẻo đẻo theo sau Phong - anh trai anh. Anh giới thiệu cô là bạn gái, nhưng Nguyên thấy cô giống một con thú cưng hơn, chính xác là một chú cún con trung thành và ngoan ngoãn.

Rồi Phong bất ngờ chia tay Vy - chia tay mối tình đầu để cưới một người con gái khác. Nguyên chứng kiến cô gái đơn thuần ấy đau khổ, và rồi như biến thành người khác. Vy cắt phẳng mái tóc dài và dày vẫn tết thành một bím lệch bên, vắt qua vai ngày nào, Vy xếp hết những bộ đồ bohemian vào đáy tủ, bắt đầu mặc quần hộp, áo pull con trai, đi giày thể thao... Giống như Mai Vy ngày nào đã chết...

Nguyên đã từng phải chạy vào bar lồi Vy ra khi người cô nồng nặc mùi rượu mạnh, chạy theo cô dưới cơn mưa vì sợ cô gặp tai nạn, rồi hôm sau lại mang cháo, sữa, thuốc đến cho cô nàng đang liệt giường vì sốt cao... Nhưng Vy vẫn không hề nhìn Nguyên...

Tắm chăn mỏng khẽ động đậy. Vy trở mình, mở mắt.

- Uống sữa đi này, tớ vừa làm ấm cho cậu.

Vy chớp mắt, đôi mắt ráo hoảnh, sâu không thấy đáy, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, nơi những cánh tigôn đang lá tả rụng giữa cơn mưa.

- Vì một người con trai không còn yêu cậu, có đáng không?

Vy ngược nhìn Nguyên. Đôi mắt nâu sẫm giống hệt Phong, nhưng ấm áp hơn bao lần, vậy mà trái tim đã lên sọc của cô vẫn giá lạnh. Càng ngày càng giá lạnh.

- Vậy vì một cô gái đang lợi dụng cậu, có đáng không?

Nguyên theo ánh mắt Vy nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh biết tại sao Vy không từ chối sự chăm sóc của mình, tại sao Vy muốn hai đứa hợp tác mở cửa hàng này, tại sao muốn hai đứa cùng sống dưới một mái nhà... Vy muốn khiến người con trai bỏ rơi mình phải ngạc nhiên, phải dằn vặt, muốn em trai người đó cũng phải đau khổ, và hơn hết, phải chăng Vy vẫn muốn tìm một chút hình bóng Phong qua em trai của anh?

- Cậu không thể thực lòng chấp nhận tớ sao, Vy? Sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua?

Im lặng. Ngoài cửa hoa tigôn vẫn lá tả rơi, theo gió bay vào căn phòng. Vy đưa tay hứng một cánh hoa bay lạc:

- Cậu có chờ được không, cho đến khi tớ quên đi anh trai cậu?

Vy nhắm mắt, thổi bay cánh hoa trên tay. Cánh hoa giống hệt một mảnh tím vỡ nhuộm máu hồng chậm chậm bay xa, chao đảo trong cơn gió vừa lướt qua căn phòng bé nhỏ.

Heo con

- Mèo xanh -

Tôi biết mình đã đẩy Heo Con đến giới hạn của sự chịu đựng. Heo Con bước đi cùng tôi trên một con đường, nhưng thực ra chỉ giống như bước một mình. Tôi luôn nói tôi yêu Heo Con nhưng chỉ mang lại cho Heo Con một thứ tình cảm ồm ồm, không sâu sắc, không rõ ràng.

Lúc tôi ghé qua trường Kinh tế chơi, Heo Con háo hức dắt tôi xuống tầng dưới cùng của giảng đường B để xem cái nhà sách mới mở, miệng tíu tít như chim sẻ: “Đi tham quan trường em!” Tham quan - nói cho ra vẻ tao nhã thế thôi chứ thực ra có khi Heo Con và tôi đã đi mòn hết cầu thang trong cái trường này rồi không chừng. Dừng từ thật tùy tiện, Heo Con ấy. Tôi định hỏi “Lại chỗ khỉ gió nào nữa thế?” nhưng thấy không nỡ làm Heo Con mất hứng nên thôi. Bớt đốp chát nhau vài câu thì dễ sống hơn.

Cái “nhà sách” mà Heo Con nói hóa ra đơn giản đến mức buồn cười. Nằm thông ra canteen trường và ngay cạnh quầy photo nhỏ, đó là một căn phòng xếp những kệ sách sơ sài và có phần xưa cũ. Không khí tạo cảm giác ngột ngạt như mấy cái phòng học bên trường Y của tôi - mấy cái phòng đóng kín cửa mà hồi mới bước chân vào, thẳng bạn tôi móc ra năm trăm đồng cá là người ta dùng chúng để mổ tử thi. Tôi bảo với Heo Con rằng, lũ sinh viên sẽ không đời nào thèm bén mảng đến đây vì mấy cuốn sách vớ vẩn. Heo Con kéo tôi ra canteen, ấn tôi ngồi xuống ghế, kết luận:

- Đây là một chỗ lý tưởng để học bài đấy chứ. Anh thấy đấy, vừa gần gũi với sách vở vừa mát mẻ, vui nhộn nữa!

Còn kết luận của tôi là: Đừng bao giờ tin lời quảng cáo của bọn con gái, nhất là em nào có vẻ ngây thơ, dễ thương như Heo Con.

Cơ mà ngồi đây cũng không đến nỗi tệ, trước mắt có bao nhiêu là người đẹp lượn qua lượn lại. “Nai vàng ngơ ngác” có, “cáo già sắc sảo” có và “gừng càng già càng cay” cũng có.

Heo Con nhéo tôi một cái vào tay đau gần chết, làm bầm bảo tôi là đồ đầu óc đen tối. Vâng, bọn con gái có một ý niệm bất di bất dịch: Đã là dân Y thì không có thằng nào trong sáng. Mặc dù bọn tôi cũng chỉ nhìn và suy nghĩ như những thằng sinh viên ngành khác, thậm chí nghiêm túc hơn ấy chứ. Phụ nữ quả là đa nghi và hay vu khống vô tội vạ.

Tôi vừa xoa lấy xoa để chỗ bị Heo Con “hành hạ”, phát biểu ý kiến để đòi lại công bằng cho mình:

- Nay cưng vừa phải thôi nhé, anh nhìn người ta thì em bảo đầu óc đen tối, nhìn em thì em bảo đồ dê xồm, nhìn cảnh vật xung quanh thì em bảo anh bị tự kỷ. Thế rốt cuộc anh phải nhìn cái gì đây?

Heo Con cười tinh ranh, đôi mắt long lanh như hai viên ngọc, nói tỉnh bơ:

- Nhìn mấy bạn giai trường em kìa! Ai cấm anh đâu!

Láu cá thật.

- Ừ, vậy anh đi thích con trai đây, em đừng có hối hận đấy!

Vừa nói xong câu đó, tôi nhận được từ ông chú già chủ quầy photo một ánh mắt nghiêm trọng đến đáng sợ, giống như muốn gửi vào tia nhìn đó thông điệp “Chừa chú ra nhé!”, làm tôi bỗng dưng muốn khóc.

Heo Con không để tâm, kéo tôi lại chỗ ngồi trước khi tôi bỏ đi thật. Trời nắng nóng gay gắt mà tay Heo Con mát rượi. Tôi thích bàn tay mềm mại ấy.

Nói thẳng ra là tôi thích Heo Con, rất thích. Nhưng yêu thì có lẽ là không.

Trong mắt bạn bè, Heo Con và tôi là một cặp đẹp đôi, một sự bù trừ hoàn hảo. Heo Con tính tình tốt bụng và hồn nhiên như trẻ con, còn tôi thì... ở phạm trù ngược lại. Chung quy, tôi không phải loại xấu xa gì nhưng cũng chẳng phải người tốt. Giữa hàng đồng con người chen chúc nhau trong ma trận cuộc đời, Heo Con chọn đi chung cùng tôi trên một con đường, đơn giản vì tình yêu bé nhỏ của Heo Con.

Heo Con đã lớn nhưng vẫn mê ăn vặt và uống sữa, bởi thế nên dù có một cái tên rất đẹp nhưng vẫn được (hay “bị”) gọi là “Heo Con”. Sữa mỗi buổi sáng một hộp, còn ăn vặt thì tùy hứng, thấy cái gì ngon ngon cũng đòi ăn nhưng chả bao giờ ăn hết, thành ra Heo Con chẳng tăng được cân nào, dáng vẫn đẹp đủ cho nhiều người “gato”. Ôm Heo Con trong lòng, tôi thường đùa rằng người ta nuôi heo không cần chăm sóc nó cũng lớn vèo vèo, còn tôi nuôi heo sắp sát nghiệp rồi mà chả biết đến bao giờ mới bán được. Heo Con lườm tôi, vẻ mặt giống như trẻ con lúc giận dỗi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Heo Con, chả hiểu sao tôi đã nghĩ Heo Con sẽ là trẻ con suốt đời. Nhưng điều đó không đúng, tất nhiên. Chẳng ai (muốn) làm con nít mãi. Heo Con thì càng không. Heo Con nghĩ đến tương lai trước cả tôi, biết rất nhiều thứ và suy nghĩ có phần người lớn hơn lũ bạn cùng tuổi, thậm chí thực tế đến mức tiêu cực. Có lần làm tình với nhau xong, tôi bảo Heo Con sau này nhất định sẽ lấy Heo Con làm vợ, Heo Con chỉ nằm im trong lòng tôi, chả thèm mở mắt mà thản nhiên đáp:

- Được thế đã tốt.

- Nói như thế anh đang lừa em vậy? - Phải công nhận là câu này của tôi có chút mỉa mai.

- Ý em không phải thế. - Heo Con hé mắt nhìn tôi, hàng mi dài chớp khẽ, tôi chưa bao giờ hết thích cái kiểu nhìn mơ màng ấy. - Nói chung là mọi việc đều có thể thay đổi mà. Ai mà biết trước chuyện gì sẽ xảy ra?

Tôi nhồm dấy, châm một điếu thuốc trong khi Heo Con đưa mắt nhìn vu vơ lên cái trần nhà màu trắng vô cảm. Tôi không có thói quen hút thuốc nhưng đôi khi lại làm thế, chẳng vì lý do gì cả.

- Ờ ha. Nhớ ngày mai em bỏ anh để theo một con bé nào đó sang tận Thái Lan, sau đó hai người định cư và sống hạnh phúc mãi mãi thì sao. - Tôi tiếp tục cuộc nói chuyện bằng giọng tung tung.

Heo Con phì cười:

- Em không biến thái như anh! Thôi ngủ đi, đừng hút nữa!

Một điểm tốt nữa của Heo Con: rất hay cười. Người ta thường bảo: Những kẻ hay cười thường buồn dai hơn bất kì ai. Câu ấy có vẻ đúng trong trường hợp của Heo Con.

Phát hiện ra bản thân không hợp với Tài chính - ngành mà mình đang theo học, Heo Con luôn miệng cầu nhau làm bài tập mà giống như dấn thân vào một cuộc vật lộn. Riết rồi Heo Con đâm ra chán đời, vứt sách vở sang một bên không thèm học nữa. Tôi bảo Heo Con đừng có nhanh nản chí vậy, liền nhận được một câu trả lời khó chịu:

- Dân Y miễn xía vô!

Chẳng biết nghĩ gì mà ngay sau đó, Heo Con lại phì cười, đưa tay vuốt má tôi trong khi vẫn gối đầu trên quyển sách, dịu giọng:

- Xin lỗi, em đùa đấy.

Miệng nói thế nhưng ánh mắt Heo Con đượm buồn. Tôi thấy Heo Con thật tội, bèn dẹp đồng thí nghiệm sang một bên để giảng bài cho Heo Con, gì chứ mấy môn này tôi không phải loại xuất sắc hay gì đó nhưng đọc qua cũng hiểu được. Chỉ có điều, giảng lui giảng tới tốn bao nhiêu nước bọt mà Heo Con không chịu hiểu, tôi “hồn nhiên” kết một câu:

- Em để quên nào ở nhà rồi à?

Heo Con giận tôi gần một tuần chỉ vì câu nói đó. Không thèm nhìn mặt, gọi không bắt máy, nhắn tin cũng cóc thèm reply. Tôi biết, mình đã động vào lòng tự trọng của Heo Con, dù cho khi nói câu đó, tôi hoàn toàn không có ác ý, chỉ là đùa.

Đùa và đùa. Tôi bao giờ cũng thích đùa và ít khi chịu nghiêm túc, ngay cả với cuộc sống của mình. Thậm chí, mối quan hệ với Heo Con, lúc đầu tôi không nghĩ là sẽ đi xa đến thế.

Lại nói, chuyện giận dỗi của Heo Con rồi cũng được giải quyết, như thế nào thì tôi quên mất rồi. Tôi không có thói quen nhớ những thứ không đáng. Nhiều người vẫn bảo tôi là kẻ vô tâm, vô cảm. Có lẽ họ nói đúng.

Thời gian trôi nhanh như tên bắn. Mùa hè đầu tiên của quãng đời Đại học lặng lẽ đến. Nỗi buồn của Heo Con theo đó mà kéo dài ra mãi, như nắng vàng vẫn đổ dài đường phố. Loài ve ăn cái gì mà suốt ngày kêu gào thảm thiết trong những tán cây già, rồi còn “tắm” miễn phí cho những đứa ưa lãng mạn đi dạo dưới hàng cây xanh. Cây ngũ sắc trong vườn nhà tôi bắt đầu xuất hiện những hạt nhỏ đen sì, xấu xí. Ghé kí túc xá của thằng bạn chơi, tôi thấy đứa nào đứa nấy cũng ra vẻ ta đây đang chìm vào nỗi buồn mùa hạ, lải nhải toàn những thứ nào là đời sinh viên nhàm chán này nọ, sau này ra trường không biết có kiếm được việc làm không, nhớ mẹ... blah blah... Công nhận, bước vào Đại học làm suy nghĩ của con người ta thay đổi quá nhiều, đứa nào cũng có vẻ buồn hơn, và cả toan tính nhiều hơn. Đến là mệt. Tôi

thầm hâm mộ Heo Con, buồn nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười, chẳng than vãn hay ngồi tự kỉ lâu.

Tôi cũng có hơi buồn một chút nhưng thấy vô nghĩa quá nên thôi. Rốt cuộc con người bao giờ chẳng phải tiến về phía trước. Ai cũng ử rữ, nuối tiếc quá khứ thì xã hội làm sao phát triển được?

Năm hai bắt đầu, Heo Con lại gối đầu trên những trang bài tập chi chít công thức lãi suất, tay cầm bút chì gõ vẽ nguệch ngoạc lên trang giấy, mắt mông lung nhìn lá ngũ sắc đung đưa ngoài cửa. Nắng trong veo, những cành ngũ sắc gầy như bị suy dinh dưỡng đan vào nhau thành hình những đường chằng chịt, kiểu giống ai đó ngẫu hứng vẽ lung tung.

- Có khi em phải thi lại ngành khác quá.

Heo Con. Giọng nói vô cảm đến tẻ nhạt ấy khiến tôi ngờ ngợ, hình như Heo Con khác ngày thường.

- Ngành gì? - Tôi vừa chơi “Cut the rope 2” trên điện thoại vừa hỏi.

- Không biết.

Heo Con đáp cộc lốc. Thế mà bảo thi lại cơ đấy, cưng đùa anh chắc?

- Vậy thì dẹp đi! - Tôi nhìn Heo Con chăm chú, dù có hơi mất lòng nhưng vẫn nói. - Thi lại Đại học không phải chuyện chơi, với cả, nhờ em lại không thích ngành mới thì sao?

Heo Con không cãi lại tôi, cũng không sừng cồ lên bỏ về, chỉ im lặng. Màu mắt nâu trong veo, tĩnh lặng như mặt nước hồ không chút sóng gợn. Đó là ánh mắt của người biết cách chấp nhận sự thật nhưng cũng bế tắc nữa. Bế tắc vì chọn sai đường mà không biết làm sao quay lại. Nhưng tôi mặc kệ, vì tôi nghĩ không phải Heo Con không hợp ngành Tài chính, chỉ là bỡ ngỡ vì môi trường mới, vì cuộc sống mới không còn sôi động, nhiệt huyết như hồi trước, vì tương lai phủ một màn xám xịt như khói. Nhưng rồi đến một lúc nào đó Heo Con sẽ quen với ngành học của mình thôi.

- Ừm... có lẽ anh nói đúng. - Heo Con đáp khẽ, rồi nhắm mắt, như kiểu biết phía trước là sai lầm nhưng vẫn phải đến.

Heo Con yêu tôi cũng là một bước đi sai lầm, có lúc tôi đã nghĩ thế, còn thằng bạn thân của Heo Con thì khẳng khẳng cho rằng như thế. Thằng ấy rất ghét tôi. Nói theo phong cách “trí thức” của nó, thì “Heo Con của tao là một tờ giấy trắng, mày biến nó thành một thứ kinh dị”. Điên. Nghĩ thế nhưng tôi cũng không phủ nhận, quen với tôi, Heo Con bớt ngoan, bớt hiền lành, bớt dễ thương, thậm chí có vẻ hư hỏng. Ừ thì thế đấy.

Một ngày đẹp trời, Heo Con đi cắt tóc. Cắt nhưng vẫn dài. Chỉ có điều màu tóc đen tự nhiên giờ biến thành màu nâu xa lạ, uốn gọn gàng và phảng phất mùi hương mới. Heo Con bắt đầu hứng thú với trò sơn móng tay đen và tí tí các thứ điệu đà khác.

Heo Con bùng học. Heo Con rủ tôi bùng học. Hai đứa tôi đi chơi khắp nơi, chơi đủ trò quên cả trời đất. Chơi chán thì mua rượu về nhà tôi giải sầu. Cụng ly, uống, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, ôm ấp, hôn hít và làm đủ thứ. Sáng hôm sau, Heo Con cũng không buồn về nhà.

Tôi biết, Heo Con chọn cách thay đổi.

Heo Con ham chơi hơn bao giờ hết, tụ tập bạn bè uống rượu, đi chơi xa nhiều ngày, bỏ bê học hành và ăn nói xấc xược... cứ như một đứa con gái hư hỏng. Tôi hỏi không phải em muốn thi lại Đại học à, Heo Con cười tỉnh rụi “Không quan trọng nữa!”

Những cuộc gọi cho Heo Con ngày càng âm ỉ trong tiếng nhạc. Những ánh đèn sặc sỡ cứ như có thể bay vào phòng ám tôi qua ống nghe điện thoại.

- Em đang làm cái quái gì thế?

- Đang nói chuyện với anh nè, hỏi hay quá ha! - Tiếng Heo Con cười ngật nghẻo qua điện thoại, hòa vào tiếng nhạc quán bar làm tôi đâm ra khó chịu.

- Nghiêm túc đấy, em đang ở chỗ nào?

- Thì em đang nghiêm túc quá còn gì. Sao? Muốn gây sự thì để mai, giờ em bận lắm! - Giọng Heo Con lè nhè như người say.

Tôi cúp máy luôn.

Tôi biết mình đã đẩy Heo Con đến giới hạn của sự chịu đựng. Heo Con bước đi cùng tôi trên một con đường, nhưng thực ra chỉ giống như bước một mình. Tôi luôn nói tôi yêu Heo Con nhưng chỉ mang lại cho Heo Con một thứ tình cảm ỡm ờ, không sâu sắc, không rõ ràng. Heo Con lựa chọn đi chung đường với tôi, luôn luôn nghe lời tôi, nhưng khi bước hụt Heo Con lại bị bỏ rơi một mình.

Tháng Mười một bắt đầu với những cơn mưa rào lạnh lẽo. Gió đông rét mướt thổi mưa vào làm ướt nhẹp dãy hành lang, những bậc cầu thang dài cũng loang loáng nước. Các lớp học đóng kín cửa, ủ mình trong không gian chật hẹp nhưng ấm áp. Hôm nay Heo Con không đến trường, tôi lại ghé sang Kinh tế chơi, chỉ để nhìn cái ban công tầng hai - chỗ Heo Con vẫn đứng hóng gió những ngày nóng bức, gió mát ùa vào thổi tung mái tóc đen dài, trông Heo Con cười hồn nhiên như trẻ thơ. Cũng góc hành lang ấy những ngày mưa, Heo Con theo thói quen ra đứng nhìn trời ngấm đẫm, thỉnh thoảng bị mưa tạt ướt, Heo Con phụng phịu cúi đầu đòi tôi phủ nước mưa trên tóc. Hình ảnh ấy đẹp đến mức trở thành một nỗi ám ảnh của riêng tôi.

Tháng Mười hai sẽ là mùa thi, cũng là lúc tôi lên mười chín tuổi, Heo Con có còn nhớ?

Đám bạn của Heo Con có vẻ ngỡ ngác khi thấy tôi bước vào lớp. Trước kia, Heo Con vẫn thường “dắt” tôi theo cùng học những lúc tôi rảnh rỗi, học lỏm ấy mà. Chúng tôi sẽ ngồi ở gần cuối cái lớp chật ních người và tán chuyện với đám bạn ồn ào.

- Học môn gì vậy? - Vừa ngồi xuống ghế, tôi vừa hỏi thẳng bạn thân của Heo Con.

Năm ngoái, ba chúng tôi vẫn ngồi chung một bàn, nhưng đến hôm nay thằng bạn ấy đã nghỉ chơi với Heo Con, vì không chịu nổi tính khí của Heo Con bây giờ. Tuy nhiên, hai thằng bọn tôi vẫn nói chuyện với nhau bình thường như thể không có gì xảy ra.

- Tài chính tiền tệ. À không, Tài chính tồi tệ. - Nó cười cười, nhìn tôi như nhìn con thú lạ rạp xiếc nào đó vừa rước về. - Phải rồi, Heo Con của mày còn sống không?

Khi nghe câu đó, trong đầu tôi ngập tràn giọng nói láu lỉnh, không trong không đục của Heo Con, nụ cười hiền hòa và có phần ngộ nghĩnh trên gương mặt ngây thơ, cả những lúc Heo Con ngồi nghe giảng nhưng mắt thì lơ đãng nhìn ra ngoài khung cửa sổ lộng gió. Thế giới của Heo Con ồn ào hỗn độn nhưng cũng tĩnh lặng đến nao lòng. Tôi phát hiện ra mình nhớ Heo Con khủng khiếp. Có lẽ bởi, tôi đã yêu Heo Con.

Heo Con đã không còn là Heo Con nữa.

Hóa ra từ bỏ anh không quá khó

- My Việt -

“Đa phần, phụ nữ khổ vì cả đời họ yêu nhất chỉ một người, dẫu có gặp hàng nghìn người, phụ nữ vẫn luôn biết người họ yêu nhất trong đời là ai. Còn đàn ông, đa phần khổ, vì có người cả đời yêu rất nhiều người, nhưng đến cuối cùng vẫn chẳng biết được người mình yêu nhất và người yêu mình nhất là ai”.

- Dĩnh -

Khi An rời đi tôi chẳng có cảm giác gì cả. Dĩnh hỏi: “Anh có thấy trống rỗng không?”

Tôi bảo: “Trống rỗng? Anh không thấy có gì khác lạ. Chỉ là bớt đi một người sống cùng mình mà thôi.”

Dĩnh lại hỏi: “Mỗi đêm, anh không khi nào chợt tỉnh giấc, sờ sang gối bên cạnh, giật mình sao? Hoặc là, lúc đang tắm, bỗng nhớ ra mình quên mang khăn mặt, cất tiếng gọi: ‘Vợ ơi lấy anh cái khăn’ rồi đợi mãi không thấy ai trả lời...”

Tôi sờ lên trán Dĩnh hoài nghi: “Em nói gì nghe buồn nôn thế?”

Vậy là, Dĩnh sà vào lòng tôi, bật cười khanh khách: “Ồi!”

“Ồi nghĩa là sao?”

“Em vui quá!”

“Thật hả?”

“Em cứ lo suốt. Lo anh sẽ trống rỗng.” Dĩnh dừng lại, ngón trỏ của nàng xoáy những vòng tròn nhỏ lên tim tôi: “Nhưng rõ ràng chỗ này của anh vẫn chật ních.”

Tôi thò tay vào túi, móc ra chiếc chìa khóa có luồn một sợi dây len màu đỏ đã hơi cũ màu, quàng vào cổ Dĩnh: “Cho em!”

Mắt Dĩnh lóng lánh tựa hồ như hai hạt nước cứ lăn qua lăn lại trên một phiến lá sen xanh mướt trong một chóm mùa hạ.

Bỗng dưng, nó khiến tôi nhớ lại, khoảnh khắc tôi đưa cho An chiếc chìa khóa này, mắt nàng dường như cũng ánh lên thứ màu nước xanh non ấy. Bấy giờ, chính An đã tết sợi dây len màu đỏ này, rồi xuyên qua đầu chìa khóa và đeo lên cổ, bảo: “Dây chuyền của em, đẹp không?”

Khi ấy, tôi nhớ rằng mình đã trả lời An: “An à, từ nay đây là nhà của em. Anh chỉ đánh duy nhất một chiếc chìa khóa này thôi. Không có em mở cửa anh sẽ không thể về nhà.”

Hơn bốn năm chung sống, một nghìn mấy trăm ngày, An chưa bao giờ cởi “sợi dây chuyền” của em ra, ngay cả khi chúng tôi làm tình, tôi thấy vướng, sợi dây dài thông cứ đưa qua đưa lại. Tôi nói: “An, anh chóng mặt, như kiểu bị thôi miên ấy.”

Lúc An rời đi, tôi tưởng rằng em sẽ trả lại chiếc chìa khóa này cho tôi, nói vài câu giả biệt kiểu như: “Hãy kiếm một người khác thay em giúp anh mở cửa...” , nhưng không. An để “sợi dây chuyền” lẫn trong hộp đồ trang sức, hết như muốn nói với tôi, em vứt nó đi là anh tự nhậ về vậy. Tôi đã nghĩ, nhất định An sẽ dây dưa bám dính lấy tôi như một miếng keo dán, thì hẳn nhiên phải là thế, thủ tục li hôn thường rườm rà và dài dòng hơn kết hôn mà. Nhưng An lại tĩnh lặng quá đỗi, tựa như một chiếc tivi mute tiếng mặc ý tôi điều chỉnh kênh.

Tôi gặp Dĩnh vào năm thứ hai của hôn nhân. Dĩnh chính là viên kẹo hạnh nhân ngọt ngào, còn An giống như viên ngậm ho không đường Pulmoll. Dĩnh không phải tình nhân của tôi, nàng nói thế (còn tôi không nghĩ thế). Một lần, khi tôi đang ngồi trên ghế và Dĩnh cuộn tròn trong lòng tôi, nàng dùng đầu ngón tay in họa tiết ren đen xen trắng nom đến nóng mắt, gãi gãi cầm tôi, thì thào: “Don't forget I'm just a girl, standing in front of a boy, asking him to love her.”^[1] Ngay sau đó tôi chồm lên ôm siết Dĩnh vào lòng, vồn vồ đôi môi nàng đến dập nát, hài lòng nói: “As you wish.”^[2]

Đây là lần đầu tiên và duy nhất Dĩnh hỏi tôi có yêu nàng không, nhưng tôi lại nghĩ rằng đó chẳng qua là một trong hàng ngàn chiêu mà Dĩnh dùng để dụ dỗ tôi ở lại qua đêm. Đối với Dĩnh, tình cảm của tôi hết sức mơ hồ và phức tạp, thi thoảng tôi nghĩ mình yêu Dĩnh mất rồi, nhưng phần lớn thời gian tôi nắm rõ, đợi những mối mẻ này qua đi, tôi sẽ quên nàng sạch bách. Còn với An, tôi cảm thấy một sự thân thuộc đến kì lạ. Mặc dù, tôi biết chắc mình không yêu An, nhưng tôi cần cô ấy. An tĩnh lặng như những chiều Chủ nhật bình yên và trầm buồn.

Ngày đầu tiên dọn đến sống cùng tôi, Dĩnh đi một vòng quanh nhà ngó nghiêng hết chú cún nhỏ. Trong khi tôi nằm dài ngoài ban công, để mặc những bông sử quân tử màu hồng phơn phớt trắng phủ bóng lên khắp mặt như tấm khăn đen nhàn nhạt, lỗ chỗ những vết thủng bằng đầu ngón tay cái. Dĩnh dùng chân đá chiếc gạt tàn về phía tôi: “Anh đừng phẩy tàn thuốc vung vãi khắp nơi thế.”

Tôi cười hăm dọa: “Em bắt đầu cần nhần?”

Dĩnh tóm tất cả tóc lên, buộc lại bằng một sợi dây chun, nhưng chỉ quấn một vòng trông rất lỏng lẻo và lười thôi: “Em sợ anh ‘nhóm củi’ giàn hoa rực rỡ này thôi.”

Tôi nhếch khóe môi: “Nếu thích em có thể trồng một giàn hoa khác, miễn là phủ xanh ban công. Những thứ trong nhà cũng vậy, em muốn thay đổi gì tùy ý. Đừng khác người quá là được.”

“Thế mà kêu là tùy em à?”

Tôi bảo: “Không đúng à?”

“Anh nói tùy em, nhưng lại nói đừng khác người quá là được. Anh thật thiếu logic. Đây là một sự thỏa hiệp gượng gạo.”

Tôi không muốn đôi co với Dĩnh, trước giờ nàng vẫn hay bắt bẻ lời nói của tôi như thế. Dĩnh ngồi xuống chiếc ghế tựa dài kê sát cạnh tôi, đây là chỗ An vẫn hay nằm đọc sách.

Trước đây, thi thoảng vào cuối tuần, chúng tôi thường nằm dài ngoài này phơi nắng. An chỉ cho tôi những bông sứ quân từ lúc mới nở hoa màu trắng, sau đó dần chuyển sang hồng, khi đủ nắng cánh hoa đổi màu đỏ thắm, đôi khi tới gần lại trông có màu phớt tím, tỏa mùi thơm ngòn ngọt dịu dẽ. An ít nói, cười cũng không thật tươi, lúc khóc lại càng không rõ ràng, có đôi khi tôi không dám chắc chắn có phải An đang khóc không. Tôi bảo: “An ạ, em thử khóc một lần trút lút như cơn mưa rào mùa hạ anh xem nào”. Nhưng ngoại trừ lớp sương mờ đục bao quanh đôi mắt vốn trong vắt, tôi chẳng nhìn thấy gì cả, phải, mọi thứ cứ yên tĩnh đến bực mình.

“Tại sao anh lấy ‘người đó’?”

“Người đó” ở đây là An. Dĩnh không bao giờ gọi tên An hay một đại từ khác thay thế vừa tai hơn, lâu dần tôi cũng không buồn để ý nữa. Cũng giống như việc, lần đầu tiên qua đêm cùng nhau, Dĩnh đã hỏi tôi: “Lúc ngủ vợ anh thường nằm bên nào?” Tôi bảo bên trái. Vậy là từ đó khi nằm cạnh nhau, Dĩnh luôn chọn bên phải. Tôi trả lời Dĩnh là vì An phù hợp. Ở tuổi đôi mươi, tôi coi ái tình là một cuộc phiêu lưu bất tận và những cô gái đi ngang đời tôi chỉ là những sân ga bên đường vội vã. Một năm, rồi hai năm... khi tôi đã qua cái tuổi ba mươi, bắt đầu mệt mỏi và rệu rã, muốn dừng chân nghỉ lại nơi nào đó thật lâu, tôi bỗng nhớ đến An. Cô ấy giống như những cây sứ quân từ quần quanh mấy hàng rào bằng sắt, bao lấy những ngôi biệt thự cổ kính nằm san sát trên đường về nhà mà mỗi lần chạy xe qua, tôi đều không kìm nén được phải ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ để thấy những chùm hoa hững hờ đưa trước gió, nhưng đủ làm khóa lấp cơn trống trải hoang mang trong lòng.

Dĩnh và tôi chung sống khá hòa thuận. Dĩnh không biết nấu ăn nên cả hai thường giải quyết bữa tối ở bên ngoài hoặc gọi đồ ăn mang đến tận nhà. Về việc này, tôi có một chút bất mãn nhưng chẳng làm sao được. Dĩnh làm việc cho một công ty lữ hành. Nàng bận rộn như một con quay và thường xuyên vắng nhà, lúc trở về cả người luôn trong tình trạng phờ phạc xơ xác, một ngón tay cũng không muốn động đậy. Dĩnh vốn là dân chuyên ngoại ngữ, thành tích học tập cũng không đến nổi tệ. Cô ấy có thể nói vù vù ba ngoại ngữ, về ngoài cũng khá bắt mắt, nhưng không hiểu sao Dĩnh lại chọn nghề hướng dẫn viên du lịch. Có lần, Dĩnh ôm cái má sưng vù trở về nhà, nói tỉnh bơ: “Bị khách hàng ‘oánh’.”

Tôi trợn ngược mắt. Dĩnh kể: “Hôm nay có một tour ghép, mười một khách nước ngoài nhưng có tới tám quốc tịch, từ Sa Pa đi Bắc Hà. Có hai khách người Trung Quốc không hài lòng với xe phục vụ của công ty. Ban đầu, bọn nó gây náo loạn, em chỉ bật lại một xú thôi.” Dĩnh bấm một đốt ngón tay cười cười, “Thế mà một tên liền phang ngay cho em một cái tát.”

Tôi gào lên: “Fuck fuck fuck. Em để yên à?”

Dĩnh lườm tôi: “Damn it![\[3\]](#) Đợi đến Trung Chải - chỗ heo hút hẻo lánh nhất ấy, em liền đá nó xuống.”

Tôi bế bổng Dĩnh lên, hôn chụt vào cái má đang tấy đỏ của Dĩnh: “Làm tốt lắm em yêu!”

Tôi thấy may mắn vì khi kết hôn với tôi, An đã nghỉ việc. Tính An vốn nhút nhát và hiền lành quá mức, nếu rơi vào trường hợp của Dĩnh, một nghìn phần trăm An bé nhỏ sẽ nhẫn nhịn chịu đựng, chắc chắn là thế. Dĩnh hỏi tôi: “Anh không thấy phiền về công việc của em chứ?”. Tôi lắc đầu, tôi chẳng có bất cứ yêu cầu gì với Dĩnh, có thể vì tôi không có ý định cưới

nàng. Tôi không biết vì sao mình lại có suy nghĩ ấy, mặc dù chúng tôi rất hợp nhau, mặc dù tôi đã ly hôn. Có lẽ, tôi chỉ muốn Dĩnh là tình nhân. Tôi sợ tiến xa hơn khỏi mối quan hệ này mọi thứ sẽ sụp đổ, sẽ khác xưa đến mức không thể vãn hồi. Và vì, Dĩnh cũng chẳng bao giờ giục giã tôi, Dĩnh là một tình nhân biết điều.

Dĩnh hiếm khi yêu thích thứ gì quá lâu, thường là sau vài ngày hoặc vài tiếng đồng hồ là nhanh chán. Thích một bài hát sẽ nghe đi nghe lại cả ngày, nhưng hôm sau chỉ cần nhạc vang lên là đã nổi hết da gà, kêu: “Tắt mau! Tắt mau!” Ôm máy tính, ngắm say sưa một bộ váy đến nhỏ cả dãi, nhưng nếu không mua ngay tức khắc thì chỉ lát sau sẽ thay đổi ý thích 180 độ, quay ra chê bai đủ điều. Ngoại trừ búp bê Daruma. Dĩnh có hẳn một bộ sưu tập Daruma, bày la liệt trên các kệ tủ trong nhà. Điều kì lạ là, tất cả các con Daruma của Dĩnh đều chỉ có một mắt bên phải. Tôi cầm một con Daruma nhìn về phía Dĩnh: “Tại sao những con búp bê này lại chột mắt?”

Dĩnh cắn cắn môi: “Anh không biết thật à?”

“Ừ.”

Dĩnh xoa xoa má con búp bê bằng gỗ và bắt đầu hăng hái nói. Nàng mắc bệnh nghề nghiệp hơi nặng: “Nanakorobi yaoki, jinsei wa kore kara da’⁽⁴⁾ là một câu nói nổi tiếng khi nhắc đến Daruma. Ở Nhật Bản, búp bê Daruma được bày bán chỉ có lòng mắt trắng, chưa vẽ con ngươi. Người mua về có nguyện vọng hay ước mơ gì đó, thì lấy bút lông vẽ con ngươi thứ nhất lên lòng trắng ở mắt bên phải. Sau khi đã hoàn thành mục tiêu định ra, người ta sẽ tô nốt lên mắt trái của Daruma. Daruma thiếu một mắt nghĩa là ước nguyện chưa hoàn thành...”

Tôi mãi miết nhìn vào khuôn mặt sáng bừng thoả mãn của Dĩnh. Dường như Dĩnh không còn ở đây nữa. Tôi thấy Dĩnh mặc bộ kimono màu anh đào, đứng dưới bóng cây ngân hạnh ở làng Takasaki. Rồi lát sau, tôi lại thấy Dĩnh theo chân những người thợ thủ công đi bồi giấy, tô màu, phết sơn cho từng con Daruma. Trong chớp mắt, khung cảnh vụt thay đổi, trước mặt tôi là ngôi đền Katsuo-ji ở thành phố Mino, khắp nơi nơi đều xếp đầy những con Daruma có đủ hai mắt được chủ nhân đem trở lại sau khi điều ước đã thành sự thật. Dĩnh đứng giữa dòng người ồn ã, trên tay nàng cầm một con Daruma chột mắt.

“Ước nguyện của em là gì?” Tôi mơ mơ hồ hồ cắt ngang bài “diễn thuyết” của Dĩnh.

“Hả?”

“Ước nguyện của em là gì? Cái ước nguyện mãi không thành ấy?” Tôi nhắc lại một cách kiên nhẫn.

“À thì, chính là cái đó đó.”

“Cái đó đó là cái gì?”

“Là cái mà phụ nữ nào cũng muốn đó.”

“Sex?”

“No, no, no. Chính là trẻ mãi không già.”

“Này, đừng đùa nữa. Nói cho anh nghe đi.”

“Anh thật sự muốn biết hả?”

“Thật hơn cả đất.”

“Thế thì... em càng không muốn nói cho anh biết.”

Tôi còn đang muốn nặn thêm chút thông tin nữa thì điện thoại reo: “Anh ra ngoài chút nhé.”

“... “

“Em vừa nói gì?”

Tôi quay ngoắt lại, tôi vừa loáng thoáng nghe thấy Dĩnh nói cái gì đấy bằng tiếng Nhật, thật nhanh.

Dĩnh lè lưỡi xùy xùy: “Đi mau, đi làm việc của anh đi.”

Ngày ấy, nếu tôi dụng tâm thêm chút nữa, chắc hẳn tôi sẽ nghe được đầy đủ nguyện ước của Dĩnh. Nó có nghĩa là gì? E rằng cả đời này tôi cũng sẽ không hiểu.

Một ngày, qua gương chiếu hậu, tôi thấy mấy người hàng xóm trong khu chung cư không ngừng chỉ trỏ vào Dĩnh và thì thầm to nhỏ, khi cô đang xách vali từ sau cốp xe của tôi, đi lên nhà.

“Họ bảo vì em mà anh bỏ ‘người đó’.”

Dĩnh vừa nói, vừa xếp những vỏ cam lại thành hình một đóa hồng, gần đây nàng mới học được trò này, gọt bất cứ loại quả nào cũng xếp hoa, chẳng cần biết chúng có ra hình thù gì không.

“Anh chưa bao giờ có ý nghĩ bỏ vợ.”

“Em biết.”

Dĩnh khẽ cười. Tôi cũng cười, cảm giác như chúng tôi lại trở nên thân thiết hơn một chút.

“Em có nghĩ cô ấy hạnh phúc không?”

Dĩnh lắc đầu khiến cho nước từ tóc nàng vung vãi khắp lên quần tôi, tạo thành những chấm đen nho nhỏ. Bỗng nhiên tôi lại có chút gượng gạo, chẳng hay ho gì khi nói chuyện về vợ cũ với tình nhân.

“Anh lo lắng à?” Ngừng một lát, Dĩnh hỏi.

“Ừ, qua tháng Mười hai này cô ấy đã ba mươi một tuổi rồi, không nghề nghiệp, từng kết hôn. Chẳng có thứ gì tốt. Mấy năm nay cô ấy chỉ quanh quẩn ở nhà, đâu biết cuộc sống ngoài kia khó khăn cỡ nào.”

“Anh đã nói với ‘người đó’ những điều này chưa? Lúc ly hôn ấy.”

“Rồi, nhưng cô ấy vẫn rất kiên quyết. Anh chưa từng thấy cô ấy cứng đầu như vậy. Anh bảo: ‘Em nghĩ kĩ chưa?’, cô ấy trả lời: ‘Không sao đâu, chắc chắn sẽ ổn thôi.’”

“Vì sao anh nghĩ ‘người đó’ nhất định không thể sống tốt?”

“Qua tháng Mười hai này cô ấy đã ba mươi một tuổi rồi, không nghề nghiệp, từng kết hôn.” Tôi nhấn mạnh.

“Vì điều này mà anh nghĩ ‘người đó’ không nên chia tay với anh, ngay cả khi anh ngoại tình.”

“Không phải sao?”

“Buồn cười thật. Vậy anh nói xem, em có dám ‘break up’ anh không?”

Tôi từ chối trả lời thẳng thừng vấn đề này. Giây phút ấy tôi cũng chẳng thêm để ý sắc mặt của Dĩnh. Tôi luôn nghĩ những cô tình nhân sẽ không bao giờ biết tổn thương, so với những bà vợ thì tình nhân càng lệ thuộc vào đàn ông hơn. Họ luôn ở thế bị động. À, có thể Dĩnh là ngoại lệ, nhưng xét ở khía cạnh nào đó tôi không nghĩ Dĩnh thực sự muốn “break up” tôi. Còn vì sao thì tôi lười giải thích hoặc không muốn thừa nhận để rồi bị ràng buộc.

Từ sau khi ly hôn tôi không gặp lại An, một lần cũng không có. Chẳng ngờ ngày hôm đó lại đụng mặt nhau. Ngày hôm đó chính là ngày tôi nhận lời đưa Dĩnh đi cắt tóc. Dĩnh nói nhất định phải ra cái quán ở Cửa Bắc và nhất định phải đi vào sáng Chủ nhật. An ngồi trên ghế, để thợ làm đầu quấn một cái khăn đen bao quanh người, trông cô ấy lọt thỏm. Tôi đoán là An nhìn thấy tôi nhưng cô ấy giả vờ nhắm mắt, một lý do rất hợp tình hợp lý vì cô ấy đang tỉa tóc mái. Tôi cố gắng áp chế bản thân để không giật phắt tờ tạp chí trong tay Dĩnh và hồi xem có phải nàng cố tình sắp đặt mọi việc hay không? An chỉ đi có một mình. Tôi không muốn cô ấy lâm vào tình cảnh sùng sục này.

An ít khi bộc lộ những điểm đáng yêu của mình, ở cô ấy tuổi trẻ dường như quá phẳng lặng. Chỉ duy có một việc tôi thấy cô ấy khá trẻ con và cố chấp. Đây là mỗi lần đổi mùa, lúc cất quần áo mùa cũ đi, An thường giấu một vài đồng tiền vào túi áo khoác hoặc túi quần bất kì của cả tôi và cô ấy. Nhiều thì một trăm nghìn, ít thì hai, ba chục lẻ. An làm việc này đến nghiện, nó như một thứ “nghi thức” tấy trần của riêng cô ấy vậy. Nhiều năm trôi qua, tôi cũng thành tật, thường vô thức kiểm tra tới lui túi áo, túi quần trước khi mặc, xem có may mắn vớ được đồng tiền cũ nào không. Những lúc ấy, An thường bên lên đứng cạnh tôi, cười nhẹ nhàng: “Vui không anh? Vui nhỉ!” An bảo rằng, niềm vui tìm thấy thứ mình bỏ quên là một cảm giác không dễ gì có được. An nhỏ bé và dịu dàng quá đỗi, ngay cả khi biết tôi phản bội cô ấy, sự tức giận của An cũng thực hiền lành.

Cuối cùng, tôi đứng dậy, mở cửa bước ra ngoài, lên xe nổ máy và lặng lẽ bỏ về trước. Tôi vừa chạy xe, vừa hồi tưởng lại những chuyện xưa cũ. Có lần, tôi đã vút hết mặt mũi mà tìm đến An. Đó là hai ngày trước khi tòa mở phiên hòa giải, tôi bảo: “An à, đừng giận dỗi nữa được không?”

Nghe tôi nói vậy, trong một thoáng, gương mặt An trở nên ngạc nhiên, rồi ngay lập tức bình thường trở lại. Cô khẽ lắc đầu: “Mỗi người con gái trong đời đều có một nút thắt trong tim. Anh chính là nút thắt của em, anh biết chứ? Khi đau khổ, em từng tận lực muốn bứt nó

ra, nhưng lần nào cũng thất bại. Cứ cố sức để từ bỏ một người sẽ luôn thấy khó khăn, nên em không cố gắng gỡ nút thắt là anh ra nữa. Anh tin không, khi em không cần ra sức làm điều mình không muốn, thì tự nhiên đến một ngày nào đó em nhận ra: Hóa ra từ bỏ anh không quá khó như em tưởng. Anh à, ngày đó đến rồi nên không phải là em giận dỗi.”

Nhớ lại thì, khi tôi muốn trao cho An cái hôn đầu tiên, câu trả lời của em rất e thẹn: “Vâng, được ạ!”

Nửa năm sau tôi cầu hôn An, em vẫn dịu dàng nói: “Vâng, được ạ!”

Lúc giận hờn tôi bảo: “Một điều nhá!”, An thường đáp: “Vâng, được ạ!”

Điều đó khiến tôi tin tưởng rằng, có lẽ, một ngày nào đấy nếu tôi nói: “Quay lại nhé?”, An vẫn sẽ êm ái trả lời tôi: “Vâng, được ạ!”

Thế nhưng hẳn là tôi đã nhầm. Chắc là vậy.

Tôi trở về nhà thì trời đã nhá nhem tối. Tôi biết Dĩnh vô tội, cô ấy chẳng có lý do gì để làm thế. Cuộc gặp gỡ hôm nay chỉ là tình cờ. Nhưng cho dù vậy tôi vẫn không thể nào thoải mái nói ra lời xin lỗi. May mắn là Dĩnh chẳng hề để ý, nàng vui vẻ mở cửa cho tôi và khoe kiểu tóc mới. Trong lúc đang ăn tối, Dĩnh kể cho tôi nghe:

“Hồi học đại học, em ngẫu nhiên gặp lại người yêu cũ sau nhiều năm chia tay. Câu đầu tiên anh ta hỏi là: ‘Em sống có tốt không?’ Ban đầu em rất cảm động, nhưng sau lại nghĩ. Tại sao rất nhiều đàn ông thường hay nói câu này. Thực ra điều anh ta muốn hỏi là: ‘Vẫn anh, em vẫn ổn chứ?’ Trọng tâm là thế đúng không? Chỉ là anh ta tò mò muốn biết vị trí của mình quan trọng thế nào trong lòng em, trong đời em. Nếu câu trả lời là không, anh ta hẳn rất vui vẻ đi. Nhưng nếu là có, anh ta lại cho rằng thực ra là em đang nói dối. Em muốn trả thù anh ta nên tỏ ra mình đang hạnh phúc mà thôi. Vì vậy, em bảo anh ta rằng: ‘Anh có nhớ câu cuối cùng anh nói là gì không? Tạm biệt. Vậy nên, lần sau nếu có gặp lại, đừng hỏi em có tốt không. Giữa chúng ta chỉ có thể nói xin chào và tạm biệt thôi.’”

Tôi hiểu Dĩnh muốn nói điều gì. Và bỗng nhiên tôi muốn thành thật với người con gái mà định mệnh đã sắp đặt muôn màng này, tôi cảm nhận được cái gọi là trách nhiệm, rằng chính Dĩnh chứ không phải ai khác đã được chọn để làm người đồng hành với tôi đến cuối đời.

“Dĩnh à, anh xin lỗi!”

Đêm ấy, khi lên giường ngủ, tôi chủ động ôm Dĩnh, nhưng dường như Dĩnh đang dần trơn tuột khỏi vòng tay tôi. Tôi thắng thốt hỏi: “Dĩnh à, vì sao em cắt tóc?”

Dĩnh dụi dụi đầu vào người tôi, giọng ngái ngủ: “Chẳng phải anh thường kêu tóc em vướng quá, lúc ôm cứ mắc hết vào cúc áo anh sao?”

Tôi hôn lên mí mắt đã nặng trĩu của Dĩnh, thì thầm: “Dĩnh à, mình kết hôn đi.”

Nhưng hình như Dĩnh đã ngủ rồi, trong đêm tối chỉ còn lại những tiếng thở đều đều bện chặt lấy nhau. Hôm sau, Dĩnh bảo tôi đưa đến sân bay, lần này Dĩnh dẫn một đoàn khách Việt Nam sang Nhật Bản, đi một tuần. Dĩnh mặc đồng phục có in logo công ty, màu xanh nước biển, trước ngực còn đeo một cái còi nhỏ, trông Dĩnh lúc này khỏe khoắn và tươi mới

lạ lùng. Không hiểu sao tôi lại muốn hỏi Dĩnh: “Dĩnh à, lần trước em nói mong ước của em là gì vậy?”

“Em đã viết cho anh biết từ lâu rồi mà.”

“Lúc nào và ở đâu kia?”

“Em không nói. Tự anh về nhà từ từ tìm đi.”

Dĩnh đẩy cửa, và kéo va li ra ngoài, không quên vẫy vẫy tay chào tạm biệt tôi. Tiếng cười của Dĩnh lạnh lốt như tiếng chuông gió vọng vào đêm. Tôi cứ đuổi theo bóng hình Dĩnh mãi, cho đến khi chỉ còn nhìn thấy đỉnh chóp của chiếc mũ rộng vành nhấp nhô nhấp nhô gọn sóng. Giây phút ấy, bỗng dưng tôi có cảm giác, Dĩnh đã hóa thành một quả bóng bay màu xanh nước biển, vụt thoát khỏi bàn tay tôi, bay vút lên trời cao.

Nhiều tuần sau, Dĩnh không trở lại, bất chấp tôi gửi đi bao nhiêu tin nhắn hỏi: “Dĩnh à, bao giờ em mới chịu về nhà?”

Tôi tìm thấy dưới đáy con búp bê Daruma mà Dĩnh để ở đầu giường ngủ, dòng chữ được khắc gọn ghẽ:

“どうかあたしの気持ちはあなたに届けるように”[u](#)

“Ngoài kia chẳng còn sói đâu”

- Hiền Nhơn Võ -

Phụ nữ ngoan quá cũng không tốt. Thứ đức kết của một thằng đàn ông đầy kinh nghiệm cho tôi biết điều đó.

- Em cần giúp gì?

Tôi hỏi khi thấy một cô bé cứ lấp ló dưới chân cầu thang ngõ ngang, ngõ dọc. Cô bé giật mình quay lại:

- Dạ... - Em lí nhí trong cổ họng vì bối rối.

- Sinh viên năm nhất hả? - Tôi hỏi

- Dạ... - Em hít sâu lấy lại tinh thần. - Em không biết phải nộp hồ sơ ở đâu cả...

- Không biết thì phải hỏi chứ, trốn dưới gầm cầu thang thế này người ta tưởng ăn trộm lại đánh cho đấy. Mà sao tới hôm nay em mới nộp hồ sơ?

- Dạ, tại em phân vân mãi không biết nên học trường nào ạ... nên...

- Ồ là la... vậy là cô bé đậu tới hai trường Đại học luôn hả? Em giỏi quá đấy. - Tôi kêu lên với vẻ khâm phục của một thằng con trai trầy trật lắm mới đậu được vào ngôi trường này.

Em bẽn lẽn cúi đầu đỏ mặt không dám nhận lời khen. Tôi kéo em đi đến phòng nhận hồ sơ rồi chờ ngoài cửa. Cô bé không có gì nổi bật nhưng tôi có cảm giác phải đưa em ra ngoài cổng trường mới yên tâm không sợ em đi lạc, thậm chí tôi còn không biết em có nhớ nổi đường về nhà không, em nhỏ bé, yếu đuối là thế.

Chưa đầy một tuần, tôi quên bém mất sự hiện diện của em vì có vô vàn các cô bé năm nhất xinh như thiên thần nhập học thì em lại xuất hiện. Đó là một ngày đẹp trời, xóm trọ tôi có người chuyển tới ở ngay căn phòng bị bỏ trống cả tháng nay, nghe tụi “đực rửa” nói có gái, con bé duyên dáng đấy, tôi cũng tò mò rời bài vẽ xem mặt mũi con bé ra làm sao. Ban đầu tôi cũng hơi ngờ ngợ, rồi khi em cười với tôi, khoe chiếc răng khểnh đáng yêu, tôi mới nhớ ra là con bé ngày nào nấp dưới chân cầu thang trong trường. Tôi quay về với bài Autocad dang dở, không vấn vương gì thêm.

Buổi tối hôm ấy, tôi đang đắm mình trong những bản nhạc không lời du dương thì có tiếng gõ cửa, tôi ra mở, một chén chè nha đam được đưa trước mặt.

- Anh ăn cái này cho dễ ngủ... - Cô bé lúng túng.

- Anh tính đêm nay ngủ muộn vẽ cho xong cái đồ án mà... - Tôi trả lời tỉnh bơ.

Em càng bối rối hơn hạ chén chè xuống:

- Vậy ạ, em không biết, em xin lỗi...

Tôi giật lấy chén chè trên tay em:

- Nhưng nghe nói ăn nha đam đẹp da lắm thì phải, anh ăn đây! Thức khuya nhiều da dễ nhăn nheo, sần sùi hết rồi, cảm ơn nhé cô bé!

Tôi dốc chén chè vào miệng và đóng cửa lại, tôi biết em đang khẽ thở phào và mỉm cười ở ngoài. Tự dưng tôi thấy có điều gì đó rung rinh.

Sáng hôm sau...

Tôi vừa bước chân ra cửa thì thấy em cũng đang khóa cửa chuẩn bị tới trường, chúng tôi đi chung, nhìn em cứ co rúm người lại, tôi thầm tội nghiệp cho em. Thế kỷ Hai mươi mốt rồi mà cứ e thẹn như con gái thời phong kiến. Tôi mở đầu câu chuyện:

- Em lừa anh!

Em ngạc nhiên, bối rối và có phần hoảng sợ:

- Em không có, em...

Nhìn vào đôi mắt sắp khóc òa của em tôi bật cười xoa đầu em:

- Em nói ăn chè nha đam dễ ngủ nhưng tối qua anh trằn trọc cả đêm đấy, nhìn mắt anh thâm quầng đây này, anh lên google tìm mà có thấy thông tin em nói đâu.

Em khẽ liếc nhìn tôi một cái thật nhanh rồi cúi đầu cười:

- Tại em không biết phải mời anh như thế nào, lúc anh vừa mở cửa, em cuống quá nên nói đại...

Tôi nhìn em, cô bé đáng yêu quá, tại sao trên đời lại còn tồn tại một người ngây thơ, đáng yêu và thật thà như thế này. Tôi biết mình đã phải lòng em ngay từ lúc đó. Em không lo chơi như đám con gái cùng trang lứa, cũng không điệu dàng đầy giả tạo. Em đơn giản vô cùng, em thuần khiết và quan tâm đến những người xung quanh như chính họ là người thân của em vậy.

Tôi tỏ tình với em sau ba tháng tìm hiểu. Không ngoài dự đoán, em đồng ý với hai dòng nước mắt, em nói thích tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên và không ngờ sẽ gặp lại tôi trong số hơn 10.000 sinh viên trong trường. Có lẽ tôi với em là định mệnh.

"Ngoài kia nhiều sói không?" Tôi nhớ có lần em hỏi tôi câu đó. Tôi dọa rằng có nhiều lắm, vậy nên hãy ngoan ngoãn ở trong vòng tay tôi thôi. Em tin.

Chẳng phải vì vui miệng mà tôi dám tuyên bố với bọn con trai là nếu ai cưới được em thì người đó phải có phúc lắm. Bọn nó cười nhạo tôi rằng chỉ giỏi tăng bốc người yêu, rằng thì là tôi si tình. Chỉ có Kiên, thằng bạn thân ở sát phòng tôi đồng ý với điều đó. Ở gần nên nó biết em là người như thế nào, nó cũng từng hăm dọa tôi: "Đừng bao giờ để tuột tay em, ngoài kia nhiều sói lắm." Tôi nghĩ nó nói đúng, nhưng tôi không bận tâm chút nào.

Em trông khá ưa nhìn với chiếc răng khểnh, vóc dáng không có gì thu hút, thậm chí em hơi mập, em nói vậy mới không làm tôi đau khi ôm. Tôi thì được xếp hàng điển trai, học giỏi, các cô gái sẵn sàng đổ vì tôi không hề ít, nhưng tôi cũng dạng biết thân biết phận, không dám đèo bồng. Em biết điều đó nên ngày càng quan tâm vì không muốn mất tôi. Tôi thường ôm em vào lòng tỉ tê đừng lo lắng quá, tôi sẽ không nhìn bất kì cô gái khác nào ngoài em. Tôi tin tưởng vào tôi, nên em cũng hãy tin tưởng ở tôi.

Tôi thực sự nhớ những buổi tối tôi cắm đầu vào bài đồ án, em nhẹ nhàng mang cho tôi một cốc sữa nóng, một ít mút trái cây, rồi em ngồi đó, khi thì vẽ lung tung, lúc lại lườn những ngón tay vào áo gãi lưng cho tôi. Rồi khi mệt, em gục đầu xuống đùi tôi mà thiếp đi! Nhìn nét mặt thanh thản khi ngủ của em, tôi không bao giờ đành lòng đánh thức mặc cho cái chân như tê dại đi, tưởng chừng như không còn cử động được nữa, mà cái giống ngủ say cũng lạ, hình như càng ngủ sâu thì trọng lượng cơ thể càng nặng.

Em nấu ăn không ngon, ban đầu tôi còn nhăn mặt khó chịu nhưng kể từ khi bắt gặp ánh mắt buồn rười của em, tôi biết em không giả vờ ngốc nghếch, vụng về như các cô gái trong phim Hàn Quốc. Em đơn giản là nấu ăn rất tệ, nhưng tôi yêu cái sự cố gắng của em, hết tìm hiểu qua sách, mạng, em gọi điện cho mẹ, em thậm chí còn đăng ký một khóa học nấu ăn, chỉ vì muốn nấu cho tôi những món ngon, chỉ tiếc em là một cô học trò khó tiến bộ.

Tôi thương em vì trong suốt thời gian Đại học yêu nhau, tôi chẳng mua được cho em cái gì đáng giá, gia đình tôi không quá nghèo, nhưng trong khi chưa kiếm ra được đồng tiền nào, tôi không muốn vì yêu đương mà làm khổ thêm cho mẹ cha ở nhà. Là trai xây dựng, tôi khá khô khan, không lãng mạn nên thỉnh thoảng vẫn bị em giận. Em có lẽ hiểu điều đó nên không bao giờ vùi vịnh tôi điều gì và không giận tôi lâu bao giờ.

Tôi yêu em nhiều lắm, tôi không còn nói điều này kể từ sau khi tỏ tình với em. Tôi đã vẽ ra một viễn cảnh lãng mạn cho buổi cầu hôn của tôi dành cho em, khi ấy tôi sẽ nói với em điều này một lần nữa. Tôi nghĩ lúc ấy chắc em sẽ khóc không nói thành lời vì độ lãng mạn của tôi đã được nâng cấp ấy chứ.

Nếu cuộc sống không quá thành công thì chắc tôi sẽ có một mái ấm bình yên, với một người vợ đảm đang, ba đứa con ngoan hiền. Đi làm về sẽ có một mâm cơm ngon lành chờ tôi, vợ tôi sẽ pha sẵn nước ấm cho tôi tắm, ba đứa con lúi lo kể chuyện ở trường rồi trước khi đi ngủ vợ tôi sẽ mát xa cho tôi kèm theo câu nói động viên: "Hôm nay anh vất vả quá." Tôi hẳn sẽ hạnh phúc lắm, nếu tôi lấy em.

Tôi ra trường với tấm bằng kỹ sư loại giỏi trong tay, các công ty xây dựng đua nhau mời tôi mặc dù tôi chưa có chút kinh nghiệm nào. Với cái đầu thông minh sẵn có, tôi nhanh chóng làm quen với công việc, tôi kiếm được nhiều tiền, ban đầu tôi xây nhà ở quê cho ba mẹ và các em, nhưng khi có nhiều hơn, tôi mua nhà ở thành phố rồi đón họ lên ở cùng. Tôi cũng mua căn hộ riêng cho em đứng tên, quần áo, giày dép em tôi mua toàn hàng hiệu, tôi còn mua xe cho em tiện bề đi làm. Cuộc sống của chúng tôi không có bất kì một trở ngại nào. Tôi tưởng vậy sẽ làm em hạnh phúc vì được sống trong nhung lụa nhưng đôi khi tôi thấy em thờ dãi và không thèm ngó ngang tới những thứ tôi mua. Một buổi tối, em pha cho tôi một cốc sữa và tỉ tê:

- Em nhớ ngày xưa...

- Nhớ cái thời mà sinh nhật em anh cũng không có nổi tiền mua cho em một cái bánh kem ấy hả?

- Nhưng anh đã nướng cho em một cái bánh rồi cắm nến lên, lúc đó em vui lắm.

- Anh không muốn nhắc tới khoảng thời gian đó đâu.

Tôi như cắt đứt cái ký ức đang ủa về trong em, cái bánh bột mì mà tôi nhào nặn rồi nướng khét lẹt trên ngọn lửa bếp ga. Tôi chẳng muốn nhắc lại cái quá khứ nghèo khổ ấy, tôi ôm em vào lòng:

- Bây giờ không phải tốt hơn nhiều rồi sao?

- Dạ... - Em trả lời ngoan như một chú mèo nhưng tôi biết em nhớ cái thời tuy thiếu thốn nhưng đầy ắp tình cảm ấy.

Có lẽ vì công việc, gia đình rồi phải gặp gỡ bạn bè, đồng nghiệp, cả cấp trên nữa nên tôi không còn nhiều thời gian cho em. Đôi khi tôi còn quên cả sinh nhật em, các dịp lễ cũng nhờ cửa hàng chuyển hoa đến cho em. Nhưng cho đến khi tôi dắt theo em đến buổi tiệc khánh thành một chi nhánh của công ty tôi đang làm việc thì đó mới là lúc chính tay tôi nói lòng tay em.

Tôi thấy em thật sự xinh đẹp trong chiếc váy trắng tinh khôi, em trang điểm vừa phải, cổ đeo một chuỗi ngọc trai tôi vừa mua. Bỗng dưng tôi chỉ muốn giữ em ở nhà cho riêng mình chứ chẳng muốn đem em ra đường cho người ta ngắm.

Thì ra bấy lâu nay em xinh đẹp với chỉ mình tôi. Đám đồng nghiệp rĩ tai nhau rằng tôi đúng là không có mắt, với địa vị của tôi, muốn cưới một em chân dài, đáng đẹp, mặt xinh chẳng có gì là khó khăn, mắc gì phải rước về một cô vợ nhan sắc tầm trung như vậy, chắc gia đình em giàu nên tôi mới đeo bám em. Điều đó đến tai tôi, tôi như phát điên muốn dấm thẳng vào mặt mấy người đó, tôi không cho phép bất kì ai nói xấu em. Nhưng ngày càng có nhiều những lời nói đó, họ thậm chí còn nói trước mặt tôi. Tôi bắt đầu suy nghĩ và so sánh em với những cô người yêu của họ. Mấy cô đó thật sự xinh đẹp, họ có những cái mà em không có. Tôi ngày càng suy nghĩ nhiều hơn và không dắt em đi chung tới các bữa tiệc nữa.

Một buổi tối tôi đến nhà em với một tâm trạng nặng nề, em nhẹ nhàng pha cho tôi một cốc nước chanh và ngồi xuống sẵn sàng lắng nghe tôi nói. Tôi nhìn em, trong bộ váy ngủ, tôi thấy em thật sự quyến rũ. Nhưng tôi lại nói:

- Hình như dạo này em lên cân phải không?

Em ngạc nhiên rồi lắc đầu:

- Dạ, đâu có, bữa nay công việc nhiều nên em sút cân đi rồi ấy chứ.

- Váy à, sao anh lại có cảm giác em béo lên ấy nhỉ? - Tôi vờ bâng quơ.

Tôi không biết khi tôi nói điều này em bị tổn thương ghê gớm, đối với phụ nữ, điều kinh khủng nhất là họ trông xấu xí, mập ú trong mắt người yêu.

Những ngày sau tôi tiếp tục tra tấn em rằng sao em không thử thay đổi kiểu tóc mới (dù trước đây tôi vô cùng thích mái tóc đen mượt của em), hay là hình như mũi em hơi thấp, đùi

em to quá... Nói nhiều thành quen miệng nên tôi không hề quan tâm tới cảm giác của em nữa. Tôi bắt đầu để ý tới những cô gái chân dài, ăn mặc hở hang, và ước em cũng có thân hình nóng bỏng như họ. Nhiều khi coi các chương trình người đẹp trên ti vi, tôi khẽ tặc lưỡi:

- Giá như... em được như họ.

Tôi đâu biết rằng ngồi bên cạnh tôi, em đang đau khổ. Con người ta khi sinh ra đã mang hình hài như vậy, đâu có phải muốn là đẹp hơn được. Tôi chê riết rồi cũng chán, bị đám đồng nghiệp dụ dỗ tôi siêng đến các quán bar, vũ trường, thời gian dành cho em đã ít nay còn ít hơn. Một tuần tôi chỉ ghé sang thăm em một đến hai lần, có khi hai tuần mới ghé một lần, em hỏi thì tôi phớt lờ, nói rằng công việc dạo này nhiều. Nhiều khi tôi còn nổi nóng mắng em là đồ đàn bà lảm chuyện. Tôi biết mình ngày càng nóng tính với em nhưng tôi không sao kiềm chế được bản thân. Em cho rằng mình có lỗi nên cứ rúc vào người tôi nói những lời xin lỗi lí nhí.

Có lẽ do em quá hiền lành, không có chính kiến rõ ràng, lúc nào cũng nhất nhất nghe theo tôi nên tôi cảm thấy không có gì thú vị nữa, cảm giác ở bên em bình yên nhưng tẻ nhạt. Tôi đâu biết rằng em đang chết dần chết mòn vì sự thay đổi của tôi. Tôi cũng giận em vì em không bao giờ nói ra suy nghĩ của mình, nói ra rằng em muốn và không muốn gì ở tôi.

Tôi gặp Nhi trong bữa cưới bạn tôi, cô là em họ của nó. Tôi đã từng ước giá như tôi dắt em đi dự bữa tiệc này thì mọi chuyện không có gì xảy ra. Nhi lại gần tôi khi thấy tôi trầm ngâm suốt trong bữa tiệc mừng. Cô mặc chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể lộ ra những đường cong tuyệt đẹp, đôi mắt bồ câu, chiếc mũi dọc dừa và hàm răng đều tắp, giọng nói ngọt ngào của Nhi thu hút tôi ngay:

- Đáng lẽ ra anh phải cười nhiều lên chứ?

Tôi quay lại, Nhi tiếp tục:

- Hay anh là người thương thầm cô dâu?

Nhi tinh nghịch, cô làm tôi bật cười.

- A... anh cười rồi nha! Trả công cho em đi!

- Em muốn anh trả gì? - Tôi đáp lại.

- Giờ em chưa nghĩ ra, em là Hoàng Nhi, còn anh?

- Từ Duy.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi diễn ra một cách vui vẻ, cuối buổi tiệc, Nhi đề nghị trao đổi số điện thoại, tôi đồng ý không chút do dự. Cô là người phụ nữ hiện đại đầy tự tin và cá tính, tôi tự hiểu rằng mình đã bị thu hút bởi cô gái này.

Ba ngày sau...

Cuộc gọi đầu tiên của Nhi dành cho tôi, cô ấy rủ tôi dùng bữa trưa ngay gần công ty tôi làm việc, dĩ nhiên là tôi gật đầu không miễn cưỡng. Nhi là chủ một cửa hàng thời trang ngay gần đó, công việc của cô khá thuận lợi vì gu thẩm mỹ cao, có thể nói Nhi hoạt bát, lanh lẹ và biết cách làm ăn. Cô có một quá khứ không mấy sung sướng nhưng nhờ vào sự khôn khéo,

giờ cô đã có nhà và xe riêng mà không phải ngửa tay xin bất kì ai. Tôi thật sự khâm phục Nhi.

Càng nói chuyện, tôi càng thấy mình hợp với Nhi, từ món ăn yêu thích đến thể loại nhạc. Nhi tinh tế trong việc dò ý tôi để đưa ra một ý kiến nào đó khiến tôi không thể nào phản đối được mà không cần phải hỏi ý tôi. Tôi dần rơi vào vòng tay Nhi mà không có ý định tìm lối thoát.

Tôi nói với Nhi rằng tôi đã có người yêu, chúng tôi yêu nhau được gần mười năm, chỉ chờ ngày cưới nữa thôi. Nhi mặc kệ, cô nói cô không quan tâm, chỉ cần tôi thương cô là đủ. Có một cô gái tốt, lại hết lòng vì mình như vậy, tôi không thể nào không cảm động. Tôi luôn tìm cách để làm Nhi cười và chiều cô hết mực. Tôi quên mất có người vẫn đang ngày đêm chờ làm vợ hiền của mình.

Thời gian dành cho em gần như hiếm hoi khi tôi viện hết cớ này đến cớ khác và liên tục có những chuyến công tác vào cuối tuần. Tôi yên chí rằng sau giờ làm em chỉ biết về nhà và trông chờ tôi đến thăm, nhưng khoảng thời gian này tôi bận yêu, không đến thăm em được. Em của tôi ngây thơ, đâu hề biết rằng tôi đã biết đến người đàn bà khác ngoài em.

Tôi đến thăm em sau kì nghỉ ngắn ngày với Nhi. Vừa thấy tôi, em vội lao đến ôm choàng lấy khóc nức nở, em nói em nhớ tôi nhiều lắm.

Em chuẩn bị bữa tối khi tôi đi tắm, chuông điện thoại reo, em liếc qua màn hình, em vốn không có tính tò mò về đời tư của tôi nhưng cái ứng dụng tin nhắn điện thoại tôi dùng lại hiển thị rõ nội dung lên màn hình khi có người nhắn. Em meo máo đến tội nghiệp khi tôi vừa trong phòng tắm bước ra.

- C... có người nhắn tin nói... nhớ anh kìa.

Tôi hoảng vì biết chắc đó là tin nhắn của Nhi, tôi vội tay lấy chiếc điện thoại xem có gì nghiêm trọng không nhưng chỉ có ba chữ “em nhớ anh”. Thế này thì dễ đối phó hơn rồi, tôi thần nhiên:

- À... cái cô nhân viên mới vào làm chỗ anh ấy mà, cô ấy thấy anh đẹp trai nên tán tỉnh, cô ta nhắn tin cho anh mấy lần rồi nhưng anh đâu có thèm lưu số đâu, anh chẳng thèm để ý.

- Thật à? - Em tròn đôi mắt ướt nhẹ nhìn tôi.

- Ừ.

- Vậy sao anh không cưới em? - Em chuyển chủ đề một cách nhanh chóng. Tôi phì cười:

- Ngoan nào, phải để anh cầu hôn chứ, em hỏi vậy đâu còn ý nghĩa nữa.

- Vậy à?

- Ừ...

Em ôm chặt lấy tôi, em chờ đợi và hoàn toàn tin tưởng ở tôi suốt mười năm nay.

Tôi đi làm lại vào ngày thứ Hai đầu tuần, Nhi đón tôi trước cổng công ty, cô hôn tôi thật sâu và nói cô nhớ tôi nhiều lắm dù cho chúng tôi mới kết thúc một kì nghỉ vui vẻ vào hôm

qua. Ở bên Nhi tôi lại quên mất hiện tại, quên mất em. Chúng tôi lại cùng nhau hẹn hò, cùng nhau ăn uống. Tôi lại đánh mất thời gian dành cho em.

Công ty có tiệc, thay vì dẫn em đi, tôi lại hẹn Nhi. Sự xuất hiện của cô khiến đám đàn ông không thể rời mắt được còn cánh phụ nữ phần thì trầm trồ ngưỡng mộ, phần lại bĩu môi ganh tỵ. Đi bên cạnh Nhi, tôi có cảm giác mọi sự chú ý đều tập trung vào chúng tôi, cảm giác tự hào này không có khi tôi đi bên cạnh em. Những lời ca tụng khiến tôi lên mây.

Trong lúc ngà ngà say, đám đồng nghiệp rủ tôi:

- Tôi thấy ông quen con bé này được đấy, đàn ông thành đạt là phải sánh đôi với người đẹp chứ, ai như con bé đọt trước, nhìn chán lắm, người ta nhìn vào, cười cho, lại tưởng ông bám váy đàn bà này nọ...

Tự nhiên trong lúc say này, tôi thấy lời của mấy người đó thật chí lý, em dần mất chỗ đứng trong tôi.

Tôi đắm chìm trong hạnh phúc mới, trong giọng nói ngọt ngào, tôi biết đến những khu giải trí, biết quán bar, vũ trường và những khu ăn chơi hạng sang. Nhi luôn kéo tôi vào các cuộc vui của cô, cô khiến tôi quên đi hiện tại.

Em dìu tôi xuống giường khi tôi say lết không nổi nữa. Tôi cứ lảm nhảm khi em cố gắng cởi bớt quần áo cho tôi dễ chịu. Tin nhắn của Nhi lại tới thật đúng lúc.

“Anh về chưa? Tối nay anh qua bên đó hay về với em?”

Nội dung tin nhắn đó khiến đôi mắt em lóe lên vẻ sợ hãi, em đã linh cảm thấy điều gì đó mà bấy lâu nay tôi giấu em. Em mở điện thoại tôi ra và đọc tất cả những tin nhắn từ trước đến nay của tôi với Nhi, toàn những tin ướt át, đắm mùi yêu thương. Nếu tỉnh táo thì tôi biết rằng trái tim em đang thắt lại... vì một con người phản bội như tôi. Tỉnh táo thì tôi biết mọi thứ như đổ sập xuống trước mắt em. Em run lên từng hồi, ngồi bên cạnh một thằng say, em khóc òa, có lẽ không gì kiềm chế được những dòng nước mắt của em. Em khóc... khóc mãi...

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy với cái đầu nhức kinh khủng, em dọn cho tôi một bát canh giải rượu và mấy món điểm tâm. Em cứ cúi mặt không nhìn vào mắt tôi, khi phát hiện ra đôi mắt sưng húp của em tôi buông đũa hỏi:

- Em sao vậy?

Em ngồi đối diện, nhìn tôi với ánh mắt nghiêm túc:

- Anh giải thích cho em về chuyện của cô Hoàng Nhi đi!

Tôi định chối nhưng nhìn ánh mắt em tôi biết mình bị phát hiện rồi, đây là ánh mắt đáng sợ nhất của em trong vòng mười năm qua mà tôi biết.

- Anh xin lỗi...

- Anh phản bội em lâu chưa?

Từng câu chữ của em sắc bén như cứa vào tâm trạng lúc này của tôi. Tâm trạng của một kẻ ăn cắp bị bắt được.

- Anh không nhớ nữa.

Em òa khóc, em đã cố gắng giữ bình tĩnh để nói chuyện với tôi nhưng em không kiềm chế được nữa rồi. Trong thời khắc này, tôi thấy em đáng thương vô cùng, tôi cảm thấy em thiếu bản lĩnh, có lẽ do tôi cứ che chở, bảo bọc em nên em không đủ sức chống lại với cuộc sống khắc nghiệt. Tôi nhìn em với ánh mắt thương hại và dừng dừng. Chuyện gì đến cũng phải đến. Em hỏi tôi:

- Em không tốt, không ngoan chỗ nào?

- Em ngoan, tốt hết...

- Vậy tại sao anh lừa dối em... - Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, em nói, - Phải chăng vì em không xinh xắn như anh muốn?

- Có lẽ vì em quá ngoan, em chưa một lần làm trái ý anh... nên anh cảm thấy chán.

Tôi bắt đầu nói như một thằng điên chưa tỉnh rượu.

Em ngược mắt nhìn tôi ra vẻ ngạc nhiên lắm, tôi nói tiếp:

- Dường như anh không còn cảm giác bên em nữa, anh thấy nó đều và tẻ nhạt vô cùng, anh có thể đoán trước được các công việc em sẽ làm, cách em kết thúc nó, cách em... âu yếm anh... Cô ấy thì khác, cô ấy luôn mang cho anh những điều bất ngờ và mới mẻ, cô ấy thú vị chứ không yên phận chờ anh về để được hầu hạ anh. Cô ấy sẵn sàng tìm gặp anh mỗi khi nhớ, và làm anh phát điên vì sung sướng.

- Không đâu anh, cô ta đang lừa dối anh thôi, cô ta cần anh, cần tiền của anh... cô ta...

- Em im đi! - Tôi đập bàn giận dữ. - Hoàng Nhi là một người giàu có, cô ấy không cần đồng bạc nào của anh cả, cô ấy yêu anh thật lòng, thậm chí cô ấy chấp nhận làm bồ nhí của anh đến suốt đời. Em mới chính là người cần tiền của anh. Thử hỏi từ trước đến nay em đã làm được những gì nào? Lương thì ba cọc ba đồng, em là một người chỉ biết núp bóng anh, không có chí tiến thủ, em cứ như sinh ra là để làm con rối cho anh vậy đó.

Tôi nói hăng say, tôi bảo vệ người đàn bà mới quen dăm ba tháng, tôi sỉ nhục người đầu ấp tay gối, người tỉ mỉ chăm sóc, nấu cho tôi từng món ăn ngon mười năm nay. Những gì tôi gọi là chịu đựng vì em suốt thời gian qua nay có dịp trào ra hết. Nhìn vẻ mặt của em, tôi hả hê, tôi cho rằng em nên biết thân biết phận, tiếp tục giả câm giả điếc mà phục vụ tôi, hoặc là mất tôi.

Tôi nhìn em và dè bủ, người ta nói giàu đổi bạn, sang đổi vợ quả không sai, tôi bắt đầu chê em, mặc cho những giọt nước mắt em cứ lăn trào nóng hổi trên má. Tôi nói em xấu xí, tôi cảm thấy mất mặt khi đi bên cạnh em. Tôi ca tụng Nhi. Tôi muốn cho em sáng mắt ra, rằng tôi bên cạnh em là một điểm phúc to lớn đối với em. Em đừng có lên mặt, em không có quyền hành gì mà ghen tuông với tôi hết. Tôi khiến em tin rằng em chẳng là gì trong mắt tôi, em ghen ngào không nói thêm được một lời nào nữa.

Tôi bỏ đi mà không dể dành em lấy một lời, có lẽ tôi hết thương em rồi.

Em ngồi đó, ôm trái tim đầy vết chém, em đau khổ tột độ. Em đã trao làm tất cả cho kẻ không xứng đáng.

Hai ngày sau tôi ghé qua thăm em vào giờ nghỉ trưa. Tôi cũng thấy mình quá đáng khi nặng lời với em. Lần đầu tiên tôi gọi cửa mà không thấy em ra mở. Thấy bồn chồn trong người, tôi dùng chìa khóa riêng mở. Căn hộ ngăn nắp và lạnh lẽo. Tôi đưa mắt kiếm em... nhưng bóng dáng nhỏ bé mãi chẳng thấy. Tôi gọi lớn tên em và tìm khắp nhưng chẳng có tiếng đáp trả. Tôi tìm thấy một mảnh giấy nhỏ trên bàn trang điểm của em với vài chữ vắn vụn: “Em đi nhé! Em chẳng thèm buồn, thật đấy. Anh cố gắng giữ sức khỏe, đừng thức quá khuya.”

Tôi khẽ cười khềnh, em tưởng là tôi sẽ cuống cuống đi tìm em à? Không có đâu nhé! Tôi chẳng quan tâm em đi đâu, làm gì đâu. Em đi được thì em tự về được. Đến lúc em mò về, tôi muốn hành hạ em thế nào cũng được.

Tôi lại càng không phải bận tâm nhiều mà dành tất cả thời gian cho Nhi. Tôi chuyển đến căn hộ của cô ở hẳn, quên đi mối tình mười năm của mình. Cũng là lúc mọi thứ bắt đầu kết thúc.

Thời gian đầu Nhi còn tỏ vẻ siêng năng, chăm chỉ nhưng chỉ một tuần sau đó tôi mới phát hiện ra bản chất thật mà bấy lâu nay cô che giấu. Nhi là tuýp người phụ nữ của công việc, của xã hội chứ không phải của gia đình. Cô hầu như không làm việc nhà và ghét nấu ăn. Thời gian ở nhà của cô ấy chỉ để đắp mặt nạ, sơn móng tay, làm tóc, và đứng uốn éo trước gương.

Ban đầu tôi đói, hai đứa còn dắt nhau ra ngoài ăn. Sau đó thì cô ấy chỉ cho tôi vài gói mì gần hết đất trong tủ. Tủ lạnh của Nhi ngoài rau củ, sữa tươi để dưỡng da thì chẳng còn gì cả, cô ấy không dám ăn nhiều và cũng chẳng có ý định nấu cho tôi một bữa cơm nào cả. Quần áo thì Nhi để khi nào bốc mùi mới đem đi hiệu giặt là, nhà cửa thỉnh thoảng cô thuê người tới lau dọn chứ chẳng buồn đụng tay đến việc gì.

Lúc còn yêu say đắm, tôi không để ý những chuyện đó lắm, nhưng dần tôi thấy khó chịu. Đàn bà gì mà lười biếng, về nhà chỉ biết nằm ưỡn ra. Tôi góp ý để Nhi sửa, mới đầu cô còn ậm ừ, rồi sau đó là gắt gỏng, nói rằng bản tính của cô là như vậy rồi, cô không đủ sức vừa kiếm ra tiền, vừa cầm đầu vào làm việc nhà. Nếu tôi muốn ăn cơm tại nhà, muốn giặt quần áo tại nhà, muốn nhà cửa luôn gọn gàng thì thuê ô-sin ấy.

Tôi không hiểu Nhi là loại phụ nữ gì, mà không hề muốn chăm sóc cho người đàn ông của mình. Tôi ngán ngẩm, càng ngày Nhi càng quá đáng. Hay cãi lại tôi và liên tục có những cuộc chơi thâu đêm, suốt sáng không phải với tôi. Hình như cô ấy chưa muốn yên phận làm vợ.

Bây giờ tôi mới thấy nhớ em, từ lúc mới quen cho đến khi ra đi, em không hề giả tạo ngoan hiền với tôi. Có những buổi làm về sớm, tôi tạt qua căn hộ của em, nhưng em chẳng bao giờ quay lại nơi đó nữa, tôi thăm hỏi tiếc.

Tôi gặp lại Kiên, thằng bạn thân hồi Đại học trong quán rượu. Nó giờ cũng thành công với vai trò là một kỹ sư. Chúng tôi nói chuyện về quá khứ, công việc, cuối cùng nó cũng hỏi:

- Mà với Yên Lam có mấy đứa con rồi?

Tôi nhả khói thuốc, cười buồn:

- Cô ấy đi rồi.

- Sao vậy? Lam yêu mày lắm mà.

- Ừ, chỉ có tao thay đổi thôi.

- Đúng là đàn ông, có tiền dễ thay lòng lắm.

Hai đưa tôi im lặng hồi lâu, Kiên chợt nói:

- Ngày xưa... tao từng rất thích Yên Lam, nếu không phải cô ấy yêu thằng bạn thân của tao thì tao sẵn sàng giành giật với bất kì thằng nào.

Tôi ngạc nhiên vì bí mật này, Kiên nói tiếp:

- Giờ hai đứa mày không đến được với nhau, tao có cơ hội với Lam chứ?

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn thằng bạn, nó đang nghĩ cái thứ ngu ngốc gì vậy? Ánh mắt nghiêm túc của nó vô cùng thành thật.

- “Ngoài kia nhiều sói lắm...” Mày để tuột tay cô ấy mất rồi, tao không chắc cô ấy đấu tranh được. Lúc trước tao từng có ý nghĩ Yên Lam là tài sản vô giá của tụi mình. Chỉ có tao hoặc mày mới đem lại hạnh phúc cho Lam. Nhưng mày đã phản bội lòng tin của cô ấy, tao sẽ thay mày bù đắp, thằng bạn tốt ă. Tao có xin phép mày rồi đó.

Tôi ra về mà lòng buồn trĩu xen lẫn sợ hãi, hốt hoảng. Tôi đến công ty em làm việc, tôi tìm kiếm em, tôi sợ ai đó nhân lúc tôi đi vắng cướp mất em. Tôi đã biết sợ, tôi thấy nhớ em da diết. Tôi chán đạo chơi rồi, giờ tôi cần chốn bình yên để về. Họ nói em đã nghỉ làm mấy tháng nay. Em đi đâu? Sống thế nào... tôi lo lắng tột cùng. Giờ chỉ cần tìm được em, tôi sẽ không chần chừ mà quỳ xuống cầu hôn em, cầu mong em tha thứ cho những lỗi lầm của tôi.

Tôi không biết là từ lúc ra đi, em đã đau khổ đến mức nào. Em đau đớn từ bỏ tôi mà không nín giữ. Tôi nào có biết trong suốt khoảng thời gian bên cạnh tôi em cũng đã chịu đựng tính khí thất thường, gia trưởng, chỉ thích ra lệnh, áp đặt người khác của tôi.

Tôi cứ tưởng tôi kiếm tiền thật nhiều và cùng em tận hưởng là tử tế, là yêu em lắm. Giọt nước tràn li, không thể hết lại được. Em đi mang theo ý nghĩ sẽ thay đổi lối sống, em sẽ thay đổi, vì một con người bội bạc như tôi. Em hy sinh cả tuổi thanh xuân cho tôi, cuối cùng chỉ nhận lấy toàn cay đắng.

Tôi cũng nào có biết đâu em đã tìm đến dao kéo với những nỗi đau quằn quại để thay đổi chính bản thân mình. Những ngày tháng băng bó, những ngày tháng nằm dài trong bệnh viện càng khiến nỗi uất hận của em nhân lên. Em ra đi để mong một ngày nào đó quay lại trả thù chính người mà em yêu thương nhất.

Ngày tôi định dọn ra khỏi nhà Nhi thì cũng chính là ngày cô thông báo cô có thai. Số phận thật biết đùa. Người yêu tôi thì mãi biệt tăm, người tôi đã cạn tình yêu thương lại muốn sinh con cho tôi. Nhi không phải là người xấu, chỉ vì tôi đã hết tình cảm với cô. Tôi coi đó là sự trừng phạt với mình. Trẻ con không có tội, tôi đành ở lại chăm sóc mẹ con cô, tôi hâm nóng tình yêu lại với cô. Nhi cũng chịu yên phận hơn, cô bắt đầu quan tâm tới việc ăn uống để tốt cho con. Nhưng quả thật, tôi chẳng mơ cái đám cưới này.

Ngày đầu tiên tôi gặp lại em sau chuỗi ngày dài chờ đợi, nhưng tôi chẳng thể nào nhận ra em. Em lột xác hoàn toàn, chẳng còn gì của em cả, chiếc răng khểnh duyên dáng được nhổ bỏ, thay vào đó là hàm răng đều tắp, nụ cười của em như dòng nước mùa thu. Tôi, cũng như bao thằng đàn ông khác, vừa nhìn thấy em đã bị thu hút ngay. Dĩ nhiên, tôi chẳng thể nào biết đó là em, Yên Lam dấu yêu của tôi.

Em lấy một cái tên mới, “Hatred”, nghĩa là “hận”. Tôi chẳng đủ thông minh để nhận ra ý nghĩa của nó. Thế rồi, em chủ động làm quen với tôi. Một người đàn ông đã cạn yêu thương bỗng chốc bị đánh thức trở lại. Tôi chẳng thể ngờ em của tôi lại dạn dĩ, cá tính và thu hút đến thế. Có chăng ngày xưa là do tôi quá sở hữu, độc chiếm em, em bị tôi kiềm chế nên không bung mình ra được.

Em hài hước, dễ thương, thông minh. Một lần nữa, tôi biết bồi hồi. Tôi lại quên đi người phụ nữ đang mang trong mình giọt máu của tôi mà lao và tay em. Em khiến tôi ngất ngây với mẫu phụ nữ xinh đẹp, đảm đang và chiều chồng. Tôi quên mất Yên Lam, Hoàng Nhi, hai người phụ nữ tôi từng say mê... Những lời nói ngọt ngào của em, những lời hẹn ước cho tôi tin rằng tôi là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Tôi như mê muội. Tôi có ngờ đâu tôi chỉ đang nằm mơ.

Tôi nói cho em biết mối quan hệ giữa tôi và Hoàng Nhi. Em một mực phản đối, em bắt tôi phải chọn giữa em và mẹ con Nhi, mặc dù trong lòng em biết rõ tôi sẽ chọn em, người mang hình bóng của Yên Lam. Khi tôi mạnh nha nói rằng tôi chỉ muốn nuôi con mà không muốn cưới, Nhi đã nhập viện vì động thai, cô không nghĩ tôi là kẻ trơ tráo, ăn xong rồi phui mỏ đi như vậy. May tôi chưa nói tôi có người tình ở ngoài, nếu không Nhi và con tôi sẽ xảy ra chuyện mất. Tôi xin em để Nhi sinh đã rồi hẵng tính tiếp, vì dù gì cũng chỉ hơn một tháng nữa. Em đồng ý, nhưng cũng đồng nghĩa với việc tôi phải hết sức chiều chuộng em.

Có những đêm mưa to tầm tã, em bắt tôi phải chạy đi mua cháo vì không thích ăn những món đồ chất đầy trong tủ lạnh. Em hành hạ, sai khiến tôi, nhưng không hiểu vì sao tôi lại nhất nhất nghe theo em, phải chăng vì em quá chuyên nghiệp, khéo léo trong việc vừa nhờ vả, vừa chiều chuộng tôi.

Những giây phút say sưa bên em khiến tôi bỏ bê công việc, đầu óc lúc nào cũng mơ mơ màng màng. Tôi suýt chút mất việc vì bên em mà quên mất buổi họp quan trọng. Em hư hỏng nhưng rồi tôi bị những cái hư đó lôi cuốn, không muốn rời. Phụ nữ ngoan quá cũng không tốt. Thứ đức kết của một thằng đàn ông đầy kinh nghiệm cho tôi biết điều đó.

Hoàng Nhi sinh cho tôi một cặp sinh đôi một trai, một gái kháu khỉnh, trong suốt thời gian thai nghén, cô đã rất vất vả. Đó là lí do tôi còn thương, chưa nỡ rời bỏ cô. Hai đứa con như hai thiên thần, tôi nghĩ mình đã trúng số độc đắc. Tôi dự rằng mình sẽ giành quyền chăm hai đứa bé, Nhi là người vô tư, chắc cô cũng sớm tìm cho mình một người đàn ông tốt.

Em đến tìm Hoàng Nhi vào một buổi chiều mưa. Hoàng Nhi cũng chỉ là một người đàn bà, cũng yếu đuối, cô khóc rất nhiều, cô suy sụp vì trong lúc cô hạnh phúc với vai trò người mẹ thì tôi lại say đắm bên người phụ nữ khác. Còn có ý định cưới người ta chứ không phải cô. Nhi ôm con ra khỏi nhà, trả lại tôi cho em. Cô nói rằng cô bị như vậy là quả báo. Cô đã từng cướp tôi khỏi tay một người con gái tội nghiệp, cô xứng đáng bị trả giá, chỉ không ngờ là nó đến sớm quá mà thôi.

Mất đi hai thiên thần nhỏ, tôi như mất đi một nửa cuộc sống, ít nhất cô nên để tôi làm tròn bốn phận làm cha. Nhi đưa con đến nơi mà tôi không thể tìm kiếm được.

Sau khi cho tôi nếm những vị ngọt của tình yêu muộn màng, em cho tôi biết em chính là Yên Lam. Là người yêu tôi nhất, hận tôi nhất. Tôi sững sờ nhìn em. Em của tôi ngày xưa đây ư? Tôi đã từng mong em xinh đẹp, nhưng không phải theo kiểu này. Em ngồi trước mặt tôi, nhưng sao xa lạ quá, khoảng cách theo ánh mắt em cứ tăng dần lên. Tôi dần trấn tĩnh, em chịu trở về bên cạnh tôi là tốt rồi, tôi hứa sẽ yêu em nhiều hơn, tuyệt đối không bao giờ để mất em nữa. Thế nhưng...

- Em phải đi rồi.

- Tại sao? Em đã rất vất vả để quay lại tìm anh. Tại sao em muốn đi? - Tôi hoảng sợ đến bên nắm lấy đôi bàn tay em.

- Anh đã vì một người phụ nữ phản bội em, rồi vì em, Hatred, phản bội cô ấy, em đâu dám chắc sau này anh có vì một người phụ nữ khác mà phản bội em tiếp không.

- Không, không đâu em yêu, em là duy nhất và tất cả với anh, anh yêu em, anh cần em, hãy làm vợ anh.

- Chẳng phải như thế này, trong điều kiện này đâu anh. Hai năm trước, anh không nói những câu này, giờ nói có ý nghĩa gì nữa đâu anh. Cái anh cần là một người phụ nữ vừa giỏi việc xã hội, vừa biết chăm gia đình, lại còn phải luôn xinh đẹp. Em xin lỗi anh, em không làm được.

- Anh đã không còn cần những thứ đó nữa, anh cần em, chỉ cần em mà thôi.

Mặc cho tôi cầu xin em trở về bên tôi bao nhiêu, em lại dửng dưng bấy nhiêu. Em quay về khiến tôi biết đau, biết ân hận, biết tiếc nuối, em khiến tôi mất đi hai đứa con, em khiến thêm một người phụ nữ hận tôi. Em dạy cho tôi bài học mất đi người mình yêu thương nhất, điều mình quý giá nhất là điều tồi tệ như thế nào. Em chẳng còn ngây thơ, thật thà như ngày xưa nữa, hai năm ngoài đời khiến em trưởng thành ra.

Em yêu tôi nhiều nhưng em không thể tha thứ cho tôi được. Em mang theo tất cả của tôi vào màn đêm.

Tôi chạy đi tìm em khắp mọi nơi, tôi như một gã điên. Nhưng em lúc này chẳng còn cần đến tôi như xưa. Tôi nghe giọng thẳng bạn thân nói trong điện thoại:

“Ngoài kia giờ chẳng còn sói nữa đâu.”

Những ngày không có mặt trời

- Thùy Dương -

A i đó đã nói rằng thời gian không phải đơn giản là năm này nối tiếp năm kia, mùa này nối tiếp mùa kia mà là những sự kiện xâu chuỗi cuộc đời.

Những ngày tháng Mười trời thường mưa dầm dề, ngày ngắn hơn đêm, ở xứ núi này có khi cả tháng chẳng nhìn thấy mặt trời. Cả bầu không khí cứ âm u và ẩm ướt. Lẽ ra hôm nay có trăng nhưng trăng của tháng Mười thường hay bị mây mù che khuất. Tôi bước vào nhà với bộ áo mưa dính đầy nước mưa và bùn đất. “Vào nhanh kéo lạnh!” - Vợ đón tôi với câu nói quen thuộc của những tối mùa đông.

Thời gian cứ qua đi, hai mươi mùa đông và cũng là hai mươi mùa xuân của hạnh phúc. Tôi nhớ nụ cười thẹn thùng của vợ trong ngày cưới vào mùa hạ, vợ mặc chiếc áo dài màu hồng mượn của cô bạn thân, tay cầm bó hoa mua rừng thay cho hoa hồng đỏ, không có khăn vành, tôi làm cho vợ một vòng hoa đồng nội, trông cô dâu của tôi đẹp hơn bất kì cô dâu nào khác trên cõi đời này. Tôi nhớ nụ cười pha những giọt nước mắt hạnh phúc của vợ khi đưa con gái đầu lòng của chúng tôi chào đời, chúng tôi đặt tên nó là Thu, bởi nó sinh ra vào mùa thu, mùa của trái chín thơm lừng. Gia đình nhỏ bé của chúng tôi đón chào đứa trẻ thứ hai vào mùa đông, khi mưa cũng giăng giăng kín đồng như hôm nay.

Khi mặt trời đem giấu ánh sáng vào chân mây âm đạm, phải chăng đầu óc con người ta cũng trở nên đầy mộng mị. Chuyện xảy ra như một giấc mơ dài!

Mùa đông năm ấy, vợ tôi chuyển dạ sinh thằng cu Út, khi cái Thu giống tôi như đúc thì thằng út có cái mũi tẹt y hệt mẹ nó, đôi mắt tròn xoe như nói với tôi rằng: “Con chẳng giống ba tẹo nào!” Thằng con quý tử chẳng giống mình tôi cũng chẳng buồn, giống vợ tôi thì càng dễ thương chứ sao. Tôi sung sướng vì vợ tôi đẻ khéo chưa được bao lâu thì thằng Út đã biết hừ hỏng, nó ốm triền miên và khóc đêm suốt ngày. Tôi lo lắng bao nhiêu thì vợ tôi vất vả với nó gấp ngàn vạn lần. Cũng thật xấu hổ cho một người cha, người chồng như tôi khi lại đi phân bì với một đứa trẻ, mà đó lại là con của mình. Trong mắt vợ tôi chỉ còn có con, vợ không rời nó nửa bước. Tôi cảm thấy mình bị “bỏ rơi” và xấu hổ hơn là trong lúc “phòng lạnh đơn côi” tôi đã... phải lòng cô hàng xóm.

Tôi trở thành người không chung thủy từ cái ngày sang nhà cô Hà bên xóm giúp cô sửa lại mái tôn đang bị dột. Cơm nước xong, khi tôi ngà ngà say, cô kéo tay tôi bảo ở lại với cô thêm chút nữa. Thế là trong khoảnh khắc mùa đông bao trùm lên xứ núi, mang mưa dầm đổ lên các nẻo đường quê, có một vài tâm hồn trống vắng tìm thấy nhau, dù không thuộc về nhau, nhưng có lẽ họ đã không nghĩ suy được nhiều như thế. Tôi về nhà lúc một giờ sáng, vợ lo “Sao anh về trễ vậy?”, “Anh chơi tú lơ khơ với mấy ông bạn cho vui ấy mà!”, và đó là lần đầu tiên tôi nói dối vợ. Thế rồi tôi tiếp tục nói dối vợ khi cô Hà cứ tìm có nhờ tôi sang khi thì sửa

chuồng gà, khi lại sửa giếng nước... Mỗi lần trở về, tôi thấy có chút tội lỗi với vợ, với con. Tôi ân cần với vợ hơn, lo cho con nhiều hơn, nhưng không biết tại vì sao khi cô hàng xóm gọi, tôi lại đi mà không chút do dự.

Và những việc lén lút không đường hoàng có giấu đằng trời rồi có ngày cũng bị lộ. Vợ tôi mở vách xông vào nhà cô Hà khi tôi đang say giấc nồng trong vòng tay cô ấy. Không la hét, không đánh đập hay khóc lóc ỉ ôi, vợ chỉ nhìn tôi, ánh nhìn đau đớn, thất vọng xoáy vào tâm can mà cho đến bây giờ tôi cũng không thể nào quên được. Rồi vợ quay đi, chạy băng băng trong màn mưa. Đầu óc tôi rối bời, tôi chạy theo sau nhưng không biết sẽ đối diện thế nào với vợ với con.

Cái im lặng chết người bao trùm ngôi nhà nhỏ bé, chỉ có tiếng con Thu thỉnh thoảng hát ru em, giọng còn ngọng lịu. Vợ không nói không rằng, không trách móc, chẳng xỉa xối như những người phụ nữ thường vẫn vậy. Vợ nựng con rồi cười nhạt, ánh mắt buồn xé nát trái tim tôi.

Sự việc cứ thế trôi qua, tôi không sang nhà cô hàng xóm nữa. Vì tôi chẳng muốn tiếp tục có lỗi với vợ con. Tôi vẫn tìm cơ hội để nói lời xin lỗi vợ và ước rằng những mùa đông năm sau đừng lạnh lùng như mùa đông năm ấy.

Một năm trôi qua, thằng Út tròn một tuổi, nó cũng chẳng giống tôi tẹo nào, mọi người đùa “Không khéo lại là con hàng xóm mất!” Vợ nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, vừa như oán trách, vừa lại như thách thức: “Là con hàng xóm thật mà, có phải con ba Minh đâu, Út nhỉ!” Thằng nhỏ chưa hiểu gì, nghe mẹ nựng nó cười toe toét rồi huơ huơ tay tỏ vẻ vui mừng. Nhìn cảnh ấy tôi bức không chịu được. Vài lần như thế, tôi kéo vợ vào phòng trách:

- Sao em cứ nói thế! Em phải nghĩ đến cảm nhận của anh chứ? Tại sao cứ bảo nó không phải con anh?

Vợ nhìn tôi, lại ánh mắt đầy thách thức:

- Tôi thích thế đấy! Sao khi anh đàn đúm với người khác anh không nghĩ đến cảm nhận của tôi?

Tôi cứng họng chẳng nói được gì, là mình có lỗi trước thì phải nhận như thế. Tôi cứ tưởng cô ấy đã bỏ qua cho tôi một lần trót đại và quên chuyện ấy rồi, nhưng cô ấy không hề quên, thỉnh thoảng bất đồng, vợ vẫn lôi chuyện tôi trắng hoa ra nhắc và dù có không phục cỡ nào tôi vẫn phải là người thua trong cuộc tranh luận bất đồng. Ôi phụ nữ! Thù dai kinh khủng!

Vợ mắc mùng và lên giường, thao thức mãi, tôi cũng không sao ngủ được. Tôi ôm vợ ôn tồn:

- Em sao vậy? Sao không ngủ?

Vợ có điều gì khó nói, ấp úng rồi lại ngập ngừng:

- Em... có chuyện... muốn nói với anh!

- Ừ, em nói đi, sao mà nghe nghiêm trọng vậy?

Vợ tỏ vẻ như người có lỗi, rồi bắt đầu nói. Trong lời nói có sự ăn năn hối hận, có giọt nước mắt, rồi tiếng khóc sùt sùi:

- Anh tha lỗi cho em, thật ra là thằng Út không phải con trai anh! Là em đã gian dối, là em đã phản bội anh... !

Lời vợ như sét đánh bên tai, nhìn thái độ của vợ chẳng có vẻ gì là đùa, nhưng tôi vẫn mong đó không phải là sự thật:

- Em đùa đấy à? Đừng có mang chuyện này ra mà đùa!

- Không! Tất cả là sự thật, hai năm trước, mấy ngày anh đi làm bên Xóm Mới không về, em ở nhà vừa lạnh vừa buồn, trống trải quá nên em... trót dại.

Trời ơi! Là vợ tôi đây sao? Là thật sao? Đồ phản bội! Tôi đẩy vợ ra và hét lên như một con thú bị sập bẫy. Hai nửa chiếc giường như hai nửa thế giới, nửa kia là vợ tôi lạnh ngắt đến đau lòng, còn nửa bên này tôi bốc khói ngùn ngụt, cột khói căm phẫn, giận dữ và thất vọng. Tôi bị cấm sùng ư? Sao có thể? Tôi vò đầu bứt tóc rồi chạy thục mạng ra ngoài, trời tối đen, mưa vẫn dầm dề không ngớt.

Vợ chồng tôi thật sự lạnh lùng từ đó. Tôi chỉ biết làm việc và làm việc để tạm quên đi nỗi đau đớn bị phản bội và lừa dối. Thằng Út hươ hươ tay về phía tôi đòi bông, tôi cũng muốn lại bông nó lên, hôn hít vào cái má phúm phúm thơm mùi sữa của nó như mọi khi tôi vẫn làm, nhưng mà tôi biết cái khoảng cách giữa tôi và nó là khá lớn. Giận vợ, tôi giận luôn đứa trẻ nhỏ bé ấy, vì nó không phải con tôi, tôi không thể nào yêu thương nó như yêu thương con của chính mình. Có lần nó tập đi, ngã trầy đầu gối, khóc thét lên và chảy máu, tôi... mặc kệ. Vợ rơm rớm nước mắt nhìn nó rồi nhìn tôi, tôi quay đi trốn tránh cái nhìn trên đôi mắt ướt của vợ. Vợ tôi đó mà xa xôi đến lạ, tôi ghét vợ, ghét như chưa bao giờ ghét ai hơn thế. Và mỗi lần có ai đùa “con hàng xóm” là tôi buồn, nỗi buồn của kẻ bị cấm sùng, nỗi buồn của kẻ bị lừa dối, thật không tài nào diễn tả nổi.

Rồi thằng Út phải đi viện và phẫu thuật vì bị u lỵ, Bác sĩ bảo nó còn nhỏ nên rất yếu, phải cần một lượng máu hỗ trợ nhưng vẫn chưa có máu cùng nhóm. Vợ tôi không cùng nhóm máu, con bé Thu thì quá nhỏ để làm việc này. Ai có thể làm được đây? Tất nhiên tôi nghĩ mình không thể. Vợ lo lắng đến quên ăn mất ngủ, gầy rộc và xanh xao, có nên bảo vợ tìm cha ruột thằng Út hay không, tìm được cha nó thì nó sẽ được cứu, nhưng khác nào vạch áo cho người xem lưng. Gia đình có cái mã bề ngoài hạnh phúc mà biết bao người ao ước như gia đình tôi sẽ phải giải thích như thế nào với hai bên nội ngoại, với bàn dân thiên hạ? Ôi cuộc đời! Sao mà éo le đến thế? Vẫn mãi suy ngẫm với điều thuốc còn dang dở thì vợ đến bên:

- Anh ra bệnh viện với em bây giờ để người ta kiểm tra máu, nếu được thì ngày mai họ tiến hành phẫu thuật cho con nhé!

Vẫn còn rất giận chuyện bị cấm sùng, nhưng nghĩ đến thằng Út đang đau đớn với bệnh tình, dù không là cha ruột, tôi vẫn có tình người, vẫn lo lắng cho nó lắm.

- Tôi thì làm sao được, cô nên tìm cha của nó! - Tôi vẫn giữ thái độ lạnh lùng, ngụ ý rằng tôi vẫn không quên, không bao giờ tha thứ cho lỗi lầm của vợ. Và cũng hi vọng rằng có người giúp chúng tôi sớm phẫu thuật cho thằng Út.

- Cha nó, anh là cha nó chứ ai nữa, anh bảo em tìm đâu ra một người cha khác?

- Là sao?

Vợ lấy vợ mấy thứ cần thiết rồi kéo tay tôi đi ra cửa. Bàn tay vợ nắm tôi thật chặt. Hơi ấm ấy tôi đã cố tình né tránh bao lâu nay, bất giác cảm nhận lại, tôi hơi chột dạ. Chiếc Dream II nổ bành bạch vì bị hư ống bô đưa tôi và vợ ra bệnh viện. Vợ thút thít sau lưng tôi:

- Em xin lỗi vì đã lừa anh, ngoài anh ra em chưa từng có một người đàn ông nào khác, thằng Út chẳng có người cha nào khác. Em xin lỗi!

Gì cơ? Sao lại thay đổi xoành xoạch như thế? Lúc nào là con tôi? Lúc nào lại không phải? Giờ lại là con tôi? Cô ấy có nói thật không hay lại mang tôi ra đùa bỡn? Cái người phụ nữ tôi gọi là vợ kia, sao cứ làm khổ tâm tôi thế này? Nhưng nếu là sự thật thì tôi phải mừng mới đúng, mà tại sao vợ lại đem chuyện này ra mà hành hạ tôi suốt những tháng ngày qua?

- Vì em rất đau khổ khi bị anh lừa dối, em chưa từng tha thứ cho anh, anh biết không? Em muốn anh cảm nhận được con người ta sẽ đau đớn thế nào khi người mình yêu thương nhất lại đi lừa dối mình... Giờ thì anh biết rồi chứ?

Tim tôi tan chảy, nếu không phải chứng tỏ cho vợ thấy tôi là một thằng đàn ông cứng cỏi thì tôi cũng đã thút thít lên cùng với vợ. Ôi vợ tôi! Khi người phụ nữ bị tổn thương vì bị người đàn ông của mình lừa dối, họ sẽ trả thù, bằng cách này hay cách khác, họ sẽ làm cho kẻ đó đau, đau thật đau. Và vợ tôi đã dùng cách này đây, người phụ nữ của tôi cũng thật là ghê gớm! Nhưng nhờ đó mà tôi hiểu được cái cảm giác đau khổ của người bị lừa dối, để hiểu vợ hơn, yêu vợ hơn và tự hứa với lòng sẽ không bao giờ làm gì có lỗi thêm lần nữa.

- Em... ác thật!

- Tại anh hết thôi!

Vợ vòng tay ôm tôi, má vợ nóng hổi áp vào lưng tôi, và tôi biết bao giận hờn oán trách của vợ đã nguôi ngoai, và tôi cũng thế. Tôi chạy xe thật nhanh ra bệnh viện. Điều duy nhất mà chúng tôi cùng quan tâm giờ này là chữa trị cho thằng Út và cầu mong nó mau lớn, khỏe mạnh.

Hạnh phúc đẹp vô cùng, mà cũng dễ vỡ như chiếc lọ pha lê, người sở hữu khi cầm trên tay chiếc lọ pha lê ấy phải thật khéo léo đừng làm rơi, tìm chỗ cất thật an toàn thì mới giữ lọ pha lê không bị vỡ mà sáng đẹp mãi. Sóng gió cũng qua, và giờ đây gia đình bốn người chúng tôi thật sự hạnh phúc, cái hạnh phúc không phải chỉ là vẻ bề ngoài bao người ao ước như trước, mà là hạnh phúc thật sự.

Ai đó đã nói rằng thời gian không phải đơn giản là năm này nối tiếp năm kia, mùa này nối tiếp mùa kia mà là những sự kiện xâu chuỗi cuộc đời. Tôi thấy lạnh khi những cơn gió đông lùa qua vách gỗ, vợ ôm tôi vào lòng, một thằng đàn ông ngoài bốn mươi tuổi cũng muốn được che chở trong vòng tay ấm để cảm thấy vững dạ. Không phải cái cảm giác ấm nồng như tay mẹ ôm tôi thuở thiếu thời, cũng không phải yêu thương triu mến như vòng tay các con tôi, tôi chẳng biết phải diễn tả thế nào, chỉ biết rằng chính vòng tay ấy đã ôm ấp tôi, sưởi ấm tôi và dìu tôi qua những mùa đông giá lạnh.

Tôi ngửi thấy mùi cơm chín nồng nàn, mùi thịt xào sả thơm lòng mà ngoài vợ tôi ra không ai làm ngon hơn thế, khi cha con tôi còn trong chăn ấm thì vợ đã dậy sớm trong cái lạnh se thắt của mùa đông để chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà. Thế mà đã có lúc tôi tưởng rằng cái tổ ấm thân thương ấy đã vỡ tan như bong bóng mưa không bao giờ liền lại. Con người cũng lắm lúc mơ hồ, hạnh phúc ngay trước mặt mà cứ tìm kiếm ở đâu xa. Những ngày mùa đông không có mặt trời, nhưng có vợ con bên mình, tôi chẳng cần thêm mặt trời nào nữa.

Nói yêu em đi, đồ hèn!

- Phạm Bảo Thoa -

Gã nhận ra một điều, nếu đàn bà đẹp lợi hại một, thì mụ chằn này lợi hại gấp trăm lần.

“Tôi xin giới thiệu với các đồng chí sỹ quan huấn luyện đặc biệt cho đợt xuất kích này.” Cả căn phòng im lặng như tờ, dành cho người “thầy” mới của mình một sự tôn trọng tuyệt đối, tuân lệnh tuyệt đối. Cánh cửa phía bên mở ra, một cô gái mặc quân phục bước ra. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Cao chừng trên mét sáu, da trắng, má hồng, dáng đi đúng chuẩn con nhà binh, ánh mắt sáng quắc như đốt cháy bất cứ vật gì cô nhìn tới. Tất cả mọi người cảm thấy không lạnh mà run.

“Thiếu tá Trần Lâm, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện các đồng chí và chỉ huy chuyên án R1.”

“Đẹp như thiên sứ ấy, liệu có phù hợp để ra chiến trường không nhỉ?” Gã nghĩ thầm, mắt háy liên hồi. “Mà thiên sứ này sẽ huấn luyện bọn mình cái gì được đây, múa bụng chăng?”

Mười một sỹ quan đặc vụ bọn gã đều được tuyển chọn kỹ càng từ những đơn vị nòng cốt của chính phủ, năng lực thì khỏi phải nói cũng đủ biết, nếu không nói bọn gã là lực lượng bất khả chiến bại thì cũng là một đội có thể làm kẻ địch nghe tên đã muốn cho nổ tung xác từng đũa rồi. Hơn năm năm trước, gã nằm vùng trong băng nhóm Cánh Cam, gã đã phải nghiện ma túy, mà còn phải nghiện cho thật nặng. Nói chung nếm mật nằm gai, sống trong xa hoa, chui rúc bụi bờ, ngủ trên giường ấm, gái đẹp hay vạ vật trong rừng gã nếm đủ cả. Gã sống và chờ đợi suốt năm năm, đồng đội gã ở bên kia chiến tuyến đã xông vào sào huyệt, hay nói đúng hơn là một cơ sở sản xuất hàng trắng do gã chỉ điểm. Trong một đêm, hơn năm mươi tên đã sa lưới, còn tên cầm đầu lại cao chạy xa bay. Nhiệm vụ của gã lần ấy coi như đã hoàn thành nhưng việc để lọt lưới tên trùm Cánh Cam khiến gã không cam lòng.

Hóa ra đó chỉ là một chi nhánh của băng nhóm tội phạm ma túy quốc tế. Theo điều tra của cảnh sát Trung Quốc, hiện tại Cánh Cam đang lẩn trốn ở khu vực biên giới, có thể là vùng núi phía Đông Nam dãy Himalaya cùng với những đồng đảng khét tiếng. Sau khi cai nghiện ma túy, gã tình nguyện xin quay lại tham gia vào việc truy quét đến cùng băng nhóm này. Nghĩ đến đây, gã bấm bụng: “Mình đã vào sinh ra tử không biết bao lần, lẽ nào cấp trên coi thường mình, đưa một con nhóc vắt mũi chưa sạch ra để huấn luyện.” Gã ghét nhất là làm việc gì cứ có đàn bà nhúng mũi vào, vừa yếu đuối, vừa mau nước mắt, cuối cùng cũng chỉ làm vướng cản bọn gã mà thôi.

Huấn luyện giai đoạn một, bọn gã phải học cách cận chiến nâng cao. Gã xung phong lên đầu tiên, gã sẽ dẫn ngã cô nàng thiên sứ này xem cấp trên còn định coi thường bọn gã nữa

không. Gã vừa xông lên, chưa kịp hiểu tại sao thì đã thấy mình nằm sõng soài dưới đất, sống lưng như bị ai cầm búa tạ mà đập cho gãy đôi ra. Lúc gã bò được dậy thì đồng đội của gã đã nằm la liệt, mặt mũi tái nhợt. Thiên sứ của gã vẫn khoanh tay đứng đó, mặt không biến sắc như chưa hề động chân động tay.

Sau đợt đầu huấn luyện gã mới biết, thiên sứ của gã là một người được tôi luyện bằng thép. Nghe đồn cô ả là kiện tướng môn võ Thiếu Lâm, được huấn luyện từ nhỏ tại Trung Quốc, sau đó sang Nga tiếp tục huấn luyện nghiệp vụ đặc biệt. Cả nội lực, tinh thần, ý chí và khả năng chiến đấu cao hơn bọn gã tới mấy lần.

Buổi huấn luyện thích nghi với địa hình, bọn gã tới bên dưới một vách đá dựng đứng để tập kết. Buổi sáng sớm bóng một cô sơn nữ xuất hiện trong sương mù, lưng đeo gùi, bên hông lúc lỉu ống nứa đựng nước. Đã lâu lắm rồi, ngoài sỹ quan huấn luyện Trần Lâm ra, bọn gã chưa từng được nhìn thấy bóng dáng phụ nữ nào. Gã thò đầu sang hàng bên cạnh thì thào: “Con này xinh quá, mỏng mấy thật.” Mấy gã đứng hàng bên khẽ liếc mắt: “Ừ hử... e hèm.”

Hành động “buôn chuyện” của bọn gã không qua khỏi ánh mắt của Trần Lâm. Cô gọi: “Đồng chí An, lên đây cho tôi.” Gã đứng đỉnh đi lên, mắt vẫn liếc ngang liếc dọc như chưa có gì phải sợ: “Nói chuyện trong giờ luyện tập là phạm luật, cậu biết chứ?”

“Thưa chỉ huy, chỉ là nói thầm thôi ạ.”

“Nói thầm cũng là nói, cậu vừa nói gì nhắc lại tôi xem nào.”

“Dạ... “ Gã bắt đầu đỏ mặt. “Dạ, con này xinh quá, mỏng mấy thật.”

Trần Lâm chỉ lên đỉnh núi và bảo: “Ngày hôm nay chúng ta sẽ tập địa hình leo núi, cậu vừa leo vừa lặp lại câu đó một nghìn lần cho tôi.”

Có tiếng cười khúc khích ở dưới vang lên, Trần Lâm chỉ lừ mắt tất cả đều im phăng phắc: “Còn ai cười nữa không? Tôi sẽ cho cười luôn một ngày đến độ không đóng được miệng lại mới thôi.”

Cả ngày hôm đó, gã hì hục đu dây thừng, leo lên những mỏm đá cao lởm chởm, nếu không cẩn thận cũng đủ trượt chân mà rơi xuống chết, lại còn phải gào thật to: “Con này xinh quá, mỏng mấy thật.”

Sáng hôm sau, nghe đồng đội kể lại, cả đêm gã mê sảng chỉ nói mỗi một câu ấy khiến cả bọn không sao ngủ được. Gã bắt đầu đưa cái tên Trần Lâm vào danh sách những kẻ đáng phải “hủy diệt”. Cái gì mà Trần Lâm, nghe cái tên cũng đã chả có chút nữ tính nào rồi. Một con mụ dữ như chần lửa, trong suốt cả đợt huấn luyện không có lúc nào mà thân thể gã lạnh lặn không sưng chỗ nọ bầm chỗ kia. Đã thế, đồng tài liệu về băng nhóm tội phạm quốc tế lẫn lộn cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh ả bắt gã phải dịch ra rồi báo cáo lại chi tiết, kèm theo những phân tích rõ ràng. Gã nhận ra một điều, nếu đàn bà đẹp lợi hại một, thì mụ chần này lợi hại gấp trăm lần.

Thỉnh thoảng, Trần Lâm một mình ở trong phòng, mắt đăm đăm nhìn vào tấm ảnh in trên tập hồ sơ. Quách An, người đàn ông này không phải là kẻ tác chiến giỏi nhất đội, cũng không có đầu óc phân tích sắc bén nhất đội, càng không phải là một kẻ biết kiềm chế bản thân. Nói

cho cùng gã chẳng có gì nổi bật. Nhưng tại sao mỗi lần nhìn thấy bóng dáng cao lớn ấy, trái tim cô như không thể khống chế được nhịp đập. Ánh mắt trong suốt của gã như chưa từng khuất phục, trên người gã phát ra một sự lôi cuốn đặc biệt đối với tất cả những người xung quanh. Chỉ cần gã hô “xông lên” là tất cả ào ào tiến tới, chỉ cần gã không tiến lên là tất cả cảm nhận được hiểm nguy. Trần Lâm không thể lý giải nổi vì sao khi đứng trước con người này, cô đột nhiên thấy mình trở nên yếu đuối khác thường.

Trong suốt nửa năm ngoài huấn luyện ra bọn gã phải phân tích tư liệu để chuẩn bị cho chiến dịch R1. Mười một đặc vụ bọn gã là cánh quân chủ lực phối hợp với cảnh sát quốc tế mở đợt tấn công truy quét sào huyệt đầu tiên của bọn chúng được định vị trên dãy Hoàng Liên Sơn, phần cuối núi Ai Lao Sơn, đoạn tận cùng phía Đông Nam của dãy núi Himalaya.

Cả một khu vực rộng lớn và nguy hiểm như vậy, ai cũng đoán trước được chuyện sinh tử nhưng tinh thần vẫn phấn chấn. Bởi suốt một thời gian dài huấn luyện, bọn họ chỉ muốn xông pha chiến trường và hoàn thành nhiệm vụ.

Ngày lên đường đã điểm, bọn gã sẽ xuất phát luôn từ doanh trại, không có chuyện về thăm nom hay từ biệt người thân, thậm chí điện thoại cũng không được sử dụng, điện đàm cũng hạn chế. Đối với những nhiệm vụ như thế này, “hậu sự” của bọn gã đã được chính phủ lo từ A đến Z rồi, chỉ việc chiến đấu giành chiến thắng hoặc hy sinh.

Sinh tử ắt có số, gã chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng tiếp tục nằm dưới sự chỉ huy của Trần Lâm là điều khiến gã không thoải mái lắm. Hay nói đúng ra gã không cam tâm núp bóng đàn bà.

Bọn gã có mười hai người, Interpol có mười lăm người, tất cả chia thành những đội nhỏ tiến sâu vào khu vực núi Ai Lao Sơn. Đêm đầu tiên, đội của gã hạ ba lán trại ở một sườn dốc. Đêm đến, chỉ nghe tiếng lá rì rào của rừng sa mu lạnh lẽo. Gần sáng, những tiếng thét khiến gã bật dậy như lò xo, nhưng không kịp nữa, một dòng thác ập đến mang theo những cây cổ thụ bật gốc quét qua lán trại. Tất cả đều bị hất tung lên cao rồi chìm sâu dưới dòng thác lũ. Lũ quét bất ngờ ập đến trong đêm như một con trăn khổng lồ liếm sạch những gì nó đi qua và ẩn sâu vào cái bụng tham lam đầy nước và cây cối ấy. Gã thấy tấm vải bạt đổ sập lên đầu không còn biết phương hướng nào mà chui ra.

Trong đêm đen đặc và tiếng rú gầm gào, gã chỉ thấy một cánh tay vươn ra kéo gã lôi ra ngoài, chạy ngược con dốc trơn tuột. Tay nắm trong tay, gã cứ thế chạy theo cái bóng đen ấy cho đến khi gã cảm giác được đã tạm lánh xa thần chết.

Cơn mưa ập xuống toại bời, hai bóng đen ngồi bệt trong mưa lầy lội giữa rừng âm u.

“Chỉ huy, sao cô không chạy đi còn quay lại cứu tôi, không chừng sẽ chết chung đấy?”

“Tôi chỉ làm nhiệm vụ của một người lính thôi, cậu ấy náy làm gì. Hy vọng những người khác có thể vượt qua được cơn lũ này. Dù sao chúng ta vẫn phải đến nơi tập kết vào đêm mai.” Bàn tay cô từ từ rút ra khỏi tay gã, những giọt nước lạnh và bùn đất còn đọng lại trên bàn tay khiến gã thấy một chút chơi vơi.

Gã uể oải đứng lên, phía trước, dáng người con gái nhỏ trong bộ quân phục sũng nước đang bước đi vững chãi như một ngọn đuốc sống đầy sức lan tỏa, mái tócбет lại trên khuôn

mặt trắng như sứ. Trông cô chẳng khác nào một nữ chiến binh thần thánh. Chân gã trở nên vững chãi hơn, cô gái nhỏ ấy vừa cứu gã khỏi tay thần chết và bây giờ cho gã thêm nghị lực để tiến bước về phía trước.

Đi hết một ngày, bọn họ nhận được tín hiệu của đội, mọi người vẫn đang tiếp tục hướng về địa điểm tập kích, chỉ bị mất một số đồ quân dụng do lũ cuốn đi, còn lại không ai bị thương nặng.

Đến sẩm tối cơn mưa đến kèm theo cả bão, cơn bão trong rừng sa mu thật khủng khiếp. Bão giạt từng hồi như mang theo cả tiếng gào thét của núi rừng, như bạt từng gốc cây, đâm thủng màng nhĩ. Tìm mãi cũng thấy một hang động ăn sâu vào vách núi, hai người bọn gã tìm được nơi trú chân qua đêm. Nhưng chừng mười một giờ đêm, nhiệt độ đột nhiên xuống thấp, có lẽ đã xuống đến mức hai, ba độ.

Trong bất cứ tình huống nào cũng không được đốt lửa. Ba lô quân dụng của gã đã bị nước cuốn trôi. Trần Lâm vớt cho gã tấm chăn mỏng rồi ngồi chọn một chỗ tương đối bằng phẳng sát vách đá.

Gã cuốn chiếc chăn quanh người một lúc, vẫn thấy run lên từng chập. Gã liếc sang phía Trần Lâm, cô vẫn ngồi im theo tư thế nhà Phật, mắt khép lại. Gã nghe nói những người luyện nội công có thể tự thích nghi với thời tiết khắc nghiệt, hơn nữa, trong suốt quá trình huấn luyện, cô đã chứng tỏ là một người sắt đá không gì có thể quật ngã được. Tuy nhiên, cô vẫn là phụ nữ, nhìn sự mong manh đó bất giác gã muốn dang rộng đôi tay, cuộn tròn lấy cô.

Nhưng ý nghĩ đó lập tức được gã dập tắt, bởi gã biết trong mắt chỉ huy, gã là một học trò “cá biệt” cực kỳ khó ưa. Tốt nhất, gã phải lo cho mình trước, nếu không gã sẽ là vật cản đường để đồng đội bước tiếp.

Nửa đêm, gã tỉnh dậy, trong bóng tối lờ mờ gã hỏi: “Trần Lâm, cô còn thức không? Tạnh mưa rồi thì phải.” Gã hỏi mấy câu không thấy trả lời, gã lần sờ một lúc thì thấy cô nằm nghiêng trên vách hang, toàn thân lạnh toát. Gã lay gọi cũng chỉ thấy người đàn bà thép ấy mềm nhũn ra, đổ ập vào ngực gã. Không xong rồi, gã cuống lên. Trong đầu gã chợt nảy ra phương án sơ cứu. Chỉ có thân thể con người mới cứu được một người chết cứng.

Không có thời gian để đắn đo, gã cởi hết cúc áo ngực, cởi luôn áo của Trần Lâm rồi ôm chặt cô vào ngực gã, quấn chăn kín cả hai người, không ngừng xoa hai bàn tay lạnh ngắt của cô. Cứ thế, gã lẩm bẩm một điều gì đó về suy nghĩ của gã đối với cô, rằng cô là một mục chần tinh, cô phải tỉnh lại để có ngày ăn thua với gã, rằng lẽ ra gã phải ôm chặt lấy cô sớm hơn, nhưng chỉ vì sự sinh tồn thôi nhé, chứ được gã ôm không phải dễ. Gã hiểu chỉ cần ý thức của cô còn sống, nhất định cô sẽ tỉnh lại.

Thời gian cứ chậm chạp như trên người, gã vẫn tiếp tục nói, đầu lưỡi tê cứng... Hơn ba mươi phút trôi qua, bàn tay cô cựa quậy rồi nắm chặt lấy tay gã, đôi môi khô mấp máy: “Cho tôi nước.”

Gã với tay lấy bình nước, ngậm vào miệng một lúc cho tan giá rồi mới mớm vào miệng cô. Thân thể Trần Lâm đã ấm dần lên, thậm chí ở trước ngực gã đã cảm thấy hơi nóng phập phồng dội vào khiến trái tim gã buồn nổ tung. Gã cảm nhận được mùi ngai ngái của bùn trên mái tóc cô, mùi hương trinh nữ dịu dịu trên bờ vai trần, vị ngọt dề mê trên bờ môi lạnh

giá. Đúng lúc ấy, bàn tay Trần Lâm chột di chuyển, cô vòng tay ra phía sau tấm lưng trần của gã, những ngón tay như bấu chặt khiến gã có cảm giác hơi đau ở thớ thịt. Mắt cô vẫn nhắm nghiền, cánh tay mỗi lúc một siết chặt hơn, giống như một nhánh phong lan bị cơn gió thổi bay xuống chao liệng một hồi, rồi bấu víu được vào một thân cây hùng vĩ, cố níu lấy sự sinh tồn.

Bình minh bắt đầu chen ngang vào cảm xúc của hai người như một sự ghen tị của thiên nhiên. Trần Lâm choàng tỉnh dậy kéo luôn cả tấm chăn mỏng quấn lên người mình rồi bắt ngờ giơ chân đá cho gã một cước lộn nhào. Trong khi gã chưa kịp định thần thì cô đã mặc xong quân phục. Khi ấy, gã còn không kịp để ý, một ráng hồng lướt qua trên má Trần Lâm.

Họ bắt đầu cuộc hành trình trong im lặng, mọi ý kiến của cấp dưới và mệnh lệnh của cấp trên đều được đưa ra một cách nhất gừng, gượng gạo. Đến sẩm tối, bọn họ cũng đến được điểm tập kích. Được lệnh chiến đấu ngay trong đêm.

Vượt qua thung lũng trước mặt là tới sào huyệt của bọn tội phạm quốc tế, tất cả đều lặng lẽ. Phía sau họ, hai bên sườn núi cũng đã có quân đội hỗ trợ sẵn sàng tác chiến.

Đêm hôm ấy thật ngắn ngủi, gã không nhớ được chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết trong đợt tấn công ồ ạt ấy, bóng dáng Trần Lâm luôn ẩn hiện. Lúc thì phía sau gã, lúc ngay bên trái bấu yểm trợ cho gã, lúc thì đứng dựa lưng vào gã như một nữ thần hộ mệnh. Phút cuối của chiến dịch, gã nhìn tên Cánh Cam bị gã đuổi giết đến sức cùng lực kiệt đã ngã xuống, liền đó gã cũng ngã xuống. Gã chỉ thấy Trần Lâm đang lao về phía gã, máu chảy ròng ròng bên thái dương của cô. Gã cố mở mắt gượng dậy, cổ họng như muốn gào lên: “Trần Lâm, cô sao vậy? tôi đến cứu cô đây.” Gã chìm vào cõi âm u đen tối, chỉ còn âm vang bước chân của đồng đội tiến về phía trước...

Mùa đông ập đến thật nhanh, ánh nắng không kịp chào từ biệt lần cuối mà lặn mất tăm vào những tầng mây đen kịt. Trong cuộc chiến sinh tử, người ở kẻ đi, có những giọt nước mắt khóc vui mừng trong chiến thắng, có những giọt nước mắt khóc cho tận cùng của sự hy sinh và chia ly...

Gã tỉnh dậy trong bệnh viện, cánh tay trái chỉ còn đến khuỷu tay. Hình ảnh đầu tiên hiện ra trong óc gã là gương mặt bết máu của Trần Lâm. Nghĩ đến đó gã bèn co giò phóng xuống giường. Bỗng thấy đau nhói một cái, gã mới bắt lực nhìn ra chân phải của gã cũng đang quấn băng trắng toát, chỉ cần cử động là đau như xé. Gã như gào lên với nữ quân y đang có mặt trong phòng: “Trần Lâm đâu, cô ấy có sao không?”

“Tôi không rõ, có lẽ cô ấy ở khu điều trị khác.”

Gã nằm vật xuống, hoang mang đến tận cùng. Liệu người ta có thể sống bởi một viên đạn vào đầu không cơ chứ? Những ngày tháng bên nữ chỉ huy như một cuốn phim quay chậm, gã nhớ cô quá, nhớ phát điên. Càng nhớ, gã càng thấm thía những điều mà Trần Lâm đã huấn luyện gã, bởi tất cả bọn tội phạm mà bọn gã vừa truy quét đều là những tên khét tiếng đến từ khắp các châu lục. Những tên cầm đầu đều có khả năng chiến đấu và lẩn trốn trong rừng già ngang ngửa với một đặc vụ quốc tế. Còn những tên tép riu thì cũng không kém gì một cảnh sát được huấn luyện kỹ càng. Hơn thế nữa, rừng già chính là nơi chúng phát huy

hết sở trường. Nếu không có đợt huấn luyện vừa qua chắc gã không có cơ hội hạ được Cánh Cam chứ chưa nói gì đến giữ được mạng sống.

Lúc đó, phía bên ngoài cửa kính mờ mờ, có một người con gái đầu quấn băng trắng đang nhìn gã. Cô thầm nghĩ, tưởng gã này chỉ là một kẻ bất quy tắc, hám gái. Không ngờ lúc chiến đấu lại bất chấp sống chết như thế. Gã cứ như một con mãnh thú càn quét đối phương, khiến chúng chạy bạt mạng và đồng đội của gã cũng vì khí thế đó mà xông lên bắt đến tận cuối cùng. Và... mình còn nợ gã một mạng. Nghĩ đến đây, cô chợt thấy thân thể ấm nóng của gã như đang bao bọc lấy mình, môi cô chợt khô như hòn lửa đang rừng rực cháy.

Vài ngày sau, gã như sống lại khi nhìn thấy Trần Lâm bước vào với chiếc băng trắng trên đầu. Gã vờ như thờ ơ hỏi trong khi lồng ngực dội lên một cơn co thắt: “Cô vẫn còn sống cơ à.”

“Anh mong tôi chết chắc? Cùng lắm tôi cũng chỉ bị mất một bên tai thôi, sau này xài tai giả cũng vẫn đẹp chán. Còn anh thì...” Cô nhìn cánh tay hằn chế giễu. “Thì tôi cũng chỉ mất có một cánh tay thôi, còn một cánh vẫn đủ sức quơ gái đẹp.” Nếu lúc bị thương gã chịu khó dừng lại băng bó vết thương thì có lẽ gã vẫn giữ được cánh tay mà quơ thêm gái. Còn Trần Lâm thì bị một viên đạn suýt qua, rơi luôn cả tai trái với một mảng da đầu. Hiện tại mấy thứ đó đã nằm yên trong rừng già, tuyệt nhiên không tìm thấy tung tích.

Trần Lâm ngồi xuống bên cạnh, thật ngạc nhiên khi giữa hai người không còn có khoảng cách. Qua cuộc chiến đấu sinh tử, gã đã thấy ở cô hai chữ “đồng đội”, và hơn thế nữa, cái cảm giác đợi chờ cứ dâng lên trong lòng, như cơn thủy triều lên không chịu rút. Những ngày qua, cả trong mơ gã cũng thét gào tên cô. Cứ như thế, họ nói với nhau về cuộc chiến đã qua cho đến khi Trần Lâm phải quay lại phòng điều trị.

Những ngày sau đó, gã vẫn chưa đi được do chưa lành vết thương ở chân. Trần Lâm vẫn thường xuyên sang thăm gã khiến cho việc đó trở thành sự kiện được mong đợi nhất mỗi ngày.

Cuối tháng, Trần Lâm được lệnh trở về đơn vị cũ để phân tích một số đầu mối cho một chuyên án mới. Cô chuẩn bị sẵn tư trang rồi sang tạm biệt gã. Cô cố sắp xếp cho mình một câu nói nào đó đủ để gã hiểu rằng, cô chờ đợi ngày tái ngộ. Cô bước tới khu điều trị hướng Đông, tâm trạng băng khuâng, bước chân vương vẩn. Một vài chiếc lá còn sót lại từ mùa xuân đua nhau rơi lả tả trong khuôn viên bệnh viện trong cơn gió nhẹ.

Đến căn phòng ấy, cô dừng lại nhìn qua cửa kính. Gã đã đứng trên chiếc nạng gỗ, một tay chống nạng, còn tay kia đang vòng qua lưng một người con gái. Cô trông thấy bờ vai nhỏ nhắn xa lạ ấy đang rung lên từng hồi, còn bàn tay gã đang vỗ về an ủi. Bóng hai người đó như một bức tượng ái tình tạc vào tâm trí cô. Trần Lâm quay gót, trái tim sắt đá chợt nghe như róc rách giọt lệ chảy qua những khe nứt vô tình.

Ngày hôm sau, gã điên cuồng khi biết tin Trần Lâm đã lặng lẽ ra đi không một lời từ biệt. Gã lập tức xin ra viện nhưng không nhận được bất cứ sự chấp nhận nào. Hai ngày sau, nữ quân y hốt hải chạy lên báo cáo với cấp trên, đặc vụ Quách An đã biến khỏi bệnh viện.

Gã mò đến đơn vị cũ của Trần Lâm thì được biết cô không còn ở đó, còn việc cô đi đâu hoàn toàn không thể tiết lộ. Một lần nữa, gã lại rơi xuống vực sâu không đáy. Gã biết, một

đặc vụ bất ngờ mất tích hoặc bị thay đổi toàn bộ hồ sơ thì gã có lên trời cũng không thể điều tra nổi. Gã hận gã vì còn ấp ủ nhiều điều chưa kịp nói với cô, sau đó gã hận cô vì chỉ coi gã như một thằng lính quèn, đến khi ra đi cũng chẳng thêm cất một câu từ biệt.

Nửa năm sau...

Trần Lâm xem đi xem lại bức hình một cô gái mặc quân phục cảnh sát. Dáng dấp, mái tóc đều trông rất quen thuộc, hình như con người này đã khắc sâu hình ảnh vào trong trí nhớ của cô khiến cô không thể không vì một chút tình cảm cá nhân mà tìm kiếm. Đó chính là cô gái đã đứng trong vòng tay của Quách An cách đây hơn nửa năm về trước. Có một điều, cô đã để tình cảm lấn chiếm lý trí mà phán đoán sai lầm. Nữ cảnh sát ấy chính là em ruột của gã. Bọn họ đã có một cuộc tương phùng không đúng lúc. Trần Lâm đặt nhanh tập hồ sơ vào ngăn tài liệu rồi vội vã bước ra ngoài.

Khi ấy, tại một quán cà phê trong thành phố, gã ngồi nhâm nhi một ly đen đá đặc quanh, đầu lơ đãng như tê đi. Gã nhìn ra khung cửa sổ màu ngọc bích tờ mờ bóng dáng một người... “Xin lỗi anh, anh có thể chuyển sang bàn phía trong được không?” Cậu thanh niên phục vụ trong quán lịch sự đề nghị, cắt đứt hồi ức lãng mạn của gã về hang đá lạnh giá giữa rừng, gã trở nên bức bối bất thường: “Không được.” Gã chỉ nói vậy rồi hướng mắt ra phía cửa sổ, tâm trạng như ùn tắc ở nơi nào đó thật khó chịu.

“Nhường nhịn chút đi ông anh, ông anh có một mình ngồi đâu chẳng được, nhường chỗ rộng cho tụi này đi.” Một giọng nói kẻ cả vang lên, gã ngẩng lên đã thấy lối nhỏ xung quanh gần chục thanh niên trông người ngợm chẳng ra sao. Trang phục thì luộm thuộm toàn xích với hồ lô, tóc thì đủ kiểu đủ màu. Đúng là một lũ hippy.

“Các cậu có bản lĩnh thì cứ tới ngồi.”

Nhìn thấy một gã cao lớn cụt tay ngồi đó không chịu nhường, cả lũ thanh niên sôi lên sùng sục. Đứa cầm đầu xốc tới, định túm cổ áo gã nhấc lên, nhưng thằng nhóc chưa hiểu bằng cách nào mà một cánh tay của người đàn ông ấy có thể nhấc bổng cả người hắn lên, rồi ném vèo vào góc phòng như mớ rế rách.

Thấy đại ca bị mất mặt, cả bọn xông lên định “băm viên” gã ngay tức khắc. Đã lâu rồi không được cựa quậy chân tay, gã cũng say không kém, chỉ sau vài cú chặt lên chém xuống, cả lũ hippy đã nằm la liệt. Khách trong quán chạy tán toạ. Một vài cuộc điện thoại được gọi, chẳng mấy chốc từ đâu ra một lũ côn đồ cầm theo dao găm, kiếm, côn, gậy ào ào xông tới. Trong lúc lộn xộn gã bị trúng một dao vào bắp vai, máu tuôn ướm đầm chiếc áo sơ mi trắng.

Bỗng đâu một chiếc bóng nhỏ nhắn lao vút vào, chỉ mấy động tác đơn giản mà cả lũ dao kiếm hùng hồn mấy chục đứa kia mỗi đứa văng một nơi, kinh hồn bạt vía. Nhận ra đó là một cô gái, bọn chúng cứ trợn mắt lên mà nhìn không hiểu người hay ma mà chỉ lướt qua một vòng đã hạ gục hết bọn chúng. Đúng lúc đó tiếng còi xe cảnh sát hú tới, bọn chúng lồm cồm dật dứ nhau định chạy nhưng thoát một cái, chiếc bóng nhỏ nhắn kia đã đứng ngay trước cửa: “Cảnh sát đây, không ai được rời khỏi khu vực này.”

Gã đứng phía cuối căn phòng, nhìn trân trân về phía người đã trợ giúp mình. Hình bóng đó đã in sâu vào tâm trí gã, kiên cường, đẹp đẽ như một nữ chiến binh thần thoại.

Cảnh sát ập đèn trong nháy mắt đã gom hết đám thanh niên hiếu chiến về đồn. Cô đứng đó, nhìn cánh tay gã đầm đìa máu rồi nói: “Còn mỗi cánh tay đó mà quơ gái thôi, nên cẩn thận một chút.” Gã chẳng màng đến vết thương còn con con ấy, vụt cái đã ở trước mặt Trần Lâm.

“Một đặc vụ không nên ẩu đả giữa đường giữa chợ như thế, cô còn phải giữ chút sỹ diện chứ.”

“Trông anh thì có khác gì mấy kẻ du đãng đâu. Chẳng có chút liêm sỉ nào.” Gã giơ cánh tay còn lại lên, vuốt mấy sợi tóc trên trán cô rồi nghiêng mình ngắm nghía: “Cái tai mới trông cũng bảnh đấy chứ.” Lẽ ra gã phải nói: “Anh nhớ em, nhớ đến chết đi được.” Nhưng rồi gã lại hạ tay xuống, cười một cách hết sức vô duyên: “Chúng ta lúc nào cũng là một đội thiện chiến.”

Trần Lâm phì cười, nụ cười hiểm hoi trên gương mặt nữ chỉ huy như tia nắng rọi vào rừng nguyên sinh lạnh lẽo làm tất cả đều bừng lên rộn rã. Cô ghé sát vào tai gã nói rõ ràng từng câu: “Nói yêu em đi, đồ hèn.”

Gã chỉ biết lắp bắp vài câu gì đó như là mây với cỏ, hoa với bướm. Đại loại thế, gã chẳng nhớ nữa cho đến khi bờ môi gã được phủ lên bởi một bóng mây mềm mại, thơm ngát.

Vá lại trái tim

- Tùy Phong -

Vết sẹo thì vẫn sẽ còn đó, nhưng nó cũng chỉ là vết sẹo, để nhắc nhớ về một hoài niệm không vui, quan trọng là với trái tim được may vá lại bằng những đường chỉ yêu thương kia, cô tôi sẽ vui vẻ sống thật với tình cảm và con người của mình...

NỘI QUY:

1. Không được dẫn bạn trai về nhà
2. Không đi chơi quá 10h đêm
3. Không cần phải đi làm thêm
4. Đi đâu phải báo cáo
5. Không nên quen trai giàu và đẹp trai
6. Nộp thời khóa biểu ngay khi có
7. Không xài điện thoại quá xịn, xe xịn
8. Không nên giữ tiền nhiều
9. Không online facebook quá 2h/ngày
10. Không được ý kiến với nội quy này

Tôi suýt ngất khi đọc tờ giấy in bảng nội quy font chữ Times New Roman cỡ 32 dán ngay cửa phòng ngay khi vừa đem hành lý vào.

Bốn tiếng sau.

Tôi đập cửa ầm ầm.

- Con không biết! Con không chịu ở đó đâu mẹ.

Mẹ tôi mở cửa, vẻ ngái ngủ, còn tôi đang hùng hổ trước nhà. Không đợi mẹ ý kiến, tôi nói luôn.

- Con không ở với bà cô đó đâu.

- Sao vậy?

- Mẹ đọc cái bảng nội quy đi thì biết. Con đâu phải là khách trọ đâu!

Tôi đưa mẹ cái điện thoại có chụp hình bảng nội quy. Mẹ nheo mắt đọc rồi gõ đầu tôi một cái đau đặng.

- Con đừng có như vậy, đi lên lại đó ngay!

- Không!!! - Tôi hét lên.

- Được rồi! Để mẹ gọi ba!

- Mẹ... - Nghe tới ba, tôi hơi ón, - Đừng mà... Con sẽ đi...

- Vậy thì đi đi!

- Nhưng mà... cho con ở nhà bữa nay nữa nha. Mới đi có mấy tiếng mà nhớ món canh chua quá hà!

- Thôi đừng có viện cớ! Lo mà nghĩ cớ nói với ba kìa! Ông về giờ đó!

- Chuyện nhỏ!

Tôi búng tay cái chóc. Mẹ lắc đầu. La hoài không sửa được cái tính con trai đó.

- Tại ba thích con trai chứ có phải tại con đâu.

Tôi luôn nói vậy để bao biện cho cái tính con trai của mình. Mẹ ngán ngấm, rồi gọi điện, nói gì đó về tôi, lâu lâu lại liếc nhìn tôi một cái tóe lửa rồi lại nhẹ nhàng.

- Ờ, mai con Phong nó lên sớm! Em cứ để nó tự lo, lớn rồi, đừng có chiều nó quá! Ờ... cảm ơn em.

Tôi đóng tai nghe mẹ nói trong lúc giả bộ cầm đầu vô cuốn sách. Mẹ cúp máy, giật cuốn sách khỏi tay tôi.

- Cô nói con mai lên sớm cho khỏe, Sài Gòn mùa này hay mưa buổi chiều lắm. Lát gọi điện đặt xe sớm đi.

Tôi đành nhăn nhó gật đầu. Mẹ vừa đi khuất, tôi thở dài ảo não.

Chẳng là tôi vừa đậu đại học. Hai ngày nữa là làm thủ tục nhập học. Ba mẹ gửi tôi lên ở nhà cô Mai, vốn là em ruột của ba để cô ngó chừng tôi. Ai chứ với cô Mai thì tôi không còn lạ. Ngày nhỏ, cô hay qua nhà chơi với tôi, dẫn tôi đi chợ, mua sắm các thứ cho tôi. Ba mẹ ngày đó bận bịu công việc ở cửa hàng, nên mặc nhiên giao tôi cho cô, mẫu giáo và tiểu học, một tay cô đưa đón tôi mỗi ngày. Đến cuối cấp hai thì cô lấy chồng, thi thoảng về thăm và vẫn mua quà cho tôi như dạo nhỏ. Nhưng rồi cũng thừa dần những lần về thăm như vậy, cô bận kinh doanh shop thời trang, rồi việc nhà chồng. Tôi buồn, người bạn thuở ấu thơ của tôi giờ đây không còn như xưa nữa.

Bẵng đi một năm, tôi nghe ba mẹ tôi than ngắn thở dài với nhau rằng cô và chồng vừa đệ đơn li dị. Chồng cô là con một, và cô thì không thể sinh con để nối dõi. Mẹ bảo ôi chao là buồn cho cái phận đàn bà. Ba tôi trầm ngâm. Rồi một mình cô tôi sống trong căn nhà sau khi li dị, tiếp tục quản lý cái shop thời trang mà cô và chồng mở năm nào.

Cô Mai vẫn thương tôi như ngày nhỏ, chỉ có điều tình thương đó đã bị sóng gió cuộc đời làm cho thay đổi. Hồi sáng, vừa bước vào phòng, tôi ngạc nhiên khi thấy phòng ốc gọn gàng sạch sẽ, giường nệm tinh tươm và còn có vài bộ quần áo, váy đầm gấp gọn gàng trên

giường. Trước đó nghe mẹ nói cô rất háo hức chờ ngày tôi lên ở với cô. Tôi cũng vậy. Nhưng mà, phải chi đừng có cái bản nội quy đó. Thực tình là tôi không hiểu tại sao cô lại cấm đoán quá nhiều thứ với tôi như thế - cô hiểu rõ tôi thể nào cơ mà.

- Đó là do cô lo xa cho con nên mới vậy. Ở Sài Gòn nhiều cạm bẫy, có cô lo cho như vậy còn nhần nhó gì.

Ba nói thế trong bữa cơm chiều. Chắc là ba đã nghe mẹ nói về cái bản nội quy - nguyên nhân khiến cô con gái rệu rã của ba bỏ Sài Gòn về nhà ngay khi vừa đặt chân tới. Tôi chỉ biết im lặng và cơm. Mẹ gấp cho tôi khứa cá lóc.

- Điên điên dạo này hiếm quá. Đi cả chợ cũng chỉ được bó nhỏ xúu hà.

Cả nhà lại im lặng. Tôi cắm cúi ăn, còn mẹ thì lảng xảng gắp hết cái này đến cái kia cho hai ba con. Tôi ngẩng lên, thấy ba đang nhìn mình, vẻ chờ đợi. Tôi buông đũa, giọng có vẻ đầu hàng.

- Dạ, con biết rồi. Mai con lên sớm, con gọi điện đặt xe rồi mà.

- Ừ... để lát mẹ con ra ngoài bà Tư lấy ít mắm về, xách lên cho cô Mai. Chắc lâu lắm rồi nó không có ăn mắm quê mình.

Đêm đó, tôi dường như không ngủ được. Cái nỗi ám ảnh vì sắp phải sống cùng một một bà cô khó tính cứ day đi day lại mãi. Cuối cùng tôi cũng chợp mắt trong vẻ chán chường và giật mình thức dậy khi nhà xe gọi báo nửa tiếng nữa sẽ có xe tới rước.

Sài Gòn.

Nắng nóng và bức bối. Đi đâu cũng toàn là nhà với xe.

Tôi tới nhà cô lúc quá trưa, vì bị kẹt xe mất gần nửa tiếng và còn phải đi lòng vòng để đưa những khách ưu tiên. Cô niềm nở đón tôi, xách cái vali đầy ứ sách vở tranh truyện của tôi lên phòng. Tôi liếc nhìn cửa, vẫn cái bản nội quy to sụ nằm ngay ngắn. Tôi nén một tiếng thở dài.

- Con rửa mặt đi rồi ngồi nghỉ chút, cô hâm lại thức ăn. Cô tưởng con lên sớm nên nấu cơm sớm, giờ nguội hết rồi.

- Xe đi lâu quá với kẹt xe nữa nên con tới trễ.

Cô đi xuống dưới nhà. Tôi nằm vật ra giường, chán nản. Ở nhà có nội quy ở nhà và ở Sài Gòn có nội quy của Sài Gòn. Chao ôi!

- Ê tối nay đi xem phim không? Suốt cuối lúc chín rưỡi á... - Linh rủ rê cả hội.

- Tao không đi được đâu. Mười giờ tao phải có mặt ở nhà rồi.

- Vậy hả? Chán nhỉ, thôi tao với con Hằng đi vậy.

Tôi về nhà tối đó và uất ức đến nghẹn cổ, chẳng buồn ăn món lẩu mắm cô tôi đã làm từ mấy kí mắm mà tôi xách lên. Tại sao lại là mười giờ, tại sao không phải là nửa đêm, tại sao lại bắt tôi tuân thủ những nội quy trời ơi đất hỡi mà tôi không thể nào hiểu được?

Cô tưởng tôi bệnh, lật đật chạy lên sờ đầu sờ trán. Tôi cố nén nước mắt, nhưng cũng không sao kìm chế được. Tôi khóc òa. Cô bối rối, không hiểu chuyện gì xảy ra với tôi.

- Con bị sao vậy? Bệnh hay sao? Hay thằng nào chọc con?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Con muốn đi coi phim với bạn...

Cô bật cười.

- Thì đi... Sao lại về nhà khóc?

- Suất phim lúc chín rưỡi mà mười giờ cô bắt con phải có mặt ở nhà. - Tôi mếu máo.

Và cô không cười nữa.

- Sao không nói các bạn đi xem lúc sáu hay bảy giờ tối gì đó, đi khuya như vậy lỡ có chuyện gì thì sao?

- Chuyện gì được chứ? Tụi nó đi làm thêm, chín giờ mới về thì sao đi coi lúc sáu, bảy giờ gì được.

- Vậy con thích đi thì cô chở con đi.

- Còn shop của cô?

- Cô đóng cửa sớm cũng được.

Tôi hết ý kiến. Trong đầu thắc mắc ghê gớm vì sao cô lại cương quyết ép buộc tôi như thế. Và tôi ghen tị với đám bạn cùng lớp. Tụi nó ở nhà trọ, đi đâu tùy ý, mấy giờ về không ai quản. Còn tôi, chỉ có bốn bức tường và cái bảng nội quy to đùng. Tôi chỉ muốn về nhà cho xong nhưng sợ ba mẹ buồn. Lần nào ba mẹ gọi điện tôi cũng toàn phải nói dối là tôi ở với cô vui lắm, thoải mái lắm cho ba mẹ yên lòng. Chứ ba mẹ đâu biết rằng tôi đang chẳng khác nào một tù nhân, chỉ khác là tôi được ăn ngon mặc đẹp chăn ấm nệm êm và không phải lo lắng tiền điện tiền nước tiền phòng như các bạn thuê nhà khác.

- Ôi giờ ời hơi đâu mà chấp với mấy bà li dị chồng. Mấy bà nhìn đời với cặp mắt màu đen ngòm và xám xịt, thấy đâu đâu cũng là cạm bẫy là xấu xa là gian ác hết á.

Huy nói với tôi thế khi tôi uất ức về mấy vụ khó chịu của cô tôi. Tôi gật gù, thấy có lý vì cô tôi đúng như những gì Huy nói. Dù có yêu có quý cô cỡ nào thì tôi cũng phải công nhận rằng cô đã "hắc ám" rất nhiều so với vẻ hiền lành hồi tôi còn nhỏ xíu.

- Phong nên dọn ra ngoài ở đi, chứ ở với bà cô như thế sau này kiểu gì cũng nhiễm tính lo lắng thái quá của cô đó. Với lại sống ở bên ngoài bươn chải dần với đời. Đi làm thêm nè, quản lý chi tiêu nè... sau này không bị bỡ ngỡ.

Tôi nhả mặt. Gì thì gì, tôi không thể làm ba tôi buồn được, nên dù cô có hắc ám cỡ nào, tôi cũng không dám hó hé đến chuyện dọn ra một nơi khác để ở.

Tối đó, lớp phải diễn tập văn nghệ chào mừng ngày nhà giáo nên tụi tôi về trễ. Hơn mười giờ mới xong mọi thứ. Tôi mệt nhoài. Vũ bảo đưa tôi về vì xe tôi bị hư, lúc chiều phải nhờ cô chở đi.

Tôi về, thấy cô đứng ở cửa, bộ đồ đi làm vẫn chưa thay. Nhìn cô mệt mỏi và lo lắng. Vũ thả tôi xuống, chào cô rồi về. Tôi cũng lí nhí chào cô, tinh thần chuẩn bị nghe hạch sách. Nhưng không, cô chỉ điềm tĩnh đóng cửa rồi nói tôi lên tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm. Tôi thở phào như vừa thoát khỏi một kiếp nạn gì ghê gớm lắm.

Tôi lên phòng, mở điện thoại. Phải có đến hơn chục cuộc gọi nhớ và ba tin nhắn. Toàn là của cô. Tôi rón rén bước xuống, định nói một lời xin lỗi. Nhưng nhìn cảnh cô đang điềm nhiên chiên cá nấu canh, tôi lại thôi. Ở cô có một cái gì đó luôn khiến tôi sợ hãi.

Hôm sau là một ngày kinh hoàng. Cô tuyên bố sẽ đưa đón tôi theo đúng giờ giấc của thời khóa biểu mà tôi đã nộp. Dĩ nhiên, tôi có khai man một buổi để dự phòng những lúc muốn tụ tập bạn bè. Việc ở shop chẳng hiểu sao cô vẫn sắp xếp được ổn thỏa để mà đưa đón tôi, dù cho lịch học của tôi có tréo ngoe thế nào đi chăng nữa. Lý do cô đưa ra là: dạo này có nhiều trường hợp nữ sinh bị rạch đùi, rồi bị giật giỏ, bị cướp điện thoại... cô không an tâm để tôi đi một mình giữa Sài Gòn đầy rẫy nguy hiểm như thế. Cô còn nói thêm, làm con gái thời nay khổ lắm, xấu quá cũng không được, đẹp quá thì lại bị nhiều người ghen ghét, nhiều tên con trai xấu xa trêu ghẹo rồi đem ra làm đủ trò man rợ. Thế nên, cô chọn cho tôi giải pháp an toàn là ăn mặc lúc nào cũng đứng đắn, không make up và lúc nào cũng có cô đưa đón. Và bạn bè nữa, tốt nhất là giữ mối quan hệ xã giao, đừng lấn sâu vào quá để rồi có ngày hối hận vì đã quá tin tưởng vào một tình bạn tốt đẹp. Bạn trai thì càng không nên có, đang tuổi ăn tuổi học, chưa thể gọi là yêu được, thay vào đó lo học thì tốt hơn... Và còn vô vàn thứ khác mà nói ra tôi chỉ muốn về nhà buôn bán với mẹ cho xong, khỏi cần lên Sài Gòn học chi cho nó mệt.

Tôi chỉ muốn hét lên cho thỏa cơn ầm ứ. Thế này còn kinh khủng hơn cả phạm nhân. Những va vấp trong đời của cô, tôi biết chứ. Cô từng phải lăn lộn một mình với cái shop thời trang, bị người ta lừa hai lần, toàn là bạn bè thân thiết. Tình yêu của cô cũng nhanh chóng rời bỏ cô, chỉ vì cô không thể đem lại sự hài lòng cho nhà ba mẹ chồng. Một mình cô phải sống tiếp quãng đời còn lại với trái tim tan nát và vụn vỡ, không tin tưởng, không dựa dẫm, không phụ thuộc vào bất kì ai. Nhưng... đó là cô. Cô chứ không phải là tôi. Tôi chỉ là một con nhóc mới mười tám tuổi và có rất nhiều thứ ở phía trước cần nắm bắt. Tôi biết cô muốn tránh cho tôi nhiều thứ, nhưng tôi lại thích tôi ngã. Ngã thì sẽ đau. Đau rồi thì sẽ khỏi, còn lại vết sẹo thì coi như đó là một bài học lớn của cuộc đời. Nếu cứ né tránh hoài, làm sao tôi biết được đâu là thật đâu là giả, đâu là cái mà tôi nên chọn, đâu là cái tụi nó chọn tôi...

Tôi nghĩ nhiều lắm. Nhưng tất nhiên cũng chỉ là suy nghĩ. Khoảng cách tình cảm giữa tôi và cô quá lớn để tôi có thể thoải mái chia sẻ như ngày còn nhỏ. Trước mặt tôi, cô là một phụ nữ nghiêm khắc, hoài nghi tất cả mọi thứ và nhìn cuộc đời này với nhiều tầng lớp mà đa phần là xấu xí.

Tôi xin cô cho tôi ra shop để phụ cô và làm quen với công việc, lấy kinh nghiệm sau này. Đằng nào thì tôi cũng học kinh doanh và năm nhất thì chưa có gì là nặng nề lắm nên cô đồng

ý. Dù sao thì làm với cô cũng an toàn hơn là làm với người ngoài. Tôi mừng lắm. Cứ nghĩ đến hai tháng vừa qua chỉ có đi học rồi về nhà nằm trong phòng lướt net là tôi phát chán.

Shop của cô không lớn lắm, nhưng mọi thứ được trình bày đẹp mắt và ấn tượng. Điều đặc biệt là lúc nào cũng có một giỏ hoa bất tử được bày trong tủ kính. Cứ cách ba bốn ngày là lại có người mang đến. Cô kí nhận, nửa vui mừng nửa bức dọc, điều đó làm tôi thắc mắc. Cô không hề đả động gì đến giỏ hoa đó hết, nhận xong thì đem để trong tủ kính, cạnh mấy món đồ kẹp tóc, băng đô mà cô trưng trong đó. Tôi cũng không dám hỏi.

Quan sát cách cô làm việc, tôi thấy nề phục cô quá xá. Cô lúc nào cũng ăn mặc gọn gàng, lịch sự và có gout. Nụ cười thường trực. Hầu như khách hàng nào cũng hài lòng về cô. Cách cô tư vấn cho khách, cách cô thương lượng về giá cả, rồi cả cách nói chuyện để giữ chân khách... tất cả đều là những bài học mà tôi chẳng cần phải đi tìm kiếm xa xôi. Chỉ có điều, hình như ẩn sâu trong cái vẻ bề ngoài cứng nhắc, nguyên tắc ấy, là một nỗi niềm gì đó mà tôi không sao hiểu và với tới được. Nội quy của cô, tôi tuân giữ răm rắp như kiểu một con robot được lập trình. Tôi giấu cô việc tôi chơi thân với Vũ, Vũ có ngỏ lời thích tôi nhưng tôi chưa dám trả lời. Cô mà biết được thì tôi không biết kết quả sẽ như thế nào nữa. Vũ khen tôi có người cô xinh đẹp, tôi chỉ dám ậm ừ cho qua. Vũ mà biết đằng sau vẻ đẹp đó là một tính cách "hắc ám" đến bất thường như thế nào, chắc Vũ "say goodbye" tôi luôn quá.

Dĩ nhiên, đó là tất cả những thứ lan man mà tôi biết được về cô, chính xác là về người cô ĐÃ LI DỊ CHỒNG của tôi. Tôi thấy khó mà thích nghi với những tính cách mới này của cô, dù cho tôi có tự nhủ rằng do mình và cô đã sống xa nhau quá lâu và dòng đời khiến cô tôi thay đổi. Tôi đành chọn cách lằm lũi chấp nhận, bằng mặt mà không bằng lòng với những gì mà cô đang thể hiện bên ngoài.

Một bữa, tôi báo cô về là sẽ về trễ vì phải cùng nhóm làm bài thuyết trình gấp cho ngày mai, không ngờ tôi lại về sớm hơn dự kiến. Mở cửa vào nhà, trước mặt tôi là chú Minh - người từng là chú tôi đang đứng đó. Tôi cúi chào rồi lên phòng. Tôi để cửa phòng mình hé mở, đủ để nghe được những âm thanh bên dưới.

- Minh tái hôn đi, em vẫn còn yêu anh mà, đúng không? - Tôi nghe chú nói vậy.

- Không. - Đó là tiếng cô tôi, thanh sắc và dứt khoát, - Anh nghĩ sao khi nói tôi tái hôn với người đã li dị với mình rồi cưới vợ khác, bây giờ quay về năn nỉ tôi gọi lại người đó là chồng.

- Anh không thể hòa hợp với vợ mới.

- Anh có con trai với cô ta rồi mà, phải làm sao cho đáng mặt con một của mình chứ. Hay anh tưởng tôi thèm muốn con tới mức chấp nhận nuôi con của chồng, đưa con mà anh ta giành giật từ vợ sau của mình? Hài quá! - Cô tôi chua chát.

- Em biết anh và cô ta có con, có nghĩa là em vẫn tìm hiểu thông tin về anh, em vẫn còn quan tâm tới anh...

- Nhưng không có nghĩa là tôi chấp nhận quay lại. Tôi không dại gì lấy một con dao và tự đâm vào tim mình hai lần.

- Nhưng mà...

- Anh về đi...

Kế đó là tiếng đóng cửa thô bạo và tiếng đập cửa rầm rầm. Rồi tất cả lại im lặng.

Tôi rón rén bước xuống nhà. Cô tôi đang ngồi đó, bệt dưới sàn, đôi vai run rẩy, tiếng nấc cổ sao không thành tiếng. Tôi chỉ muốn chạy lại ôm lấy cô mà an ủi, nhưng không hiểu sao tôi lại không thể, đôi chân cứ như có chì vậy, nó cứ ì mãi không chịu nhấc bước. Tôi quay lại phòng, nhìn cái băng nội quy và lòng nặng trĩu. Trái ngược với vẻ ngoài cứng cỏi và nguyên tắc, cô tôi mỏng manh quá đỗi. Đã hơn ba mươi rồi, hạnh phúc tan vỡ, cô chẳng còn gì ngoài mái nhà và cái shop mà cô tâm huyết. À, còn có tôi nữa, tôi nhận ra điều đó khi thấy cô dành toàn bộ tình thương của mình cho tôi. Còn tôi thì luôn phủ nhận tình thương ấy và cho rằng cô làm vậy là vì cô đã trải nghiệm nhiều và muốn tốt cho tôi, tránh cho tôi va vấp...

Tôi lại nghĩ đến những giỏ hoa bắt tử ngoài shop. Không biết ai đã gửi chúng cho cô tôi nhỉ? Chắc chắn không phải là của chú Minh, vì theo như cách chú nói chuyện mà tôi nghe lúc này thì trăm phần trăm là không phải rồi. Tôi bèn nghĩ kế...

Hôm sau là đến “định kì” giỏ hoa bắt tử sẽ được gửi tới. Tôi tranh thủ lúc cô đang bận tiếp khách, ra chặn trước người đưa hoa tới và nhờ gửi một tấm thiệp. Chú giao hoa ngạc nhiên, nhưng cũng không thắc mắc gì. Cũng may là người gửi đặt hoa đúng một chỗ, chứ nếu mỗi ngày đặt một tiệm hoa khác nhau thì chắc tôi đến phát khóc và phải lục tung Sài Gòn này lên mất.

Xin cô nghỉ buổi sáng Chủ nhật để đi thảo cầm viên làm bài tập với bạn, cô đồng ý và chở tôi đi. Tôi chờ cô đi khuất rồi chuồn qua quán café Trung Nguyên gần đó rồi ngồi chờ. Tôi tin chắc là mình sẽ gặp được người cần gặp. Điện thoại báo tin nhắn, tôi hí hửng nhắn tin trả lời. Chợt tôi thấy hồi hộp. Nếu biết được thì đã sao, tôi nên làm gì tiếp theo? Cô tôi sẽ thế nào? Nhưng chưa kịp nghĩ thì điện thoại đã reo và một người đàn ông xuất hiện.

Tôi thần thờ bước dọc con đường Nguyễn Bình Khiêm và chờ cô tới đón. Suốt chặng đường về, tôi không nói câu nào. Cô tưởng tôi mệt nên cũng không hỏi, chở tôi về nhà rồi dọn sẵn cơm cho tôi rồi lại tắt bật chạy ra shop để mở cửa giờ chiều. (Từ ngày đưa đón tôi cô phải chạy qua chạy lại như thế). Tôi nhìn bữa cơm mà chán nản. Sao cô tôi lại khổ tâm như vậy chứ?

Người tôi gặp là chú Thanh - em họ của chồng cũ cô, rất thương và muốn chia sẻ cuộc sống với cô nhưng cô không chấp nhận. Tôi hiểu, vết thương cũ của cô quá lớn, giờ cô với chú Thanh tiến tới, mọi người sẽ nghĩ gì về cô và chú? Cho rằng cô chú có tình ý từ trước chẳng? Rồi giả như cô chú có về chung nhà, họ hàng ra vào gặp mặt, cô với chồng cũ sẽ xử sự như thế nào đây? Mới nghĩ tới đó thôi mà tôi đã nhức cả đầu rồi. Một thật, người lớn đúng là rắc rối. Nhưng... còn cô tôi? Cô tôi cũng cần một bờ vai chứ? Là phụ nữ mà, mạnh mẽ quá cũng không tốt, chỉ thêm tự làm tổn thương chính mình... Tôi suy nghĩ. Và quyết định sẽ giúp chú Thanh.

Cô tôi kịch liệt phản đối và tức giận khi tôi thú nhận đã gặp chú Thanh. Phản ứng của cô là cô đem quãng luôn giỏ hoa bắt tử mới nhận vào sọt rác khi chưa kí nhận. Chú giao hoa trở mắt nhìn cô. Tôi hoảng hồn kí nhận để chú giao hoa đi trước khi có điều gì kinh khủng xảy ra nữa.

- Con chỉ nên lo học thôi, việc của cô, cô tự lo, con nít biết gì mà xen vào chuyện người lớn chứ.

Lần đầu tiên từ lúc tôi lên Sài Gòn và thấy cô giận dữ với tôi như vậy.

- Nhưng mà con muốn lo cho cô... - Tôi cũng yếu ớt phản kháng.

- Cô không cần ai lo cho cô, cô tự lo được, cô biết mình muốn gì và mình cần làm gì. Con không cần xen vào.

Cô nói rồi quay vào quầy.

- À, mà con cũng không cần ra phụ cô nữa, cả tháng qua cũng biết được ít nhiều kinh nghiệm rồi, lo học đi, sắp thi rồi.

Tôi chỉ chực khóc òa.

Tôi giận cô, không ăn uống gì trong mấy ngày tiếp đó. Mâm cơm bị bỏ hoài, tôi mua đồ ăn trong canteen trường, giấu vào cặp rồi ngấu nghiến khi về nhà. Cô cũng không nói gì, hằng ngày vẫn đưa đón, vẫn chừa phần cơm cho tôi. Chú Thanh gọi hỏi tình hình, tôi cũng chỉ biết ậm ừ. Có vẻ chú buồn lắm. Mấy lần gọi tôi lúc chú đang say. Chú thương cô, muốn cưới cô và che chở cho cô. Cô cũng thương chú, nhưng còn nhiều rào cản. Mặt khác, sau cuộc đổ vỡ, cô có quá nhiều hoài nghi về hạnh phúc. Giờ cô chỉ quan niệm hạnh phúc là do mình mà có, chẳng có người nào yêu thương mình đến nỗi bất chấp hết tất cả để đem lại hạnh phúc cho mình. Tội nghiệp cho cô. Yêu mà không dám nhận là mình yêu, bằng chứng là cô vẫn nhận những giỏ hoa bất tử mà chú tặng và đặt nó vào nơi đẹp nhất ở shop. Cô luôn muốn dựa vào ai đó nhưng lại không chắc chắn về sự an toàn để mà trao gửi. Cô tạo cho mình một cái vỏ bọc hoàn hảo để chui rúc vào đó, tự an ủi trái tim bị thương rằng mình vẫn ổn. Người phụ nữ hình như bao giờ cũng vậy, nếu họ đã bị thương tổn một lần, vết thương dù lớn dù nhỏ thì nó vẫn hằn sâu trong kí ức và được trở qua trở lại để họ tự dặn mình cẩn thận hơn trong những bước tiếp theo của cuộc sống. Làm sao để có thể giúp cho cô có một hạnh phúc trọn vẹn và cô có thể tin tưởng vào nó được đây?

Tôi vẫn đến shop phụ cô với lý do “ở nhà buồn lắm, cô muốn con học tập thực tế hay suốt ngày chúi mũi vào facebook?”

Chú Thanh tự mình đến shop, mang theo giỏ hoa bất tử. Cô đang tiếp khách, tôi mời chú ngồi rồi bùng nước ra. Chú có vẻ hy vọng. Cô liếc nhìn chú với vẻ không hài lòng, rồi lại tươi cười niềm nở với khách hàng.

- Sao em dám chắc anh sẽ không như ông anh họ quý báu nhà anh chứ? - Cô có vẻ cay độc khi chỉ còn hai người.

- Anh Minh là anh Minh, còn anh là anh, em không thể đánh đồng như vậy được. - Chú Thanh điềm tĩnh.

- Nhưng hai người là anh em?

- Điều đó đâu có nghĩa là tính cách giống nhau!

- Nhưng hai người...

- Em nghe nè, tất cả những gì em biện minh này giờ chỉ vì em quá đau khổ vì sự việc với anh Minh. Nhưng anh thì khác, những lý sự cùn đó không làm lung lay anh được đâu. Anh đảm bảo cho em những gì tốt nhất mà.

- Tốt nhất? Đàn ông bao giờ cũng vậy, anh Minh cũng từng hứa thế...

- Anh là Thanh, không phải Minh, em nên nhớ rõ điều đó...

Cô tôi không nói nữa. Chú Thanh cũng ra về. Một đôi nam nữ bước vào, cô mỉm cười chào đón và tư vấn, cứ như câu chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Tối đó, cô không nấu cơm, cũng không buồn nói đến chuyện ăn uống. Tôi đặt pizza, rồi cẩn thận cắt ra từng miếng, đem vào phòng cho cô. Gõ và mở cửa phòng, tôi ngạc nhiên trước bao nhiêu là giỏ hoa bắt tử trước mặt, cạnh đó là cả chồng thiệp handmade. Hóa ra, cô chưa bao giờ thôi nghĩ về chú Thanh cả. Cô cất giữ từng giỏ hoa, từng tấm thiệp của chú. Tình cảm của chú, cô cất giấu vào những mảnh vụn trái tim của mình. Hôm nay chú Thanh trực tiếp đến, nói cho cô nghe sự khác biệt giữa-hai-người-đàn-ông, điều mà trước nay cô đều quy thành một.

Tôi đứng lặng nhìn cô. Hình như nước mắt cô đang chảy. Trước mắt tôi bây giờ không phải là một bà cô hắc ám với đủ thứ nguyên tắc nữa mà là một phụ nữ tự trói mình vào quá nhiều những nguyên tắc sống và đang bị chính chúng làm tổn thương. Tôi đặt pizza sang một bên, ngồi xuống cạnh cô. Cô không nói gì, chỉ im lặng. Tôi nhìn từng giỏ hoa bắt tử. Bao nhiêu giỏ? Tôi không đếm hết, chỉ biết là nhiều, đủ để cho thấy tình yêu của chú Thanh dành cho cô lớn đến mức nào. Cuối cùng, tôi đành lên tiếng.

- Con là con nít, con chưa hiểu chuyện người lớn. Nhưng con thấy chú Thanh yêu cô dữ lắm á...

Cô không nói gì, tôi liền nói tiếp.

- Trái tim cô đã có quá nhiều vết thương rồi, sao cô không để chú Thanh giúp cô vá lại nó? Đau thì cũng đã đau rồi, bây giờ cô chịu đau nữa để được lành lặn, không phải sẽ tốt hơn sao?

- Nhưng mà... cô sợ... - Cô nói trong nước mắt, dù cố gắng tỏ ra mình không khóc.

- Nếu cô sợ thì trái tim cô vẫn mãi là một trái tim thương tật và lạnh lẽo. Chỉ có vượt qua nỗi sợ thì mới tìm được ấm áp cô à! Con biết, cô khó khăn với con vì cô đã từng trải, cô sợ con vướng vào những vết xe đổ của cô, nhưng con không sợ. Nếu cứ sợ thì làm sao con biết được cuộc sống này còn nhiều thứ thú vị. Con nói dối cô nhiều thứ đó chứ, con biết nếu nói ra cô sẽ la con đại, nên con chọn cách giấu cô. Con vỡ lẽ ra nhiều thứ lắm... Không phải con muốn “dạy đời” cô đâu, nhưng vì con không muốn người con yêu thương cứ phải chịu đau khổ một mình hoài như vậy.

- Con không ghét cô hả?

- Sao con ghét được chứ? Cô luôn thương con nhất mà... Vậy nha, con và chú Thanh sẽ vá lại trái tim cho cô nha?

Cuối cùng thì cô tôi cũng mỉm cười. Nụ cười thật sự của cô chứ không phải kiểu cười xã giao như tôi thường thấy.

“Phụ nữ là những thiên thần. Nhưng đừng dại dột bẻ gãy cánh của họ. Nếu không, họ sẽ cho bạn thấy, họ vẫn có thể bay, nhưng là trên một chiếc chổi.” Cô tôi từng như thế. Gãy cánh và rớt xuống trần gian với đầy rẫy những nghi hoặc, áp đặt vào cuộc sống của chính cô và những người xung quanh vô vàn thứ vô lý mà theo cô là đúng, tự tạo dựng cho mình một cuộc sống hoàn hảo “ảo tưởng”, dùng cái mạnh mẽ và quyết đoán làm vỏ bọc tuyệt đối cho mình. Nhưng, nếu quanh họ có người nhận ra điều đó và thực sự muốn chữa lành những thương tổn của họ, bằng một trái tim chân thành và ấm áp, thì chắc chắn sẽ nung chảy được cái vỏ bọc hoàn hảo kia.

Thiên thần vẫn mãi là thiên thần. Đôi lúc họ chỉ mượn cái vỏ “phù thủy” để che đậy cái mềm yếu bị tổn thương bên trong mà thôi. Chuyện của cô tôi và chú Thanh chưa biết sẽ ra sao, nhưng nhìn vào thái độ của cô, tôi tin chắc rằng cô tôi sẽ chấp nhận cho chú Thanh cơ hội tiếp cận trái tim tan nát đó của mình. Biết đâu, cùng với tôi giúp sức và bên cạnh, chú thực sự có thể “vá lại” nó thì sao? Vết sẹo thì vẫn sẽ còn đó, nhưng nó cũng chỉ là vết sẹo, để nhắc nhở về một hoài niệm không vui, quan trọng là với trái tim được may vá lại bằng những đường chỉ yêu thương kia, cô tôi sẽ vui vẻ sống thật với tình cảm và con người của mình...

Nhỉ?

Yêu cậu là lựa chọn của tớ

- Khuyen Nguyen -

Vì tớ muốn cậu tự quyết định. Đồng ý hay không đồng ý là quyền của cậu, không phải định mệnh.

Trong những giấc mơ tôi thường thấy mình mặc váy cưới màu trắng, đội khăn voan trắng, trên tay cầm một bó hoa trắng. Tôi chậm rãi bước từng bước vào Thánh đường ngập tràn sắc trắng. Chú rể của tôi rạng rỡ trong bộ lễ phục màu trắng. Nhưng hôn lễ thì chẳng bao giờ kết thúc. Vì luôn luôn có người phản đối, ở phút thứ hai mươi lăm.

Một buổi sáng mùa đông năm tôi mười ba tuổi, mẹ rời bỏ hai bố con tôi để chuyển đến nhà của hai “bố con” khác. Tôi tự hỏi tại sao mẹ không mang tôi đi? Tình cảm máu mủ mà có thể từ bỏ dễ dàng vậy sao? Nghe bố nói mẹ sắp có em bé, con của người đàn ông khác ấy. Bố nói bằng cái giọng đều đều vô thưởng vô phạt. Bố chỉ bảo: “Nửa đời đẹp nhất mẹ đã dành cho bố con mình.” Rồi từ đấy ông không bao giờ nhắc đến mẹ nữa. Tôi biết ông chỉ cố làm ra vẻ thể thôi chứ trong lòng ông cũng chẳng dễ chịu gì.

Và tôi cũng học ông. Cố gắng để tỏ ra rằng mình mạnh mẽ. Vì đôi khi việc che giấu đi phần yếu đuối bên trong không phải là biểu hiện của sự trốn chạy hay hèn nhát. Mà ngược lại, chỉ cần cố gắng để trở nên mạnh mẽ thì nghĩa là mình cũng đã mạnh mẽ lắm rồi.

Tôi vẫn sống theo nhịp sống thường ngày. Chẳng có gì thay đổi, kể cả cảm xúc của tôi. Nhiều người nghĩ tôi là đứa trẻ cứng lòng và vô cảm. Điều đó cũng chẳng khiến tôi yếu đuối hơn được. Mặt trời vẫn đơn độc ngập lặn trong khoảng trống mệnh mang của vũ trụ, vậy hà có gì tôi phải tự thương hại bản thân khi bên cạnh tôi vẫn còn có bố. Ông sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi, tôi biết thế. Chỉ có điều, rồi cũng sẽ có một ngày trái tim ông lại tiếp tục san sẻ cho những người phụ nữ khác đến sau mẹ tôi.

Về sau, thỉnh thoảng tôi hay hỏi K, mà thường thì tôi có thói quen dành cho mỗi người quan trọng trong đời tôi một câu hỏi riêng biệt lặp đi lặp lại. Giống như một dạng mật khẩu, thần chú hay cái gì đó đại loại thế.

“Cậu đoán xem trên thế gian này nơi nào rộng nhất?”

“Cần gì phải đoán hẳn nhiên là vũ trụ rồi.”

“Ừ, vũ trụ cũng rộng thật đấy nhưng tớ cá trái tim con người còn rộng hơn. Lại nữa, thế khoảng cách từ một trái tim đến một trái tim là bao xa?”

“Chắc không xa hơn nửa vòng trái đất đâu nhỉ?”

“Không, xa hơn thế chứ. Tớ cho là phải đến một gang tay.”

“Cậu nói gì lạ thế. Một gang tay như này á?”

“Ừ phải đấy. Cậu cứ nghĩ mà xem đời người cũng có dài gì hơn một gang tay. Vậy nên tớ muốn đời tớ ngắn bớt đi, để sau này tớ sẽ không phải ở xa người tớ yêu đến một gang tay.”

Phục Sinh, những người gặp nhau để yêu nhau.

Thị trấn nơi tôi sống có hai ngôi nhà thờ, một mới một cũ. Nhà thờ mới nằm ở giữa thị trấn, còn nhà thờ cũ lại nằm tít trên đỉnh đồi. Có những giai thoại được truyền tai trong đám trẻ chúng tôi về ngôi nhà thờ cũ. Điều đó không phải tự nhiên mà có, đều là do người lớn cả. Phía sau nhà thờ cũ có một cây si cổ thụ hàng trăm năm tuổi. Mỗi mùa si chín chúng tôi thường trèo lên cây vặt. Có nhiều đứa vì thế mà ngã. Người lớn dọa bằng những câu chuyện ma quái, rằng cây si ấy có ma. Mà nghe đâu đó còn là một đôi tình nhân nữa kìa. Lý do tại sao chúng lại ở đây thì không ai biết. Người lớn còn bảo nếu hai người yêu nhau mà gặp được hai linh hồn kia dưới gốc cây si thì sẽ được họ chúc phúc. Mọi người đều tin như thế. Cũng hay đấy ư. Cơ mà tôi vẫn thắc mắc tại sao Chúa lại để cho ma quỷ sống trong nhà của mình được nhỉ?

Bố tôi theo đạo nhưng mẹ thì không. Cuộc hôn nhân của bố mẹ không được ông bà nội ngoại hai bên chúc phúc. Đám cưới của họ không được tổ chức ở nhà thờ mà ở nhà hàng. Họ không có lời nguyện ước trăm năm trước sự chứng giám của Chúa. Vậy nên tôi vẫn luôn đinh ninh rằng đó là lý do cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi tan vỡ. Chỉ có “sự gì Thiên Chúa đã liên kết”, “loài người mới không thể phân ly”. Tôi đã nhất quyết sau này phải cùng người đàn ông của đời tôi nắm tay nhau bước vào Thánh đường. Cái nắm tay thật chặt ấy chắc chắn sẽ là chất keo bền bỉ cho cuộc hôn nhân của chúng tôi. Nhưng đó là chuyện của sau này. Còn bây giờ là chuyện của bây giờ.

Bố nói: “Lễ Phục Sinh này nhà mình sẽ có thêm hai thành viên mới.” Bố chỉ thông báo thôi chứ không phải hỏi ý kiến của tôi. Và tôi hiểu như thế có nghĩa là mùa đông qua đi thật rồi và mùa xuân đã đến. Từ ngày mai ngôi nhà kín bưng của chúng tôi sẽ lại mở cửa đón gió, đón nắng và đón khách. Tôi tự hỏi như thế là vui hay buồn? Vừa vui vừa buồn chắc cũng được nhỉ?

Tối thứ Bảy, lễ Vọng Phục Sinh. Chuông nhà thờ đổ liên hồi. Tôi phụ bố làm một bàn tiệc thịnh soạn với: trứng, thịt hun khói, gà quay, salad, súp khoai lang và cả bánh kem chocolate. Bất chợt tôi nhớ ra là chưa hỏi bố một chuyện.

“Cô ấy có theo đạo không hả bố?”

“Có, cô ấy theo đạo Tin Lành, sao con lại hỏi thế?”

“Không có gì bố ạ, con rất vui.”

Vì nếu cô ấy theo đạo, Tin Lành cũng được. Cô ấy có thể cùng bố bước vào Thánh đường, và sẽ không bao giờ bỏ rơi bố như mẹ. Bố sẽ rất vui. Con cũng sẽ rất vui.

Chuông cửa vang lên.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi bước theo sau lưng bố. Cảm giác thời tiết tự nhiên nóng lên như sự tăng nhiệt của Trái đất. Mặc dù bây giờ mới cuối tháng Ba và tôi chỉ đang khoác hờ

một chiếc cardigan mỏng bên ngoài chiếc váy hoa còn mỏng hơn. Thành viên mới của chúng tôi là một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi. Cô đứng ở cửa với nụ cười rụt rè thiếu tự tin. Điều đó khiến tôi thấy gần gũi và dễ chịu. Bố đưa tay nắm lấy tay cô dịu dàng trấn an rồi quay sang tôi giới thiệu.

“Khuyên chào cô đi, đây là cô Tấm.”

Thiếu chút nữa thì tôi đã kêu ré lên vì ngạc nhiên. Tôi đã quên không hỏi bố từ trước, tên cô. Còn cái tên nào phù hợp và nhiều ý nghĩa hơn thế nữa không? Ý nghĩ ấy xẹt ngang đầu tôi. Thế là chỉ trong một tích tắc, cảm giác dễ chịu vừa nãy đã chuyển thành ác cảm với cái tên. Tôi gật đầu nhìn cô.

“Chào cô.”

“Chào con. Cô đã tưởng tượng về con, như thế này, nhưng lớn hơn một chút.”

“Vâng, con bé hơn so với các bạn cùng tuổi.”

Cô cười, vẫn là nụ cười rụt rè ấy, nhưng ấm áp. Tôi trở lại trạng thái dễ chịu như lúc đầu. Bố cắt ngang bằng câu hỏi đột ngột:

“C đâu rồi em?”

Cô quay lại với lấy một bàn tay ngoài cửa. Một người con trai thân hình cao dong dỏng, khuôn mặt trắng trẻo, xinh kỳ lạ với đôi mắt kính kiểu Harry Potter, xuất hiện nơi bậc thềm, tim tôi như muốn nhào lộn.

“C, chào chú đi. Cả em Khuyên nữa. Con bằng tuổi em đấy!”

Cậu ta cúi gằm xuống đất, lí nhí chào bố tôi nhưng không dả động gì đến tôi. Vậy mà tôi chẳng cảm thấy giận chút nào cả. Nếu mẹ mang tôi đi thì có lẽ tôi cũng sẽ giống như cậu ấy bây giờ. Nghĩ thế tôi bỗng thấy đồng cảm với C.

Vậy là tôi đã chào đón C bước vào cuộc sống của tôi như thế. Trên bàn ăn chúng tôi ngồi cạnh nhau. Cậu ấy vẫn giữ khoảng cách với tôi bằng cách cúi gằm xuống bàn, chăm chú vào đĩa thức ăn. Làm như tôi còn đáng sợ hơn đĩa thức ăn đầy dầu mỡ của cậu ta không bằng.

Mười hai giờ đêm chúng tôi đốt nến Phục Sinh, chuông nhà thờ ngân vang. Bố mở chai sâm panh chúc mừng. Đó là lý do tôi luôn thích lễ Phục Sinh hơn là lễ Giáng Sinh. Vì Phục Sinh vào mùa xuân còn Giáng Sinh lại vào mùa đông. Mà mùa xuân không khí lúc nào cũng tuyệt vời, ấm áp và dễ chịu.

Sáng thứ Hai tôi dậy sớm chuẩn bị đi học đã không thấy C đâu cả. C chuyển từ trường chuyên của thành phố về trường tôi. Hôm nay là buổi học đầu tiên của cậu ấy. Cô nói C có thói quen đi học sớm. Vậy mà tôi cứ tưởng hôm nay sẽ có người đi cùng. Đường từ nhà đến trường khá xa. Có người đi chung cũng tốt. Nhưng không có cũng chẳng sao. Mùa này hoa ban nở rộ bên đường. Giá mà được cùng ai đó trốn học đi ngắm hoa thì tuyệt biết mấy.

Vừa đạp xe đến cổng trường, đạp ngay vào mắt tôi là hình ảnh C, đứng giữa một đám con trai đang cười hềnh hệch, văng ra những câu trêu đùa tục tĩu. C bị lột mất kính. Đôi mắt cậu trở nên lạc lõng. Không phải sự căm phẫn mà là đau khổ. Như một đứa trẻ mới lớn bị lột

trần truồng, trơ trụi. Tự nhiên trong tôi dâng trào một cảm giác mãnh liệt muốn được bảo vệ cậu trai cao lớn nhưng cô độc kia.

“Mày là thằng phù thủy con mà, có giỏi thì dùng đũa thần biến cặp đít chai của mày lành lại xem nào.”

Một thằng đầu trọc lốc với đôi mắt ti hí quất vào mặt C. C im lặng. Còn tôi thì giận điên lên. Tôi chạy lại nói như hét:

“Cậu ấy mà là phù thủy thì chúng mày là lũ quỷ con, chuyên gia đi bắt nạt người mới. Có muốn bị ghi vào sổ theo dõi không hả?”

Cũng may tôi là liên đội trưởng của trường. Cái danh ấy thế mà cũng có tác dụng. Đám con gái bu xung quanh nháy mắt nhau còn lũ con trai thì lùi dần rồi biến mất tăm mất tích. Tôi nhặt đôi kính của C dưới mặt đất rồi liếc nhìn C. Cậu ấy chẳng nói chẳng rằng quay mặt đi ra hướng cổng trường. Tôi đuổi theo.

“Cậu đi đâu thế?”

“Đi về.”

“Sao lại về?”

“Không có kính không học được.”

“Thế không học được thì cậu có thể làm việc khác không?”

“Như nào?”

“Ngắm cảnh.”

Thế là hôm đó chúng tôi trốn học đi chơi. Tôi đạp xe đèo C chạy dọc con đường hoa ban. Màu tím lấp ló bên trong những cánh hoa trắng muốt. Tôi nói như hét lên khi chiếc xe của chúng tôi thả trôi từng vòng lăn xuống dốc: “Tớ muốn nhuộm con đường hoa này thành một màu tím biếc.”

C im lặng không trả lời. Một lát sau cậu hỏi tôi:

“Sao lại bảo vệ tôi? Không sợ à?”

“Sợ gì chứ. Tại tớ thấy ngứa mắt thôi. Mà từ giờ đừng tránh mặt tớ nữa nhé.”

“Ừ. Sao không gọi tôi là anh?”

“Nhưng bọn mình bằng tuổi cơ mà.”

“Ừ cũng phải.”

“C xin chuyển sang lớp tớ đi.”

“Để làm gì?”

“Để lúc nào tớ cũng có thể bảo vệ cậu.”

“Thế tối nay thì sao?”

“Tối nay làm sao cơ?”

“Cậu đã trốn học và cậu là học sinh gương mẫu của trường.”

“Có lẽ học sinh gương mẫu sẽ bị bố cấm túc một tuần. Ngôi nhà viết bản kiểm điểm và học Kinh Thánh. Nghiệt ngã lắm đấy.”

“Đừng lo tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Tôi bóp phanh đánh kít, quay phắt lại nhìn C. Trông cậu chẳng có vẻ gì là đùa. Mặt tôi tự nhiên nóng ran lên. Làn da trắng hồng của cậu ấy cũng bắt đầu lốm đốm đỏ. Chúng tôi tránh nhìn vào mắt nhau. Con đường về nhà im ắng lạ. Tối đó cậu ấy làm thế thật. Cậu ấy nhận tất cả lỗi về mình. Rằng tôi vì cậu ấy mà gây lộn với bạn ở trường. Vì đôi kính của cậu ấy mà phải bỏ học đi tìm hàng thay mắt kính. Tất nhiên là về sau C chỉ viện cớ thế thôi.

Trưa hôm sau chúng tôi mới đi sửa kính cho cậu ấy. Tôi gợi ý C thay cặp kính Harry Potter bằng đôi kính gọng vuông đen, cậu ấy đeo thử, trông đẹp hút hồn và thời trang hơn hẳn. Tôi cảm giác tim mình đánh rơi mất một nhịp. Và tôi đã không biết tôi vừa gây nên rắc rối cho chính mình.

C trở thành hot boy của trường nhờ cặp kính tri thức và khuôn mặt xinh khó tả. Thêm cả cậu ấy còn là một trong những học sinh giỏi toàn diện với nhiều tài lẻ. Xung quanh cậu ấy luôn có vệ tinh nhấp nháy, sáng lòa. Tôi bắt đầu thấy khó chịu với chuyện đó. Nhưng C vẫn đứng vững với tất cả. Và ít ra điều đó cũng khiến tôi thấy được an ủi phần nào.

Mùa hè đến rất nhanh. Chúng tôi không còn phải đến trường nữa. Tôi cảm thấy đắc thắng khi giữ được C ở xa những vệ tinh của cậu ấy. C cười tôi trẻ con. Bảo rằng cậu ấy đâu phải cây kẹo mà muốn là ăn ngay được. Tôi nhìn nụ cười tinh nghịch của C, thở dài: “Cậu không phải cây kẹo, cơ mà còn hấp dẫn hơn cả cây kẹo ấy chứ.”

Tuổi mười ba tôi ước có thể gói C lại và nhét vào trong ngăn tủ kín, để chỉ mình tôi được ngắm C, và C chỉ được phép ngắm mình tôi. Như thế nghĩa là tôi thích C rồi. Nhưng tôi đã quên mất một điều, dù tôi không chịu gọi cậu ấy là anh, dù chúng tôi vẫn xưng hô “cậu - tớ”, kể cả ở trường hay ở nhà, thì trên danh nghĩa, cậu ấy vẫn là anh của tôi và chúng tôi đang sống dưới cùng một mái nhà, như những người thân của nhau thực sự.

Những tháng ngày bình yên

Chúng tôi vào lớp chín, chẳng có gì thay đổi. Tôi tự nhận mình là một đám mây đen xám xịt và xấu xí, ngày ngày miệt mài kéo đến che phủ những vệ tinh lấp lánh vây xung quanh C. Thỉnh thoảng làm C tức điên vì sự cứng đầu, trẻ con, ngốc xít của mình. Ai mà biết rằng có một ngày tôi cũng có vệ tinh nhấp nháy, tỏa sáng bên cạnh tôi kia chứ!

Một buổi sáng cuối tuần đẹp trời, thời tiết giữa thu dịu dịu và hương ổi nồng nàn trong gió, tôi và C ngồi câu cá bên chiếc ao bèo nhỏ. Con mèo Lông Đen ngồi bên cạnh trông xô cá cho chúng tôi khỏi con chó Mực. Thỉnh thoảng nó thò đầu vào xô, khua khoắng, coi như tự trả công cho mình. Con Mực tức nhỏ dãi. Bỗng nó quay ra đường lớn rồi sủa lên từng tiếng nhát gừng nhát riềng thông báo cho chúng tôi biết rằng có khách. Chiếc xe tải đồ phịch trước ngõ. Một gia đình ba người bước xuống, trông phờ phạc, rệu rã. Lọt vào tầm ngắm của

tôi là một cậu nhóc tầm tuổi chúng tôi, mặc quần jean lửng xanh, áo ba lỗ trắng và đội mũ phớt đỏ. Cậu ta nheo nheo mắt liếc xéo tôi và C một cái rồi quay đi. Họ đang chuyển đồ đạc vào căn nhà có cây ổi lòng đào sai trĩu quả mà chúng tôi vẫn thò tay hái trộm qua ban công tầng ba nhà mình.

“Chúng mình lại giúp họ đi.” C bảo.

“Nhưng tớ không thích thằng nhỏ đó.”

“Tớ không bảo cậu thích nó, nhưng chúng ta đâu thể chọn được lảng giềng của mình. Nếu cậu còn muốn ăn ổi nhà nó thì đi thôi.”

Tôi tự nhủ, tôi làm việc này chỉ vì cây ổi to đùng nhà thằng nhỏ đó mà thôi. Về sau tôi vẫn hay bảo K, tên thằng nhỏ đó là K:

“Lúc đó tớ ghét cậu kinh khủng.”

K bảo: “Me too!”

“Nhưng mà ổi nhà cậu thì ngon thật.”

“Vậy nên chỉ cần nhìn đôi mắt hau háu của cậu là tớ biết cậu thèm ổi nhà tớ đến nhỏ dãi ra rồi.”

“Vậy mà tớ tưởng lúc ấy cậu chẳng thèm nhìn tớ cơ đấy.”

“Sự thật thì ngay từ đầu tớ đã bị ấn tượng với cậu rồi. Ai đời con gái kiêu gì mà đen dễ sợ. Cậu thêm cái mặt trắng giữa trán nữa thì thành Bao Công được rồi.”

Đấy là mãi sau này khi đã thân nhau rồi K mới nói với tôi như thế. Chứ lúc ấy tôi vẫn nghĩ là cậu ta chẳng thèm nhìn tôi. Còn tôi cũng chỉ hướng ánh nhìn thèm thuồng về phía cây ổi nhà cậu ta mà thôi. Cho đến lúc cậu ta cầm chiếc rổ thoăn thoắt trèo lên cây vặt ổi rồi mang xuống đặt trước mặt tôi, tôi mới nhìn cậu ta thêm lần nữa, bằng đôi mắt mở to hết cỡ vì ngạc nhiên.

Lúc về C cười tinh quái ghẹo tôi: “Thế giờ còn ghét người cho ổi nữa không?”

“Vẫn ghét.”

“Ghét ghê thế cơ à?”

“À kể ra thì nó đã cho tớ hai mươi ba quả ổi vào sáng nay. Thêm chín ngàn chín trăm bảy mươi bảy quả nữa thì mới đủ.”

C cười. Cậu biết tôi nói như thế nghĩa là tôi đã hết ghét thằng nhỏ đó rồi.

Sáng hôm sau tôi và C đợi thằng nhỏ đó cùng đi học. Chúng tôi cứ thế mà trở thành bạn thân. Trên con đường đến trường từ đó luôn luôn là tôi đạp xe ở giữa, C và K ở hai bên. Năm ấy chúng tôi không có nghỉ hè. Thi tốt nghiệp xong lại ôn thi vào cấp ba. Thỉnh thoảng ba đưa lại bùng học trốn lên ngọn đồi có ngôi nhà thờ cũ phủ đầy rêu xanh mượt và rợp bóng cây si già. Chúng tôi ngồi dưới gốc si nhìn xuống thị trấn. Ở đây yên ắng lạ, mùa hè mà đến cả tiếng ve cũng không có.

Chúng tôi nằm dài trên bãi cỏ, bên cạnh gốc si già, ngửa mặt ngắm những đám mây xốp trắng lững thững bay trên bầu trời. Mây hôm ấy đẹp vô cùng. Trắng và mềm. Không giống như tôi, là một đám mây xám xịt, xù xì, xấu xí. Tôi nhìn sang C. Cậu ấy nhắm nghiền mắt. Trông thư thái kì lạ. Tôi chẳng nghĩ được là cậu ấy giống thứ gì trên đời này cả. Nhưng, có lẽ, trong trái tim tôi, cậu ấy là mặt trời, có nhiều vệ tinh xung quanh, nhưng, có lẽ, vẫn là của riêng tôi. Thế còn K, trong một tích tắc tôi đã vô tình quên cậu ấy. Bởi vì nếu đôi mắt bạn chỉ có thể nhìn về một phía thì con tim bạn cũng sẽ chỉ hướng về một người. Dù phía sau bạn có ai, bạn cũng sẽ không bao giờ thấy được.

Tôi và K cùng thở dài đánh thượt một cái rồi cùng quay sang nhìn nhau, cùng phá lên cười. C he hé mắt nhìn chúng tôi khó hiểu. Có lẽ cậu ấy hiểu, hoặc không, nhưng trong chuyện này chắc chỉ tôi và K là rõ nhất, hoặc tệ hơn chỉ mình K biết hết tất cả.

Chúng tôi vào cấp ba, vẫn là những tháng ngày yên an như thế. Ngoài chuyện bên cạnh tôi có đến hai chàng đẹp trai, tài năng và quyến rũ khiến bất kì cô gái nào cũng âm thầm ghen ghét, đố kị hoặc đáng sợ hơn là giả vờ lấy lòng tôi ra thì chẳng có thêm bất kỳ một sóng gió nào nữa trong những năm tháng học trò của tôi cả.

Thỉnh thoảng tôi rủ C và K cùng trốn học. Tôi đã quá chán ghét việc cứ phải gồng mình lên để tỏ ra là một học sinh gương mẫu trước mặt mọi người. Tôi muốn nổi loạn, có thể làm những chuyện điên rồ mà tôi thích. Như việc ngồi trên yên xe lao từ trên đỉnh đồi xuống dốc rồi hú hét, có khi ngã xấp xỉ mặt mày, nhưng vẫn thích những trò nguy hiểm một cách quái đản.

Như việc trèo lên những cây hoa xoan nở rộ lấy hết bình sinh mà rung cho những bông hoa li ti rơi rụng rồi gào lên: “Tuyết rơi giữa mùa hè!” thật vớ vẩn.

Như việc phục kích bắt ma trên cây si sau nhà thờ cũ mà cuối cùng ma thì không thấy, chỉ thấy toàn muỗi.

Như việc đi phá lễ cưới bằng cách biến mình thành những vị khách vô duyên tốt bụng. Sẽ đợi khi cha xứ hỏi: “Ở đây có ai muốn phản đối đám cưới này không? Hãy lên tiếng ngay bây giờ hoặc im lặng mãi mãi.” Rồi nghênh ngang bước lên cung thánh nhà thờ trong sự ngỡ ngàng của hàng trăm vị quan khách, nhất là cô dâu chú rể và thân nhiên nói: “Chúng con, giờ này, ở đây, để, chúc mừng hạnh phúc của cô dâu chú rể và hoàn toàn đồng ý với đám cưới này.” Cả nhà thờ vỡ òa trong tiếng gào thét, tiếng cười, tiếng nhạc, kèn trống. Và thế là chúng tôi nghiễm nhiên trở thành những vị khách danh dự của bữa tiệc cưới sang trọng sau đó.

Yêu cậu là lựa chọn của tớ

Năm chúng tôi học lớp mười một, trước lễ Phục Sinh, bố tôi quyết định làm lễ cưới với cô, tức là mẹ của C. Hoa ban lại đang vào mùa nở rộ. Ba năm rồi tôi cũng đã quên rằng bố với cô chưa làm đám cưới. Lúc xưa khi cô mới dọn đến, tôi có hỏi bố bao giờ bố cưới cô. Bố bảo: “Bố và cô vẫn chưa xác định, cứ tạm thời thế đã.” Giờ thì đến lúc rồi. Tôi nên mừng cho bố mới phải, nhưng sao lòng tôi nặng thế này?

Tôi đạp xe lên đồi, một mình. Rét nàng Bân đã về sáng nay. Năm nay lễ Phục Sinh chắc sẽ lạnh như lễ Giáng Sinh chứ chẳng ấm áp như mọi năm. Cửa nhà thờ mở nhưng bên trong chẳng có lấy một người. Có lẽ người ta đã từ bỏ thói quen đến nhà thờ cầu nguyện từ lâu rồi. Tôi đi vòng ra phía sau. Ngạc nhiên thấy C đang ngồi trầm ngâm trên ghế đá bên dưới gốc cây si già. Đôi mắt cậu ấy hoang hoải, mênh mang. Trông C thật khó nắm bắt. Tôi đến ngồi cạnh, ngả đầu vào vai C, im lặng.

Phải rất lâu sau đó tôi mới cất tiếng hỏi nhỏ: “C có muốn đến Thiên đường không C?” - Giống như kiểu ném một hòn đá xuống mặt nước phẳng lặng rồi ngây ngô chờ đợi, mặt nước tự nó sẽ xóa dấu vết bằng những vòng tròn dịu dàng. C mỉm cười ghim chặt làn môi mềm ấm nóng lên trán tôi, rồi luồn những ngón tay thon dài vào tóc tôi, cào cào móng tay lên da đầu nhồn nhột. Tôi biết chắc chắn C giấu câu trả lời ở đâu đó, trong đầu cậu, hoặc trong trái tim cậu. Cơ mà rồi sẽ có một ngày không cần C nói đồng ý, tôi sẽ kéo tay C chạy đến Thiên đường. Bao xa cũng không sao. Chỉ cần tôi muốn, là được.

Lễ cưới của bố và cô diễn ra trước lễ Phục Sinh một tuần. Mười tháng sau nhà tôi có thêm thành viên mới, một thiên thần nhỏ đáng yêu vô cùng, giống C kỳ lạ. Không khí trong nhà náo nhiệt hơn nhiều khi có trẻ con. Nhưng C thì càng ngày càng trầm mặc. Cậu ấy đăng ký một lớp học Kinh Thánh vào ngày thứ Bảy và Chủ nhật tại nhà thờ mới ở trung tâm thị trấn. Rất khó để biết cậu ấy đang nghĩ gì. Thời gian này chúng tôi bận rộn, lo lắng với việc chuẩn bị hồ sơ thi đại học. Nhưng C thì vẫn cứ thản nhiên như không.

Nhiều lần tôi và K cố gắng hỏi chuyện cậu ấy, nhưng kết quả chẳng đi đến đâu cả. Tôi giận dỗi bỏ về. Từ đó tôi giả vờ chẳng thêm quan tâm đến chuyện của C nữa. Nhưng trong tôi luôn có một nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó mà bản thân không thể lý giải nổi.

Tháng Sáu, sau khi thi tốt nghiệp, tôi lại chú ý đầu vào ôn thi đại học. Bây giờ thì tôi biết chính xác C chẳng nộp hồ sơ vào một trường nào cả. Một buổi tối hôm nào đó, C ngồi nói chuyện với bố tôi và cô về việc học của cậu ấy. Tôi đứng ở cầu thang, mơ hồ, tôi chẳng hiểu họ đang nói những gì, chỉ thấy nước mắt nóng hổi nổi dài trên má. Tôi bỏ trốn khỏi nhà, ngay trong đêm. Bóng tối nuốt chửng tôi, hoang mang và sợ hãi. C sắp đi. Rất xa. Và có lẽ sẽ chẳng bao giờ trở về. Cậu ấy đi tu. C của tôi đi tu.

Tôi thấy mình đứng trên đỉnh đồi, chơi vơi. Cửa nhà thờ vẫn mở, bởi có lẽ chưa bao giờ đóng. Mùi sáp nến, trầm hương và hoa huệ tỏa ra ngào ngạt. Tôi nhìn Chúa, Chúa nhìn tôi. Chúa nói yêu tôi tại sao lại muốn cướp đi người tôi yêu thương nhất?

Bằng cách nào đó C luôn biết chính xác tôi ở đâu. Giống như lúc này cậu ấy đang ngồi cạnh tôi trên ghế đá dưới gốc cây si già phía sau nhà thờ.

“Cậu không có gì để nói với tớ sao?” Tôi hỏi gắt gỏng.

“Tớ nghĩ là cậu hiểu.”

“Phải, tớ hiểu là cậu cũng yêu tớ. Thế tại sao cậu lại bỏ rơi tớ?”

“Trong chuyện này chúng mình không thể lựa chọn khác được Khuyên ạ.”

“Không. Chúng mình có quyền lựa chọn, và yêu cậu là lựa chọn của tớ!”

“Tớ xin lỗi.”

“Cậu nhất định phải thế à?”

“Ừ!”

“Sẽ không hối hận chứ?”

“Ừ!”

“Thôi được, nếu cậu đã quyết như thế. Nhưng có điều này tớ cũng cần nói là tớ cũng đã quyết yêu cậu và cả đời này chỉ yêu mình cậu thôi.”

Tôi và K vào đại học còn C đi Roma. Cậu ấy vào học tại một học viện thần học. Thịnh thoảng cậu ấy có gửi thư về nhà vì cậu ấy không thích dùng điện thoại. Đôi ba lần cậu gửi kèm một vài bức hình. Trông C đen hơn, nhưng chắc chắn và trưởng thành hơn. Thiên thần nhỏ của gia đình tôi càng lớn càng giống anh trai. Mỗi lần nhìn em tôi lại như thấy khuôn mặt của C.

Thị trấn của chúng tôi vẫn đẹp mơ màng và bình yên như đứa trẻ say ngủ. Thịnh thoảng tôi và K vẫn hẹn nhau ở ngôi nhà thờ cũ trên ngọn đồi xanh mướt vào mỗi kỳ nghỉ dài của năm học. Chúng tôi vẫn là những người bạn tốt của nhau dù rằng tôi có từ chối lời tỏ tình của cậu ấy.

“Tớ biết cậu yêu C nhưng hãy để tớ ở bên cạnh cậu.” - K đã nói với tôi như thế.

“Hãy ở bên tớ như một người bạn được không? Tớ không muốn mất cậu.” - Là tôi nói thật, tôi không muốn mất cậu ấy. K là người bạn quan trọng nhất của tôi. Giữa chúng tôi có những điểm tương đồng kỳ lạ, từ ngoại hình đến tính cách và thậm chí là cả cái tên. Dù vậy thì sự thật vẫn cứ là sự thật rằng tôi không yêu cậu ấy. Trái tim tôi nhỏ lắm, không thể chứa được người thứ hai.

K đồng ý ở bên tôi như thế, bằng một cái gật đầu thật nhẹ nhàng. Có được một người bạn như cậu ấy thật là tốt. Ít nhất thì chúng tôi có thể khóa lấp khoảng trống cô đơn trong lòng mỗi đứa, hoặc chỉ đơn giản là cô đơn cùng nhau thôi cũng được.

Tôi nhớ C đến cồn cào da diết. Cái nỗi nhớ khiến tôi muốn cào xé bản thân. Trong những đêm không ngủ được, tôi lấy móng tay bấm vào da thịt cho đến khi bật máu. Thà rằng được đau như thế còn hơn là nỗi đau không biết mình đau chỗ nào. Tôi yêu C. Tôi nhớ C. Tôi hận C. Tôi trả thù C.

Tôi viết thư cho C, những bức thư nồng nặc rượu, nguệch ngoạc và lem nhem nước mắt.

“C à. Tớ vừa nhận lời hẹn hò với thằng B. Cái thằng ngày xưa đã giật kính của cậu ngày đầu tiên cậu chuyển đến trường cấp hai mình đấy. B bảo nó yêu tớ từ ngày ấy, vì tớ mạnh mẽ và dũng cảm. Nhưng tớ không yêu nó, tớ yêu cậu”.

“C à, tớ bị đá rồi. Sáng nay tớ với K đến café Lãi Nhãi. Nghe thằng B nói với bạn nó: ‘Tao điên đầu mà yêu cái con vừa xấu xí vừa đen thui ấy. Tao chỉ định chơi cho vui thôi. Mà căn bản là vì hai thằng nhỏ bên cạnh nó. Chúng nó chết mê chết mệt con nhỏ. Đúng là bọn đàn

độn. ‘K đã thui cho nó hai nắm đấm vào mặt thay cả phần C rồi nên C không phải tức giận nữa nhé. Tớ không buồn gì đâu. C biết mà, tớ không yêu nó, tớ yêu cậu.’

“C à, tớ cắt tóc rồi. Trông tớ bây giờ đẹp trai lắm. Giá mà có một người con trai giống hệt tớ thì hẳn là tớ sẽ không yêu cậu đâu. Ai cũng bảo tớ khác, nhưng tớ biết tớ chẳng khác tẹo nào cả. Vì tớ vẫn yêu cậu.”

“C à, tớ lại trở về như ngày xưa rồi. Tớ không trang điểm nữa. Không mặc váy nữa. Cũng chẳng muốn đi dép cao gót. Tớ thích tớ của ngày xưa. Vì tớ yêu cậu.”

“C à, tớ sắp kết hôn với một người đàn ông, hơn tớ mười sáu tuổi. Bố tớ, mẹ cậu và cả K nữa đều không đồng ý. Nhưng họ không thể phản đối tớ. Không ai cả, ngoài cậu. Nếu sau này tớ không hạnh phúc, mà tớ biết là tớ sẽ không hạnh phúc đâu, tất cả là lỗi của cậu. Tớ đang trả thù cậu đấy C ạ.”

Tôi nhìn mình trong gương, trông tôi như một con búp bê dị hợm, một con vịt xấu xí khoác lên người bộ cánh của thiên nga. Tôi muốn khóc mà không thể khóc được, hôm nay tôi làm cô dâu. C có về không? Nếu C không về thì sao? Có thật tôi sẽ kết hôn với người đàn ông không một chút yêu thương mà chỉ nhìn thôi tôi đã thấy sợ? Vì cái gì chứ? Người ta bảo tôi vì tiền, người ta nghĩ đơn giản quá. Thế thì bao nhiêu mới đủ cho tình yêu của tôi? C à về đi, tớ sợ lắm!

Từng giây từng phút trôi qua với tôi dài hơn thế kỷ. C vẫn chưa về. Phút thứ ba, C vẫn chưa về. Phút thứ bảy, C vẫn chưa về. Phút thứ mười lăm. Phút thứ mười chín... hai mươi... hai mươi hai... hai mươi tư. Tại tôi ù đi khi nghe cha xức hỏi: “Anna, con có đồng ý lấy... làm chồng và hứa...”

Tôi phải làm sao đây? Mưa bắt đầu rơi hay lòng tôi đang rơi? Con có đồng ý không? Có không? Không, con không đồng ý. Con không thể. Con xin lỗi. Tôi hét lên và chạy vụt ra khỏi nhà thờ. Bỏ lại bó hoa trắng rơi trên mặt đất, bỏ lại chiếc khăn voan trắng, bỏ lại thánh đường ngập tràn sắc trắng, bỏ lại chú rể, bỏ tất cả tôi đi tìm C, tìm chính tôi.

Mưa tấp vào mặt lạnh buốt. Nước mưa làm tan nước mắt. Tôi lao mình xuống dốc, muốn được ngã xây xước da thịt như ngày xưa. Muốn được đau thêm một lần nữa. Nhưng không, có bàn tay nào đó giữ tôi lại. Tôi giăng ra, tôi muốn ngã, tôi muốn đau. Bàn tay ấy lại kéo tôi ngã nhào về phía sau, nhắm mắt, những vòng lăn không ngừng lại. Đầu tôi lăn theo. Tim tôi lăn theo. Đôi môi mềm nóng nẩy áp lên môi tôi. Choàng tỉnh. Một đôi mắt thân thuộc, sâu thẳm, dữ dội. Một khuôn mặt thân thuộc. Một bàn tay thân thuộc. Tất cả đều thân thuộc quá đỗi. Là cậu, C của tôi.

“Tại sao bây giờ cậu mới về?”

“Tớ đã về từ rất lâu rồi.”

“Vậy tại sao cậu để tớ cưới người khác?”

“Vì tớ muốn cậu tự quyết định. Đồng ý hay không đồng ý là quyền của cậu, không phải định mệnh. Giống như ngày xưa cậu nói yêu tớ là lựa chọn của cậu. Những gì xuất phát từ trái tim, cậu sẽ có trách nhiệm với nó. Những gì không phải từ trái tim cậu sẽ đổ lỗi cho

người khác. Chỉ có như thế cậu mới dám kiên định đi đến cuối cùng. Cũng như bây giờ dũng cảm đối mặt với tình yêu là lựa chọn của tớ.”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>